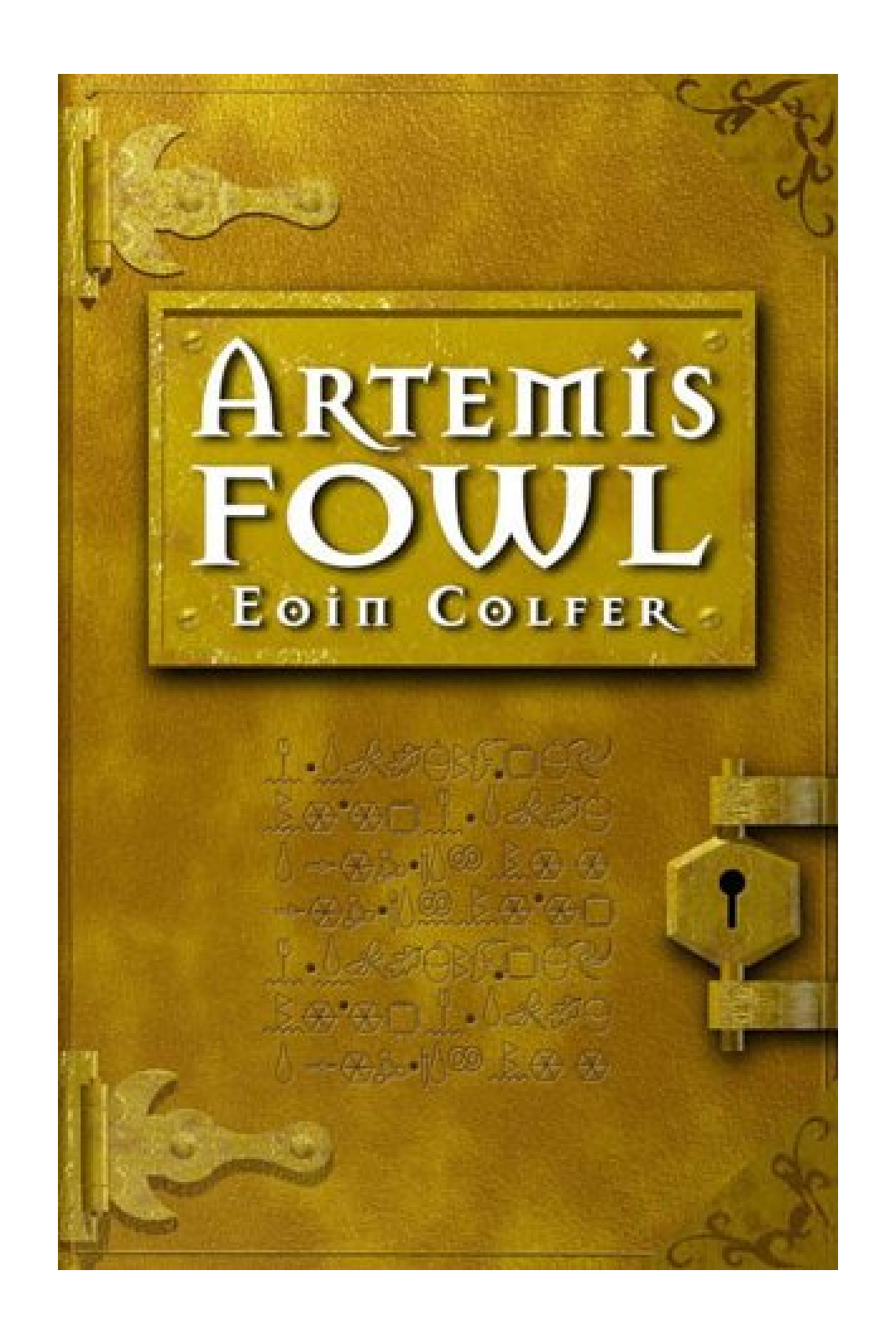

ARTEMIS FOWL

Eoin COLFER

EOIN COLFER

ARTEMIS FOWL

rao international publishing company

PROLOG

Oare cum l-am putea descrie pe Artemis Fowl? Mai mulți psihiatri au încercat, dar nu au reușit. Principala problemă este inteligența lui. Dă peste cap orice test la care este supus. A pus în încurcătură cele mai luminate minți din lumea medicală și i-a trimis, pe mulți dintre ei, bâjbâind, în propriile lor spitale.

Nu încapă îndoială că Artemis este un copil genial. Dar cum ajunge cineva atât de inteligent să se implice în activități ilicite? La această întrebare poate răspunde doar o singură persoană. Iar acestuia îi place la nebunie să nu vorbească despre acest lucru.

Poate că o bună descriere a lui Artemis ar reieși din povestea, ajunsă bine cunoscută, a primei lui aventuri ilicite. Am alcătuit acest raport în urma interviurilor cu victimele și, din povestirea care urmează, veți observa că acest lucru nu a fost ușor.

Totul a început acum câțiva ani, în zorii secolului al XXI-lea. Artemis Fowl se gândise la un plan pentru a recupera averea familiei lui. Un plan care ar fi putut răsturna civilizații întregi și care ar fi putut arunca tot pământul într-un război între specii.

Avea pe atunci doisprezece ani...

CAPITOLUL I

CARTEA

Orașul Ho Și Min, vara. Caniculă, după standardele oricui. Nu e nevoie să mai spunem că Artemis nu ar fi îndurat un asemenea disconfort dacă nu ar fi fost vorba de ceva extrem de important. Important pentru plan.

Soarele nu-l prindea pe Artemis. Nu arăta bine pe vreme însorită. Orele lungi petrecute în casă, în fața monitorului, îi albiseră pielea și îi luaseră strălucirea. Era alb ca un vampir și aproape la fel de iritat de lumina zilei.

— Sper că nu umblăm iar după cai verzi, Butler, spuse el, cu voce moale și frântă. Mai ales după ce s-a întâmplat la Cairo.

A fost un reproș blând. Se deplasaseră în Egipt ca urmare a unui raport al informatorului lui Butler.

— Nu, domnule. De această dată sunt sigur. Nguyen e un om bun.

— Hmm, a făcut Artemis, fără să fi fost prea convins.

Trecătorii s-ar putea să fi fost uimiți auzindu-l pe uriașul eurasiatic adresându-se băiatului cu „domnule”. Era, la urma urmelor, mileniul al treilea! Dar relația dintre ei nu era una obișnuită și nici ei nu erau turiști obișnuiți.

Stăteau pe terasa unei cafenele care dădea în Dong Khai Street, privindu-i pe adolescenții de aici cum înconjoară piața pe motoscutere.

Nguyen întârzia, iar umbra sărăcăcioasă pe care o făceau umbrelele nu reușea să-i îmbunătățească prea mult starea lui Artemis. Acesta era însă pesimismul lui de fiecare zi. Dincolo de starea morocănoasă, se ascundea o urmă de speranță. Ar putea această călătorie să dea într-adevăr rezultate? Aveau să găsească acea carte? Ar fi fost prea mult să sperie acest lucru.

Un chelner veni grăbit spre masa lor:

— Mai doriți ceai, domnilor? i-a întrebat acesta dând agitat din cap.

Artemis a oftat:

— Scutește-mă de actorie și stai jos.

Chelnerul s-a întors instinctiv către Butler, care era, totuși, adultul.

— Dar, domnule, eu sunt chelnerul.

Artemis a bătut în masă, cerând atenție:

— Porți pantofi lucrați manual, cămașă din mătase și trei inele de aur marcate. Engleza pe care o vorbești are un ușor accent de Oxford, iar unghiile tale au strălucirea moale dată de o manichiură recentă. Nu ești chelner. Ești omul nostru de contact, Nguyen Xuan, și ai adoptat această deghizare patetică cu intenția de a verifica dacă suntem înarmați.

Nguyen stătea cu umerii lăsați:

— E adevărat. Uimitor!

— Ce e așa de uimitor? Un șorț zdrențuit nu te face chelner!

Nguyen s-a așezat, turnând niște ceai de mentă într-o ceașcă micuță de porțelan.

— Hai să te pun la curent cu armamentul, a continuat Artemis. Eu sunt neînarmat, dar Butler, care este... ăă... valetul meu, are un pistol Sig Sauer în tocul care îi atârna pe umăr, două cuțite în cizme, un pistol Derringer cu două cartușe pe țeavă, sârmă pentru ștrangulat și grenade paralizante ascunse prin buzunare. Am uitat ceva, Butler?

— Băta, domnule.

— A, da. O bătă bună cu o bilă în vârf pe care o ține ascunsă în cămașă.

Nguyen își duse ceașca la gură cu mâna tremurândă:

— Nu vă alarmați, domnule Xuan, a zâmbit Artemis. Armele nu vor fi folosite împotriva dumneavoastră.

Nguyen însă nu părea prea liniștit.

— Nu, a continuat Artemis. Butler ar putea să vă omoare într-o sută de moduri fără să folosească nicio armă. Deși, sunt sigur, un singur mod ar fi suficient.

Nguyen era acum de-a dreptul speriat. De obicei, Artemis

avea acest efect asupra oamenilor. Era un adolescent palid care vorbea cu autoritatea și folosind vocabularul unui adult deosebit de puternic. Nguyen mai auzise de numele Fowl – cine nu-l auzise în lumea interlopă internațională? – dar își imaginase că va avea de-a face cu Artemis senior, nu cu un copil. Cuvântul „copil” nu i se potrivea deloc acestui individ subțirel. Și mai era și Butler, uriașul. Era clar că ți-ar fi putut frânge spinarea ca pe o nuia cu mâinile lui gigantice. Nguyen începuse să își spună că nici pentru toți banii din lume nu ar merita să mai petreacă vreun minut în compania acestor indivizi ciudați.

— Și acum să trecem la afaceri, zice Artemis, așezând pe masă un minicasetofon. Ați răspuns anunțului nostru de pe Internet.

Nguyen a dat din cap afirmativ, în timp ce se ruga ca informația lui să fie corectă.

— Da, domnule... tinere domn Fowl. Ceea ce căutați... știu unde se află.

— Sigur! Și eu ar trebui să te cred pe cuvânt? Ai putea să mă conduci direct într-o cursă. Familia mea are destui dușmani.

Butler a prins din zbor un țânțar exact lângă urechea stăpânului său.

— Nu, nu, spune Nguyen, ducându-și mâna la portofel. Uite, privește aici!

Artemis a studiat cu atenție poza polaroid. Se străduia să rămână calm, să-și mențină bătăile inimii într-un ritm normal. Părea promițătoare, dar în zilele noastre orice putea fi falsificat cu un calculator și un scanner performant. În poză, se vedea o mână ieșind dintre niște umbre. O mână verde, pătată, făcută parcă din mai multe bucăți puse laolaltă.

— Hmm, a murmurat el. Explică-mi!

— Această femeie e o tămăduitoare. Locuiește în apropiere de To Do Street. Lucrează ca să primească în schimb vin de orez. E mai tot timpul beată.

Artemis a clătinat din cap. Totul se lega. Problemele legate de băutură erau un indiciu care apărea constant în

investigațiile lui. Se ridică și își netezi cutele de pe cămașa lui albă.

— Foarte bine. Arată-ne drumul, domnule Nguyen.

Nguyen și-a șters picăturile de sudoare de pe mustața lui subțire.

— Eu doar v-am informat. Așa a fost înțelegerea. Nu vreau să cadă vreun blestem pe capul meu.

Cu o mișcare de expert, Butler l-a prins pe informator de după gât.

— Îmi pare rău, domnule Nguyen, dar a trecut de mult vremea când dumneata mai puteai pune condiții.

Butler l-a condus pe vietnamezul reticent până la o mașina de teren închiriată, care nu-și avea rostul pe străzile netede, fără denivelări, ale orașului Ho Și Min sau Saigon, cum localnicii încă îl mai numeau. Dar Artemis prefera să fie cât de departe se putea de populația civilă.

Jeepul se deplasa enervant de încet, iar viteza extrem de redusă era parcă și mai agasantă având în vedere neliniștea din inima lui Artemis. Nu-și mai putea controla neliniștea. Ar putea fi, într-adevăr, la sfârșitul căutărilor lor? După șase alarme false pe trei continente diferite, ar putea această tămăduitoare alcoolică să fie lumina de la capătul tunelului? Artemis aproape chicoti. Lumina de la capătul tunelului. Făcuse o glumă. Și nu era un lucru care să se întâmple în fiecare zi.

Își făceau loc printre motoarete ca printr-un banc de pești. Mulțimea părea că nu se mai termină. Până și aleile erau înțesate de vânzători la tarabe și de cumpărători veniți să se tocmească. Bucătarii aruncau capete de pește în tigăi cu ulei încins, iar micii hoți de buzunare se strecurau cu ochii după lucruri de valoare nesupravegheate. Alții stăteau la umbră tocindu-și degetele pe tastele jocurilor electronice.

Nguyen transpirase de-a binelea în bluza lui kaki. Și nu din cauza umidității din aer, era obișnuit cu asta. Era din cauza poveștii cu blestemul. Nu ar fi trebuit să amestece el magia cu crima. Și-a promis că dacă scapă cu bine din această situație, se va schimba. Nu va mai răspunde la anunțuri suspicioase de

pe Internet și, cu siguranță, nu se va mai asocia cu fiii capilor lumii interlope europene.

Jeepul nu mai putea înainta. Străduțele erau prea înguste pentru vehiculul de teren. Artemis s-a întors către Nguyen:

— Se pare că trebuie să ne continuăm drumul pe jos, domnule Nguyen. Încearcă să fugi, dacă vrei, dar să te aștepti la o lovitură dureroasă și fatală în spate.

Nguyen a aruncat o privire spre ochii lui Butler. Erau de un albastru adânc, aproape negri, și nu se vedea niciun strop de milă în ei.

— Nu-ți face griji, a spus el. N-o să fug.

Au coborât din mașină. O mie de ochi bănuitori îi urmăreau în timp ce înaintau pe alee. Un nefericit hoț de buzunare a încercat să-i fure portofelul lui Butler. Valetul i-a rupt degetele fără ca măcar să se uite la el. După aceea, lumea s-a retras și s-a făcut loc în jurul lor.

Aleea s-a îngustat și mai mult, până când s-a redus la o potecă marcată de urmele unor roți de mașină. Conduce de evacuare a apelor reziduale se vărsau direct pe suprafața noroioasă a aleii. Invalizii și cerșetorii se adunaseră toți pe insulele cu plantații de orez. Majoritatea celor care locuiau pe această străduță trăiau într-o sărăcie lucie, în afară de trei dintre ei.

— Ei, bine? întreabă Artemis. Unde e?

Nguyen arăta cu degetul spre un triunghi negru dedesubtul unei scări de incendiu:

— Acolo, înăuntru. Nu iese niciodată. Nici măcar ca să cumpere băutură. Trimite pe altcineva. Pot să plec acum?

Artemis nu s-a obosit să-i răspundă. A pornit pe aleea plină de băltoace spre adăpostul de sub scara de incendiu. Putea să întrezărească niște mișcări abia sesizabile acolo, între umbre.

— Butler, poți să-mi dai ochelarii, te rog?

Butler și-a scos o pereche de ochelari pentru vedere nocturnă de la centură și i-a așezat în mână întinsă a lui Artemis. Zgomotul motorului a pornit o dată cu lumina.

Artemis și-a potrivit ochelarii. Totul a devenit verde, radioactiv. Trăgând aer în piept, și-a întors privirea spre

umbrele mișcătoare. Cineva stătea ghemuit pe un preș de rafie, mișcându-se încordat în lumina aproape inexistentă. Artemis și-a ajustat lentilele. Silueta care se zărea acolo era mică, anormal de mică și înfășurată într-un șal murdar. Sticle goale de băutură erau pe jumătate îngropate în noroiul din jurul ei. A scos un braț dinăuntrul broboadei. Părea verde. Dar, de fapt, totul în jur părea verde.

— Doamnă, a spus el, vreau să vă propun ceva.

Silueta și-a clătinat capul parcă dormitând.

— Vin, zise ea, cu vocea care-i scârțâia ca unghiile pe o tablă de școală. Vin, englezule.

Artemis a zâmbit. Are darul limbilor, aversiune către lumină. Totul se potrivește.

— Sunt irlandez, de fapt. Ce spuneți despre propunerea mea?

— Mai întâi vinul, spuse tămăduitoarea făcându-i semn cu degetul osos. Apoi vorbim.

— Butler?

Bodyguardul a căutat într-un buzunar și a scos o sticlă cu whisky irlandez din cel mai bun. Artemis a luat sticla și o ținea, ademenitor, dincolo de umbre. De-abia a avut timp să-și dea ochelarii jos, când mâna ca o gheară a țâșnit din întuneric și a înșfăcat whisky-ul. Era o mână verde, făcută parcă din bucăți puse laolaltă. Fără nicio îndoială.

Artemis și-a înghițit un zâmbet triumfător.

— Plătește-i prietenului nostru, Butler. Pe de-a'ntregul. Ține minte, domnule Nguyen, totul rămâne între noi. Nu vrei ca Butler să se întoarcă, nu-i așa?

— Nu, tinere domn Fowl. Buzele-mi sunt pecetluite.

— Ar fi bine să fie. Dacă nu, Butler o să ți le pecetluiască pe veci.

Nguyen a dispărut în josul străzii, atât de ușurat că a scăpat cu viață, că nici n-a mai numărat teancul de verzișori. Acest lucru nu-i stătea deloc în fire. Oricum, erau toți acolo. Douăzeci de mii de dolari nu era deloc rău pentru o jumătate de oră de muncă.

Artemis s-a întors spre tămăduitoare:

— Și acum, doamnă, aveți ceva ce-mi doresc eu.

Vindecătoarea a prins cu limba o picătură de alcool din colțul gurii.

— Spune, irlandezule. Te dor capul, dinții. Eu vindec tot.

Artemis și-a pus la loc ochelarii de vedere nocturnă și privi spre ea.

— Sunt perfect sănătos, doamnă, cu excepția unei ușoare alergii la praf pe care nici dumneata nu ai putea să o vindec. Nu. Ceea ce vreau este Cartea.

Hoașca a înghețat. Ochii îi străluceau sub șal:

— Cartea? a întrebat ea prevăzătoare. Eu nu știu de nicio carte. Eu sunt vindecătoare. Vrei carte, du-te la librărie!

Artemis a suspinat, cu o răbdare nemăsurată:

— Nu ești vindecătoare. Nu ești ființă umană. Ești un spiriduș, un elf, *p'shog*, zână, *ka-dalun*, depinde în ce limbă preferi să-ți spun. Iar eu vreau Cartea ta.

Pentru un lung moment, ființa nu a spus nimic, apoi și-a retras șalul de pe frunte. În lumina verde a ochelarilor săi, Artemis i-a văzut trăsăturile ca pe o mască de Halloween. Nasul îi era lung și se încovoia sub doi ochi aurii. Urechile îi erau ascuțite, iar din cauza dependenței de alcool pielea îi era topită ca plastilina.

— Dacă știi de Carte, omule, a spus ea încet, luptându-se cu amorțeala cauzată de whisky, atunci știi și de puterea magică pe care o am în pumnul meu. Pot să te omor doar pocnind din degete.

Artemis a ridicat din umeri:

— Nu prea cred. Uită-te la tine. Ești aproape moartă. Vinul de orez ți-a amorțit simțurile. Puterile tale s-au redus și nu mai poți decât să vindec negi. Patetic. Eu am venit să te salvez, în schimbul Cărții.

— De ce ar vrea un om Cartea noastră?

— Asta nu e treaba ta. Tot ce trebuie să știi sunt opțiunile pe care le ai.

Urechile ascuțite ale zânei au început să tremure:

— Ce opțiuni?

— Una: refuzi să ne dai Cartea și noi plecăm acasă și te

lăsăm să putrezești aici în mocirlă.

— Da, aleg această opțiune.

— Aa, nu te grăbi așa! Dacă plecăm fără Carte, n-o să ai de trăit mai mult de-o zi.

— O zi! O zi! a spus ea râzând. O să trăiesc mai mult cu o sută de ani decât voi. Chiar și zânele care au legătură cu lumea omenească trăiesc secole.

— Nu după ce au băut o jumătate de litru de apă magică, a spus Artemis, arătând sticla de whisky, acum goală.

Zâna a palit și a scos un țipăt ascuțit, înspăimântător:

— Apă magică! M-ai omorât, omule!

— Adevărat, a admis Artemis. Ar trebui să înceapă să ardă în orice moment.

Zâna și-a atins ușor stomacul:

— Și a doua opțiune?

— Aa, acum ascultăm, nu-i așa? Foarte bine! Opțiunea numărul doi: îmi împrumuți cartea pentru doar 30 de minute și apoi te voi ajuta să-ți recapeți puterile magice.

Vrăjitoarea din seminția elfilor a rămas cu gura căscată:

— Să-mi recapăt puterile magice? Nu e posibil!

— Ba da. E posibil. Am asupra mea două fiole: una cu apă din Izvorul Zânelor, de la șaizeci de metri mai jos de cercul Tara, probabil locul cel mai încărcat de magie de pe pământ. Aceasta va contracara efectul apei magice.

— Și a doua?

— A doua conține o probă de magie artificială. Un virus care se hrănește cu alcool, amestecat cu un agent de regenerare. Va elimina orice urmă de vin de orez din trupul tău, va înlătura dependența și chiar îți va întări ficatul tău aproape distrus. Nu va fi plăcut, dar după o zi, două, o să poți zburda de parcă ai avea din nou o mie de ani.

Își linge buzele. Ar putea să se alăture din nou Poporului! Tentant!

— De unde să știu dacă pot să am încredere în tine, omule? Deja m-ai înșelat o dată!

— Așa e. Uite cum facem! Îți dau apa pe încredere, apoi, după ce mi-am aruncat privirea asupra Cărții, îți dau și a doua

fiolă. Da sau ba?

Se gândea dacă să accepte sau nu. Durerea i se întetea deja în abdomen. Și-a întins mâna:

— Accept! Dă-mi-o!

— Mă gândeam că o s-o vrei. Butler?

Uriășul valet a desfăcut o cutie acoperită cu catifea moale, conținând o seringă și două fiole. A pus în seringă conținutul fiolei transparente, pe care i l-a injectat în brațul ei umed. Ea s-a încordat pe moment, apoi s-a relaxat.

— Puternică magie! a spus ea răsuflând cu greu.

— Da, dar nu așa de puternică cum va fi a ta după ce-ți fac și a doua injecție. Acum, Cartea!

Vrăjitoarea din seminția elfilor a căutat printre cutele hainei sale murdare, scotocind timp îndelungat. Artemis își ținea răsuflarea. Gata. În curând, familia Fowl își va recăpăta puterea. Un nou imperiu avea să se ridice, un imperiu al cărui conducător va fi Artemis Fowl al II-lea!

Femeia și-a retras pumnul încheștat:

— Oricum nu-ți va folosi la nimic. E scrisă în limba veche.

Artemis clătină din cap și nu îndrăzni să-i vorbească.

Femeia și-a deschis pumnul cu degetele noduroase. În palma ei, se afla o cărticică aurie de mărimea unei cutii de chibrituri.

— Ține, omule. Treizeci de minute de-ale voastre. Nu mai mult!

Butler a luat micul volum, emoționat. Apoi, bodyguardul a activat o cameră digitală compactă și a început să fotografieze fiecare pagină subțire și firavă a Cărții. Această operațiune a durat câteva minute. Când a terminat, întregul volum era stocat în cipul camerei. Artemis prefera să fie sigur în ceea ce privește informațiile. I se mai întâmplase ca echipamentele de securitate din aeroporturi să-i ștergă dischete cu conținut important. Așadar, i-a cerut ajutorului său să transfere documentul pe telefonul lui mobil și de acolo să-l trimită prin e-mail la reședința familiei Fowl, în Dublin. În mai puțin de treizeci de minute, documentul care conținea fiecare simbol din Cartea Zânelor se afla în serverul familiei Fowl.

Artemis i-a returnat micul volum proprietarei.

— Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră.

Ea se împletici și căzu în genunchi:

— Cealaltă licoare, omule?

Artemis a zâmbit:

— Aa, da. Am promis, nu-i așa?

— Da, omule, ai promis.

— Prea bine. Dar înainte de a-ți administra fiola trebuie să te avertizez că nu va fi deloc plăcut. N-o să te simți bine deloc.

Ea arătă spre mizeria care o înconjură.

— Crezi că îmi place aici? Vreau să zbor din nou.

Butler a umplut seringă cu a doua fiolă, pe care i-a injectat-o de această dată direct în artera carotidă.

Vrăjitoarea s-a prăbușit imediat pe podea, iar întregul trup îi tremura din toate încheieturile.

— E timpul să plecăm, zise Artemis. O sută de ani de viață de alcoolic părăsind un trup prin orice mijloace posibile nu e o priveliște plăcută.

Cei din familia Butler au servit familia Fowl vreme de secole. Dintotdeauna a fost așa. Numeroși lingviști de prestigiu erau de părere că de acolo provine cuvântul valet⁽¹⁾. Prima atestare a acestui aranjament neobișnuit s-a făcut atunci când Virgil Butler a fost angajat ca servitor, gardă de corp și bucătar de către lordul Hugo de Fôle, în timpul uneia dintre marile cruciade.

La vârsta de zece ani, copiii din familia Butler erau trimiși la un centru special, în Israel, unde își însușeau calitățile necesare unei gărzi a celui mai tânăr succesor al familiei Fowl. Calități cum ar fi: să gătească *cordon bleu*, să tragă la țintă, să cunoască anumite combinații de arte marțiale, să aibă cunoștințe medicale pentru situații de urgență și să cunoască tehnologia informației. Dacă la sfârșitul stagiului de pregătire nu era niciun Fowl de păzit, Butlerii erau imediat luați ca gărzi de corp de membrii unor familii regale, în special în Monaco și Arabia Saudită.

O dată ce un Fowl și un Butler ajungeau împreună, ei

rămâneau camarazi pe viață. Era o meserie grea și singuratică, dar și avantajele erau mari, dacă supraviețuiai și apucaai să te bucuri de ele. Dacă nu, familia ta primea o sumă de șase cifre drept daune, la care se adăuga o pensie lunară.

Actualul Butler era garda tânărului Artemis, în vârstă de doisprezece ani, încă de când acesta se născuse. Cu toate că ei doi păstrau formalitățile tradiționale, legătura dintre ei era mult mai profundă decât cea dintre stăpân și servitor. Artemis era pentru Butler cel mai apropiat prieten, iar Butler reprezenta pentru Artemis imaginea unui tată, e adevărat, unul care se supunea ordinelor sale.

Butler și-a ținut gura până când cei doi se aflau în avionul care zbura de la Bangkok la aeroportul Heathrow din Londra. Apoi a trebuit să întrebe:

— Artemis?

Artemis și-a ridicat ochii din ecranul carnetului său electronic de notițe. Se apucase, din timp, de traducere:

— Da?

— Vrăjitoarea. De ce nu i-am luat pur și simplu cartea și n-am lăsat-o să moară?

— Un cadavru e o dovadă, Butler. Așa, Poporul nu va avea niciun motiv să ne suspecteze.

— Dar ea?

— Nu cred că va mărturisi cuiva că a arătat Cartea unor oameni. Oricum, i-am pus ceva în cea de-a doua injecție care să-i provoace amnezie. Când în sfârșit se va trezi, toată săptămâna trecută va fi învăluită în ceață.

Butler a clătinat din cap cu admirație. Întotdeauna cu doi pași înaintea tuturor, așa era stăpânul Artemis. Oamenii spuneau că el era un urmaș cum nu se mai văzuse până acum.

Liniștit, Butler s-a întors apoi la cartea pe care o citea, *Arme și muniție*, lăsându-l pe șeful lui să descurce de unul singur secretele universului.

CAPITOLUL II

TĂLMĂCIREA

Probabil că ați înțeles deja cât de departe ar fi mers Artemis ca să-și atingă țelul. Dar care era de fapt țelul lui? Ce complot internațional ar implica șantajarea unei vrăjitoare din seminția elfilor dependentă de alcool? Aurul era răspunsul!

Căutările lui Artemis începuseră cu doi ani în urmă, când începuse să fie interesat de navigarea pe internet. A găsit repede site-urile secrete: site-uri în care se scria despre indivizi răpiți de extratereștri, despre supravegheri, căutări de OZN-uri și elemente supranaturale. Dar în special despre existența Poporului.

Navigând prin gigabiți de informație, Artemis a găsit sute de referiri la zâne din aproape fiecare țară din lume. Fiecare civilizație avea un termen propriu pentru Popor, dar acestea erau, fără îndoială membrii ai aceleiași familii secrete. În mai multe povești se amintea despre o carte pe care o deținea fiecare zână. Era un fel de Biblie a lor și se presupunea că aceasta conținea istoria seminției lor și legile după care trăiau. Desigur, Cartea era scrisă în limba gnomilor și nu le-ar fi fost de niciun folos oamenilor.

Artemis credea că, cu ajutorul tehnologiei de astăzi, Cartea putea fi tălmăcită. Și având această traducere, un nou grup de ființe putea fi exploatat.

„*Cunoaște-ți dușmanul*” – era moto-ul lui Artemis, așa că s-a aflat în studiul acestui popor până când a putut alcătui o uriașă bază de date cu însușirile lor. Dar aceasta nu era de ajuns. Așa că Artemis a dat un anunț pe internet: „Om de afaceri irlandez, plătesc o sumă considerabilă în dolari americani pentru întrevvedere cu un elf, zână, spiriduș”. Răspunsurile i-au fost în mare parte nefolositoare, însă cel din orașul Ho Și Min a dat rezultatele așteptate.

Artemis era, probabil, singura persoană în viață care putea profita din plin de recenta sa achiziție. El își păstrase încă credința copilărească în magie, care era temperată doar de dorința specifică a unui adult de a o exploata. Dacă cineva era în stare să le lase pe zâne fără aurul lor magic, acesta era Artemis Fowl al II-lea.

Au ajuns la reședința Fowl spre dimineată. Artemis era nerăbdător să-și deschidă documentul din computerul lui, dar a decis ca, mai întâi, să treacă pe la mama sa.

Angeline Fowl era ținută la pat; asta s-a întâmplat de când soțul ei dispăruse. „Probleme cu nervii”, îi spusese doctorii. Nu avea ce să-i prescrie în afară de odihnă și somnifere. Asta se petrecuse cu aproape un an în urmă.

Sora mai mică a lui Butler, Juliet, stătea la baza scărilor. Privirea ei fixă mai avea puțin și făcea o gaură în perete. Nici măcar rimelul strălucitor nu-i îndulcea expresia. Artemis mai văzuse acea privire o dată, înainte ca Juliet să-l lovească pe un băiat obraznic care livra pizza la domiciliu. L-a surprins cu o mișcare de luptă. Ceea ce era un lucru neobișnuit pentru o adolescentă. Dar, de fapt, și ea făcea parte din familia Butler.

— S-a întâmplat ceva, Juliet?

— Din vina mea, zise Juliet, ridicându-se în grabă. Se pare că n-am acoperit bine geamul cu draperiile. Doamna Fowl n-a putut să doarmă.

— Hm, a murmurat Artemis și urcă încet treptele de stejar.

Starea mamei lui îl îngrijora. Nu mai văzuse lumina zilei de multă vreme. Pe de altă parte, dacă printr-o minune și-ar fi revenit brusc și ar fi ieșit însănătoșită din camera ei, acest lucru ar fi însemnat sfârșitul libertății lui Artemis. Înapoi la școală, băiete, gata cu activitățile ilicite!

A ciocănit ușor la ușile duble, arcuite:

— Mamă? Ești trează?

S-a auzit ceva spărgându-se de cealaltă parte a ușii. Părea să fi fost ceva de valoare.

— Sigur că sunt trează. Cum să dorm în lumina asta orbitoare?

Artemis s-a hotărât să intre. Un pat antic arunca umbre spiralate în întuneric și o rază palidă de lumină pătrundea printre draperiile de catifea. Angeline Fowl era așezată pe pat cu spatele îndoit; mâinile și picioarele palide îi străluceau în întuneric:

— Artemis, dragule, unde ai fost?

Artemis a răsuflat ușurat. Îl recunoscuse și asta era semn bun.

— Într-o excursie cu școala, mamă. La schi în Austria.

— Aa, la schi. Ce dor îmi e să schiez! Poate atunci când se întoarce tatăl tău.

Artemis simți un nod în gât și acest lucru nu i se întâmpla prea des.

— Da, poate când se întoarce tata.

— Dragule, poți să tragi mizerabilele alea de draperii, te rog! Lumina asta e de-a dreptul insuportabilă.

— Sigur, mamă.

Artemis a bâjbăit prin camera întunecată, având grijă să nu se lovească de cuferele împrăștiate prin cameră. În cele din urmă, a prins draperia de catifea. Pentru o clipă s-a gândit să le dea de tot la o parte, dar, apoi, a suspinat și a astupat golul dintre ele.

— Mulțumesc, dragă. Apropo, trebuie să o dăm afară pe cameristă. Nu e bună de nimic.

Artemis nu a spus nimic. Juliet fusese o angajată deosebit de loială și de muncitoare a familiei, în ultimii trei ani. Era cazul să se folosească de mintea rătăcită a mamei lui.

— Ai dreptate, mamă, spune el. Mă gândeam de ceva timp să fac asta. Butler are o soră care cred că ar fi perfectă pentru slujba asta. Cred că ți-am vorbit despre ea. Juliet?

Angeline s-a încruntat.

— Juliet? Da, numele îmi pare cunoscut. Oricine ar fi mai bună decât toanta asta pe care o avem acum. Când poate să înceapă?

— Chiar acum. Îi spun lui Butler să o aducă din sufragerie.

— Ești un băiat bun, Artemis! Vino să o îmbrățișezi pe mama!

Artemis s-a apropiat de faldurile întunecate ale rochiei mamei. Mirosea a parfum, asemenea petalelor de flori în apă. Dar brațele ei erau reci și slăbite.

— Of, dragule, îi zise ea în șoaptă. Sunetul vocii ei îl înfioră pe Artemis. Aud tot felul de sunete. Noaptea. Se târăsc pe perne și intră în urechile mele.

Artemis a simțit din nou un nod în gât:

— Poate că ar fi bine să tragem draperiile, să intre lumina, mamă!

— Nu, a suspinat ea, dându-i drumul din îmbrățișare. Nu, pentru că atunci i-aș și vedea.

— Mamă, te rog!

Degeaba. Angeline nu mai era acolo. S-a strecurat în colțul cel mai îndepărtat al patului, își trase pătura până sub bărbie.

— Trimite-o pe fata cea nouă.

— Da, mamă.

— Să-mi aducă felii de castravete și apă.

— Da, mamă.

Angeline l-a privit țină cu ochii ei pătrunzători:

— Și nu îmi mai spune mamă. Nu știu cine ești, dar cu siguranță nu ești micul meu Arty.

Artemis a clipit, reținându-și sub pleoape câteva lacrimi rebele.

— Desigur. Îmi pare rău, ma... îmi pare rău!

— Hmm. Dacă te mai întorci aici, o să-l rog pe soțul meu să se ocupe de tine. E un om important, să știi!

— Foarte bine, doamnă Fowl. E ultima dată când mă mai vedeți.

— Ar fi bine să fie așa.

Angeline a înghețat brusc.

— Îi auzi?

Artemis a clătinat din cap:

— Nu, nu aud nimic.

— Vin să mă ia. Sunt peste tot.

Angeline s-a ascuns sub pături, căutând adăpost. Artemis încă îi mai auzea suspinele de frică, în timp ce cobora treptele de marmură.

Cartea se dovedea a fi mai încăpățânată decât preconizase Artemis. Părea că i se împotrivește. Niciunul din programele pe care le utiliza nu îi dădea vreun rezultat.

Artemis a făcut copii după fiecare pagină și și-a tapetat cu ele pereții biroului lui. Câteodată era mai bine să vadă lucrurile puse pe hârtie. Textul era diferit de tot ce văzuse el vreodată, și totuși, într-un mod ciudat, îi părea cunoscut. Erau, evident, simboluri amestecate cu o limbă a cărei scriere avea la bază litere. Textul se întindea pe pagini fără să se țină cont de vreo ordine aparentă.

Avea nevoie pentru programul său de un punct de referință, de un element central în jurul căruia să construiască un sistem. A separat fiecare caracter și a început să-l compare cu texte scrise în engleză, chineză, greacă, arabă, chirilică și chiar ogham. N-a găsit nimic.

Iritat și frustrat, Artemis și-a vărsat nervii pe Juliet când aceasta l-a întrerupt ca să-i aducă sandvișuri, după care s-a întors la simbolurile lui. Pictograma cea mai des întâlnită era o imagine mică, masculină. A presupus el că este masculină, deși, datorită cunoștințelor lui limitate de anatomie a elfilor, s-a gândit că ar putea fi și feminină. Deodată i-a venit o idee: a deschis un fișier cu limbi arhaice în programul lui Power Translator și a selectat limba egipteană.

În sfârșit! Dăduse lovitura! Simbolul semăna foarte mult cu figura zeului Anubis, reprezentată în hieroglifile din interiorul piramidei lui Tutankamon. Acest lucru se potrivea cu indiciile deja descoperite de el. Primele povestiri omenеști care au fost scrise erau despre zâne și elfi, ceea ce sugera că civilizația acestora a precedat-o pe cea a oamenilor. Se părea că egiptenii ar fi adaptat niște texte deja existente în acel moment, pentru a se potrivi nevoilor lor.

Mai erau și alte asemănări. Însă diferențele erau suficient de mari ca să fie trecute cu vederea de programul computerului. Această treabă trebuia făcută manual. Fiecare simbol gnostic trebuia mărit, printat și comparat cu hieroglifile.

Artemis simțea cum i se zbate inima în piept din cauza emoției. Aproape fiecare pictogramă avea un corespondent hieroglific. Majoritatea erau universale, ca, de exemplu, soarele sau păsările. Dar unele păreau exclusiv supranaturale și trebuiau adaptate. Simbolul lui Anubis, de exemplu, nu ar fi avut niciun sens ca zeu-câine, așa că Artemis l-a modificat în așa fel încât să-l simbolizeze pe regele elfilor.

Înainte de miezul nopții, Artemis introdusese deja cu succes toate datele în computerul Macintosh. Tot ce mai avea de făcut acum era să apese „Decodează”. A apăsât pe buton. Ceea ce a apărut era un lung și complicat text care nu avea niciun sens.

Un copil normal ar fi renunțat de mult să caute. Un adult obișnuit probabil ar fi izbit tastatura. Dar nu și Artemis. Această carte îl pune la încercare, se gândea el, și nu avea de gând să o lase să câștige.

Literele erau corecte. Era sigur de asta. Doar ordinea lor era greșită. Se frecă la ochi ca să alunge somnul și privi cu atenție la pagină. Fiecare segment era delimitat de o bară. Aceasta ar putea reprezenta paragrafe sau capitole, care însă nu trebuiau citite așa cum se făcea de obicei: de la stânga la dreapta și de sus în jos.

Artemis a început să experimenteze. A încercat cititul de la dreapta la stânga, ca în limba arabă sau în coloane, ca în chineză. Nimic nu mergea. A observat, apoi că fiecare pagină avea ceva în comun: o secțiune centrală. Celelalte pictograme erau așezate în jurul aceluși pivot. Așadar poate că exista un punct central de unde trebuia început. Dar încotro să se îndrepte de acolo? Artemis a cercetat paginile, căutând un alt factor comun. Câteva minute mai târziu, îl găsisese. Pe fiecare pagină se afla o mică săgeată în colțul unei secțiuni. Putea această săgeată să indice direcția? Într-acolo? Așadar, teoretic ar fi trebuit să înceapă din mijloc și să urmeze săgeata, citind în spirale.

Programul computerului nu era făcut pentru așa ceva, așa că Artemis s-a hotărât să improvizeze. Cu un cuțit meseriaș și cu o riglă, a tăiat prima pagină în fâșii, pe care le-a reasamblat

apoi în stilul tradițional al limbilor vest-europene de la stânga la dreapta, în linii paralele. A scanat încă o dată paginile, apoi le-a reintrodus în programul modificat de traducere automată în limba egipteană.

Computerul huruia și turuia, transpunând toată informația în sistemul binar. S-a oprit de câteva ori ca să ceară confirmarea vreunui caracter sau simbol. Acest lucru se întâmpla din ce în ce mai rar pe măsură ce mașina învăța noul limbaj. În cele din urmă, două cuvinte au apărut pe ecran: „Fișier decodat”.

Cu degetele tremurând de emoție, dar și de oboseală, Artemis a apăsă pe butonul „listează”. Din imprimanta laser a ieșit o singură pagină. De data aceasta, era în engleză. Sigur, erau și greșeli, era nevoie de mici ajustări, dar era perfect lizibilă și, în primul rând, perfect comprehensibilă.

Conștient de faptul că el era, probabil, primul om, după mii de ani, care reușise să decodeze cuvintele magice, Artemis a aprins veioza de pe birou și a început să citească:

***Cartea Poporului
Instrucțiuni în legătură cu magia
și cu legile noastre***

***Poartă-mă întotdeauna cu tine, poartă-mă bine.
Eu sunt cea care te învață despre ierburi și vrăji,
Eu sunt legătura ta cu Puterea Secretă.
Dacă mă uiți, magia îți va dispărea.
De zece ori, zece porunci există,
Iar ele îți dezleagă orice inimă.
Leacuri, blesteme, alchimie –
Secretele toate-ale tale vor fi, prin mine.***

***Dar, zână, să ții minte mai presus de orice:
Eu nu-s pentru aceia care se târăsc în tină,
Și blestemat va fi cel care va trăda din taine***

O fărâmbă.

Artemis simțea cum sângele îi zvâcnește în urechi, erau la mâna lui, ca furnicile sub picioare. Fiecare secret al lor va fi descoperit cu ajutorul tehnologiei. Deodată, s-a simțit frânt de oboseală și s-a afundat în fotoliu. Mai erau atâtea de făcut. Patruzeci și trei de pagini trebuiau traduse, pentru început.

A apăsător pe butonul interfonului care-l conecta la difuzoarele instalate prin toată casa.

— Butler, ia-o pe Juliet și urcați până aici. Am nevoie să mă ajutați la niște puzzle-uri.

Poate că în acest moment ar trebui să aflați câte ceva din istoria familiei.

Cei din familia Fowl erau, într-adevăr, infractori arhicunoscuți. De generații, aceștia luptau de partea cealaltă a legii, adunând însă destui bani ca să fie din nou în legitimitate. Desigur, se plictiseau de legitimitate și se întorceau de fiecare dată la infracțiuni.

Artemis I, tatăl personajului nostru, pusese averea familiei în pericol. După căderea comunismului în Rusia, Artemis senior hotărâse să investească o mare parte din averea familiei Fowl pentru a întemeia noi căi de navigație pe vastul continent. „Noii consumatori”, se gândea el, „o să avem nevoie de noi bunuri de consum”. Mafiei rusești, însă, nu i-a plăcut faptul că un vest-european pătrundea pe teritoriul lor, acaparându-le piața, așa că i-au trimis un mesaj. Acesta a venit în forma unei rachete Stinger furate, ținută în direcția vasului Fowl Star, care tocmai trecuse de Murmansk. Artemis senior se afla la bordul navei împreună cu unchiul lui Butler și cu 250 000 de cutii de Coca-Cola. A fost o explozie de mai mare dragul.

Familia nu a rămas pe drumuri, nici pe-aproape măcar. Își pierduseră însă statutul de miliardari. Artemis al II-lea a jurat să recupereze averea familiei. Și avea de gând să o facă în stilul lui unic.

Odată cartea tălmăcită, Artemis putea începe să-și facă planuri serioase. Știa deja care este scopul lui, acum plănuia cum să-l și atingă.

Obiectivul era, desigur, aurul. Achiziționarea de cât mai mult aur. Părea că Poporul ținea la prețiosul metal, aproape tot atât de mult ca și oamenii. Fiecare zână își avea ascunzișul ei, dar nu pentru multă vreme, dacă Artemis reușea ceea ce își propusese. Cel puțin unul dintre popoarele de elfi urma să rămână cu vistieria goală după ce avea să-și pună planul în aplicare.

După optsprezece ore de somn adânc și un mic dejun frugal, Artemis a urcat în biroul pe care îl moștenise de la tatăl său. Încăperea era destul de tradițională – mobilier din stejar închis la culoare și rafturi până în tavan – însă Artemis o burdușise cu tehnologie de ultimă oră. O serie de computere legate în rețea bâzâiau de prin toate colțurile camerei. Pe unul dintre ele era deschis site-ul canalului de știri CNN. Un proiector de ultimă generație reflecta în imagini supradimensionale, pe peretele din spate al camerei, știrile de ultimă oră.

Butler era deja acolo, punând harddiscurile la treabă.

— Închide-le pe toate, în afară de Carte! Am nevoie de liniște pentru treaba asta!

Valetul a început să închidă calculatoarele. Site-ul CNN era pornit de aproape un an. Artemis era convins că de acolo va auzi știri în legătură cu operațiunile de salvare ale tatălui lui. Faptul că îl închidea însemna că, în sfârșit, a renunțat să mai aștepte.

— Pe toate?

Artemis a aruncat o privire spre peretele din spate:

— Da, a spus el în cele din urmă. Pe toate.

Butler și-a permis să-l bată cu palma pe umăr pe șeful său, înainte de a se întoarce la treabă. Artemis și-a trosnit degetele. Era timpul să se apuce de ce știa el să facă mai bine – să plănuiască comploturi mârșave.

CAPITOLUL III

HOLLY

Holly Short stătea întinsă în pat. Era nervoasă, dar fără să se manifeste în vreun fel. Nimic neobișnuit. Elfii, în general, nu erau recunoscuți pentru buna lor dispoziție. Holly însă era într-o stare foarte proastă, chiar și pentru o zână. Tehnic, ea era un elf, zână fiind termenul generic. Era și spiriduș, dar aceasta era doar o meserie.

Poate că o descriere ar fi mai de-ajutor decât un discurs asupra genealogiei zânelor. Holly Short avea pielea brună, părul roșcat-castaniu și ochii căprui. Nasul ei era ascuțit, iar buzele îi erau pline, de o frumusețe aparte, ai fi zis că e o descendentă de-a lui Cupidon. Mama ei era un elf european, era temperamentală și avea o siluetă mlădioasă. Holly avea, de asemenea, un trup subțire cu degete firave și ascuțite, perfecte pentru a mânui un baston. Urechile ei erau, desigur, ascuțite. La înălțimea ei de un metru, Holly era cu doar un centimetru mai scundă decât majoritatea zânelor, dar chiar și un singur centimetru înseamnă mult când nu ești foarte înalt.

Comandantul Root era cauza supărării lui Holly. Root avusese ceva împotriva ei de la bun început. Comandantul era nemulțumit de faptul că prima femeie ofițer din istoria Reconului fusese repartizată în brigada lui. Recon (Brigada de Recunoaștere) era cunoscut ca un loc deosebit de periculos, cu o rată a mortalității ridicată, iar Root nu considera că este un loc potrivit pentru o fetișcană. Dar el nu avea decât să se obișnuiască, pentru că Holly nu avea de gând să renunțe nici din cauza lui, nici din a altcuiva.

O altă cauză a nervozității lui Holly, deși aceasta nu ar fi recunoscut-o, era ritualul. Avusese de gând să-l facă de vreo câteva luni, dar niciodată nu găsi timpul potrivit. Iar dacă Root ar fi aflat că îi slăbește puterea magiei, ar fi transferat-o,

cu siguranță, la Trafic.

Holly s-a rostogolit de pe salteaua ei și s-a îndreptat împleticindu-se spre baie. Unul din avantajele pe care le avea faptul că trăia aproape de miezul pământului: apa era întotdeauna fierbinte. Desigur, nu era niciun pic de lumină naturală, dar acesta era micul preț pe care îl plătea pentru intimitatea pe care o avea. Sub pământ. Ultima zonă în care nu ajunseseră oamenii. Nu era ceva mai plăcut decât să vii acasă după o zi de muncă, să îți dezactivezi scutul de protecție și să te scufunzi într-o băltoacă plină de mâzgă ce bolborosea. Fericire.

Zâna s-a îmbrăcat, trăgându-și până sub bărbie fermoarul costumului verzui, și și-a pus cascheta. Uniformele de spiriduși erau elegante în acele vremuri, nu ca acele costume demodate pe care Forțele de Ordine trebuiau să le poarte. Pantofi încovoiați și pantaloni bufanți! Să fim serioși! Nu e de mirare că spiridușii erau niște personaje atât de caraghioase în folclorul omenesc. Și totuși, poate că este mai bine așa. Dacă Noroioșii ar fi știut că termenul de spiriduș provine de la o ramură de elită a Poliției Elementelor Subpământene, probabil că ar fi încercat să le încurce socotelile. E mai bine să stai ascuns și să-i lași pe oameni cu părerile lor preconcepute.

Luna răsărea deja la suprafață, nu era timp pentru micul dejun. Holly a înșfăcat un suc din frigider, pe care l-a băut în drumul ei prin tunele. Ca de obicei, era haos pe artera principală. Spiridușii zburători blocau tunelul, ca pietrele care cad într-o sticlă. Gnomii își aveau și ei contribuția la învâlmășeală, mergând legănat, ocupând două benzi cu fundurile lor mari. Broaștele râioase infestau fiecare petec de umezeală, înjurând ca birjarii. Acea specie a început ca o glumă, dar până la urmă s-a multiplicat ca o molimă. Au scăpat de sub control.

Holly se lupta cu mulțimea pentru a ajunge la postul de poliție. Erau deja neînțelegeri în fața clădirii Spud's Spud Emporium. Caporalul Newt încerca să aplaneze conflictul. Mult succes din partea ei! Era un coșmar. Cel puțin Holly avea ocazia să lucreze la suprafață.

Postul de poliție era plin de protestatari. Începuse din nou războiul dintre goblini și pitici și, în fiecare dimineată, horde de părinți furioși cereau să le fie eliberate odraslele nevinovate. „Hm”, își zicea Holly în gând, „dacă exista, într-adevăr, un goblin nevinovat, ea încă nu l-am întâlnit”. Celulele erau pline de goblini care urlau incantații în grup și aruncau mingii de foc unii spre alții.

Holly își făcea loc cu coatele prin mulțime:

— La o parte! striga ea. Poliția!

Se adunaseră în jurul ei ca muștele:

— Grumpo al meu e nevinovat!

— Țsta e un abuz al poliției!

— Doamnă ofițer, puteți să-i duceți micuțului meu păturica? Nu poate dormi fără păturica lui!

Holly și-a tras casca cu vizor peste ochi și îi ignora. Odată uniforma impunea respect, dar acele vremuri au apus. Acum, uniforma era o țintă.

„Scuzați-mă, mi-am pierdut borcanul cu negi.”

„Scuză-mă, tinere elf, pisica mea s-a urcat pe o stalactită.”

Sau:

„Dacă aveți o clipă liberă, domnule căpitan, îmi puteți spune cum să ajung la Fântâna Tinereții?”

Holly s-a scuturat, enervată. Turiști. Avea și ea propriile necazuri. Mai multe decât credea ea, după cum avea să afle în curând.

În holul de la intrarea în clădirea poliției, un pitic cleptoman opera buzunarele tuturor celor care așteptau acolo, inclusiv pe ale ofițerului de care era legat cu cătușe. Holly l-a atins cu bastonul electric. Șocul electric i-a ars pantalonii din piele la spate.

— Ce faci aici, Mulch?

Mulch a început să-i explice, obiectele furate căzându-i din mâneci:

— Doamnă ofițer Short, spuse el cu o voce plângăreață și cu o expresie plină de regret, nu mă pot abține, așa sunt eu!

— Știu, Mulch. Iar noi o să te aruncăm într-o celulă pentru

câteva secole. Așa suntem noi! Nu ne putem abține.

I-a făcut apoi cu ochiul ofițerului care îl arestase pe pitic.

— E bine de știut că ești tot timpul pe fază.

Elful s-a înroșit și s-a aplecat să-și ridice portofelul și insigna.

Holly s-a strecurat pe lângă biroul lui Root, sperând că va ajunge la cabina ei înainte ca...

— SHORT! VINO-NCOACE!

Holly a oftat. Ei, bine. Iar începe.

Și-a pus cascheta sub braț și și-a netezit cutele de pe uniformă înainte de a intra în biroul comandantului Root.

Fața acestuia era roșie de furie. Aceasta era, mai mult sau mai puțin, starea lui generală, de unde i se trăgea și porecla „Beetroot” (Sfeclă). La birou se făceau pariuri despre cât timp mai avea până urma să-i explodeze inima. Cel mai probabil, se spunea, o jumătate de secol.

Comandantul arată spre ceasul lunar de la încheietura mâinii:

— Ei, bine? întreabă el. Ce oră e asta?

Holly a simțit cum începe și ea să roșească. Nu întârziase decât un minut. Mai erau destui ofițeri în acest schimb care nici nu se prezentaseră încă. Dar Root o persecuta întotdeauna pe ea.

— Tunelul, murmură ea patetic. Patru benzi erau blocate.

— Nu mă insulta cu scuzele tale! a urlat comandantul. Știi bine cum e în centrul orașului! Scoală-te cu câteva minute mai devreme!

Așa era. Ea știa bine cum era în centrul orașului Haven. Holly Short era un elf de oraș. Născută și crescută acolo. De când oamenii începuseră să sape după minerale, tot mai mulți elfi au părăsit posturile apropiate de suprafață și s-au mutat la adâncime, în Haven City, unde se simțeau mai în siguranță. Metropola era supraaglomerată, iar serviciile nu făceau față. Acum se făceau presiuni pentru a li se permite automobiliștilor să treacă prin centru, rezervat numai pentru pietoni. Ca și cum centrul nu era deja un loc urât mirositor, cu toți gnomii de la țară învârtindu-se pe acolo.

Root avea dreptate. Ar fi trebuit să se trezească mai devreme. Dar nu avea de gând să o facă. Decât dacă ar fi fost obligați și ceilalți să se trezească mai devreme.

— Știu ce gândești, zise Root. De ce mă iau de tine în fiecare zi. De ce nu le zic nimic și celorlalți leneși.

Holly nu a spus nimic, dar pe fața ei se citea „Așa e!”.

— Îți spun eu de ce. Să-ți spun?

Holly și-a asumat riscul de a da afirmativ din cap:

— E din cauză că ești fată.

Holly își strângea pumnii. Știa ea!

— Dar motivele nu sunt cele pe care le crezi tu, a continuat el. Ești prima fată din Recon. N-a mai fost niciodată vreo fată. Tu ești mereu supusă unui test. Ești o deschizătoare de drumuri. Un milion de elfi îți urmăresc fiecare mișcare. S-au pus multe speranțe în tine, dar sunt și multe prejudecăți împotriva ta. Viitorul Forțelor de Ordine e în mâna ta. Dar, deocamdată, se pare că atârână prea greu.

Holly clipea destul de des. Comandantul nu îi mai spusese niciodată așa ceva. Tot ce îi spunea de obicei era: „Aranjează-ți cascheta! Stai drept!” și așa mai departe.

— Trebuie să faci tot ce-ți stă în putință, Short. Și asta înseamnă că trebuie să poți mai mult decât toți ceilalți. Root a oftat, în timp ce se lăsa tot mai greu în scaun. Nu știu ce să-ți zic, Holly. De la evenimentele din Hamburg...

Holly a făcut o grimasă. Povestea cu Hamburgul a fost un dezastru. Un om din subordinea ei scăpase la suprafață și încercase să negocieze cu Noroioșii ca să obțină azil politic. Root a trebuit să oprească timpul, să cheme Echipa de Recuperare și să opereze patru ștergeri de memorie. Poliția a pierdut mult timp atunci. Totul era din vina ei.

Comandantul a luat un formular de pe birou:

— Nu merge. M-am hotărât. Te mut la Trafic și o chem pe caporal Frond în locul tău.

— Frond? a explodat Holly. E o ușuratică. O aeriană. Nu puteți să-i dați ei testul!

Fața lui Root s-a înroșit și mai mult:

— Pot, și așa o să și fac. De ce nu? Tu nu ai dat niciodată

tot ce poți. Ori poate tot ce poți nu e destul. Îmi pare rău, Short, ai avut o șansă...

Comandantul s-a întors la hârtiile lui. Ședința se terminase. Holly încremenise. Ratase totul. Fusesse, probabil, cea mai bună oportunitate pe care o primise vreodată în cariera ei și tocmai o ratase. Doar o greșeală și viitorul ei era acum istorie. Nu era drept. Holly s-a simțit cuprinsă de o furie cum nu mai fusese niciodată până atunci, dar pe care și-o controla. Nu era momentul să-și piardă cumpătul.

— Domnule comandant, eu cred că merit și o a doua șansă.

Root nici nu și-a ridicat privirea din hârtiile lui:

— Și de ce crezi asta?

Holly a tras adânc aer în piept:

— Din cauza dosarului meu, domnule. Este impecabil, cu excepția cazului Hamburg. Zece misiuni încununate de succes, nici măcar o singură ștergere de memorie sau stopare a timpului, cu excepția...

— Cazului Hamburg, a completat-o Root.

Holly s-a gândit să-și asume riscul.

— Dacă aș fi fost bărbat, domnule – unul dintre elfii prețioși dumneavoastră – nici nu am fi avut această discuție acum.

Root a ridicat o privire pătrunzătoare:

— Stai puțin, căpitane Short...

A fost întrerupt de unul dintre telefoanele de pe biroul lui. Apoi de încă unul și încă unul. Un ecran uriaș s-a aprins pe peretele din spatele lui. Root a lovit butonul difuzorului, punându-i în conferință pe toți cei care îl sunaseră.

— Da?

— Avem un fugar.

Root a clătinat din cap.

— Se vede ceva pe telescoape?

Telescoapele erau niște dispozitive secrete care urmăreau sateliții de comunicație americani.

— Da, a spus persoana de la telefonul numărul doi. Avem un semnal puternic din Europa. Sudul Italiei. Fără scut de protecție.

Root fierbea de mânie. Unul dintre ei umblând fără scut de protecție putea fi văzut de ochii omenesți. Nu ar fi fost așa de grav dacă ar fi fost un humanoid.

— Identificare?

— Nu avem vești bune, comandante, a spus cel de la telefonul numărul trei. Avem de-a face cu un trol.

Root s-a frecat la ochi. De ce se întâmplau lucrurile acestea tocmai în tura lui? Holly îi înțelegea frustrarea. Trolii erau cele mai răutăcioase creaturi din adâncul tunelului. Se plimbau prin labirint pândind tot ce le ieșea în cale. În creierele lor nu era loc pentru reguli și restricții. Câteodată, câte unul se strecura pe țeava unui ascensor sub presiune. De obicei, jetul de aer concentrat îl prăjea, dar uneori mai supraviețuia vreunul și era aruncat la suprafață. Înnebuniți de durere și chiar de cea mai mică rază de lumină, aceștia porneau să distrugă tot ce le ieșea în cale.

Root și-a scuturat capul cu mișcări rapide, încercând să-și revină:

— Bine, căpitan Short, se pare că ți se mai acordă o șansă. Ești în plină formă, să înțeleg?

— Da, domnule comandant, l-a mințit Holly, știind că Root ar fi suspendat-o imediat dacă ar fi știut că neglijase ritualul.

— Bine. Atunci înregistrează-te în drum spre ieșire și îndreaptă-te spre țintă.

Holly a aruncat o privire spre ecranul de pe perete. Telescoapele transmiteau imagini de înaltă rezoluție dintr-un oraș italian fortificat. Un punct roșu se deplasa repede prin teritoriu către populația umană.

— Fă o evaluare completă a situației și întoarce-te la bază! Nu încerca să-l capturezi! S-a înțeles?

— Da, domnule.

— Am pierdut șase soldați în lupta cu trolii, pătrarul⁽²⁾ trecut. Lupta s-a desfășurat sub pământ, pe un teritoriu bine cunoscut.

— Înțeleg, domnule.

Root a strâns din buze, pârând că se îndoiește.

— Înțelegi, Short? Chiar înțelegi?

— Cred că da, domnule.

— Ai văzut vreodată cum arată un trup sfârtecat de troli?

— Nu, domnule, nu de aproape.

— Bine. Sper să nu ai acum ocazia.

— Am înțeles, domnule.

Root se uită la ea și îi spune:

— Nu știu de ce, căpitane Short, dar de fiecare dată când ești de acord cu mine devin extrem de îngrijorat.

Root avea și motive să fie îngrijorat. Dacă ar fi știut el cum avea să se sfârșească această misiune, și-ar fi dat demisia acolo, pe loc. În acea seară avea să se scrie Istoria. Și nu era una fericită, de genul descoperirii radiumului sau a primului om de pe lună. Era o istorie de genul Inchiziției Spaniole. Nefericită și pentru oameni, și pentru elfi. Pentru toți.

Holly s-a îndreptat spre ascensoare. De obicei era vorbăreată, dar acum își ținea gura închisă strâns, într-o expresie de determinare. O singură șansă, atâta avea. Sub nicio formă nu va permite nimănui să-i afecteze concentrarea.

Ca de obicei, cei care sperau să obțină vize de vacanță stăteau la o coadă care se întindea până la colțul cu Piața Ascensorului, dar Holly a trecut printre ei fluturându-și insigna. Un gnom certăreț a refuzat să se miște.

— Cum faceți voi, cei de la Forțele de Ordine, că vă băgați întotdeauna în față? Cu ce sunteți voi mai presus?

Holly a inspirat adânc. Trebuia să fie politicoasă, tot timpul.

— Sunt în misiune, domnule! Dacă vreți să mă scuzați!

Gnomul s-a scărpinat pe fundul masiv.

— Am auzit că voi, ăștia de la poliție, vă prefaceți că sunteți în misiune, doar ca să urcați și să aruncați o privire la lună. Așa se spune.

Holly a încercat să pară amuzată. Însă în loc de zâmbet, pe buzele ei a apărut o grimasă, de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— Cine ți-a spus asta e un idiot... domnule! Trupele de ordine ies la suprafață numai când e absolut necesar.

Gnomul s-a încruntat. Bineînțeles, el însuși inventase zvonul, iar acum o suspecta pe Holly că tocmai l-a făcut idiot. Dar până își va da el seama, ea va fi trecut de mult de ușile duble.

Foaly o aștepta în birou. Foaly era un centaur paranoic, convins că agențiile secrete ale oamenilor îi monitorizau sistemele lui de transport și de securitate. Purta o pălărie din folie metalică ca să împiedice agențiile oamenilor să-i citească gândurile.

Când Holly a pășit printre ușile pneumatice, el a ridicat o privire aspră către ea.

— Te-a văzut cineva când ai intrat aici?

Holly s-a gândit puțin:

— FBI-ul, CIA-ul, NSA, DEA, MI6. Oh, și TDC!

— TDC? întrebă Foaly, încruntându-se.

— Toți din clădire, glumi Holly.

Foaly s-a ridicat de pe scaunul lui cu pivot și a fugit spre ea.

— Foarte amuzant, Short. Să leșin de râs, nu alta! Credeam că după cazul Hamburg ai mai pierdut din impertinență. În locul tău, eu m-aș concentra în primul rând asupra misiunii.

Holly a devenit serioasă. Avea dreptate.

— Bine, Foaly. Pune-mă la curent.

Centaurul a arătat spre un ecran cu plasmă pe care se transmiteau în direct imagini de la un satelit de comunicație.

— Punctul roșu este trolul. Se îndreaptă către Martina Franca, un oraș fortificat, în apropiere de Brindisi. Din câte ne-am dat seama, a ajuns cumva în canalul de ventilație E7. Canalul era răcit după o evacuare la suprafață. De-asta trolul nu e prăjit acum.

Holly a făcut o grimasă. „Ce bine!”, se gândea ea.

— Avem noroc că ținta noastră a găsit ceva de mâncare pe drum. A dat peste vreo câteva vaci, la care a mestecat timp de o oră-două, și astfel am mai câștigat ceva timp.

— Câteva vaci? Cât de mare e, de fapt, individul?

Foaly și-a aranjat puțin boneta.

— E un trol taur. Adult. O sută optzeci de kilograme, cu

colți ca de mistreț. Un mistreț cu adevărat sălbatic.

Holly a înghițit în sec. Deodată s-a gândit că o evaluare a situației ar fi o idee mult mai bună decât o captură.

— Așa, deci. Ce-ai să-mi dai?

Foaly s-a îndreptat spre masa pe care era echipamentul necesar pentru misiune. A ales ceva care arăta ca un ceas de mână dreptunghiular.

— E un radio locator. Tu îl găsești pe el, noi te găsim pe tine. Treabă de rutină.

— Cameră video?

Centaurul a instalat un mic cilindru într-o cavitate pe cascheta lui Holly.

— Transmite în direct. Are baterie nucleară. Fără limită de timp. Microfonul se activează vocal.

— Bine, spuse Holly. Root zice că ar trebui să-mi iau o armă de data asta. Pentru orice eventualitate.

— Sunt cu mult înaintea ta, spuse Foaly alegând din grămada de arme de pe masă un pistol din platină, Neutrino 2 000. Ultimul model. Nici măcar bandele din tunel nu au așa ceva. Poftim, trei niveluri: prăjit, ars și carbonizat. Se încarcă și la sursă nucleară, așa că poți să-l conectezi. Copilașul ăsta va trăi cu o mie de ani mai mult decât tine.

Holly și-a pus în toc arma ușoară ca un fulg.

— Sunt gata... cred.

Foaly râdea pe înfundate.

— Nu cred. Nimeni nu e niciodată pregătit pentru un trol.

— Mulțumesc pentru votul de încredere.

— Încrederea înseamnă ignoranță, i-a spus centaurul. Dacă te simți prea încrezător, înseamnă că e ceva ce nu știi.

Holly a vrut să-l contrazică, dar n-a făcut-o. Poate pentru că i se părea și ei că are dreptate.

Ascensoarele funcționau cu coloane de gaz pompate din adâncul pământului. Băieții de la departamentul tehnic făcuseră sub conducerea lui Foaly niște ovoide de titaniu care puteau fi purtate de curenți. Acestea aveau fiecare motoarele lor care funcționau independent, dar pentru o ascensiune

super-rapidă la suprafață nimic nu se compara cu o explozie gazoasă.

Foaly a condus-o dincolo de un șir lung de ascensoare, până la E7. Capsula era fixată în suportul său. Părea foarte fragilă pentru a zbura ca o rachetă pe un jet de magmă. Partea de dedesubt era înnegrită și plină de urme lăsate de schije.

Centaurul a lovit-o ușor cu mâna.

— Frumusețea asta lucrează de cincizeci de ani. E cel mai vechi model și funcționează încă.

Holly a înghițit în sec. Oricum nu se simțea prea bine în ascensoare, iar acesta mai era și piesă de muzeu.

— Când o să iasă din uz?

Foaly s-a scărpinat pe burta lui păroasă.

— Păi, cu fondurile pe care le avem acum, aș zice că nu va ieși din uz decât dacă va fi un accident tragic.

Holly a dat la o parte ușa masivă, cauciucul izolator desprinzându-se cu un scârțâit. Capsula nu fusese concepută să fie și confortabilă. De-abia mai încăpea un scaun printre toate instalațiile electronice.

— Ce e asta? l-a întrebat Holly arătând spre o pată gri de pe tetiera scaunului.

Foaly se bââia agitat:

— Hmm... lichid cerebral, cred. Am avut o scurgere de presiune în timpul ultimei misiuni. Dar acum s-a reparat. Iar ofițerul a supraviețuit. I-a mai scăzut cu câteva puncte IQ-ul, dar trăiește și mai tolerează încă lichidele.

— Atunci e bine, spuse Holly făcându-și loc printre o grămadă de fire.

Foaly i-a prins centurile de siguranță, verificând cu grijă închizătorile.

— Ești gata?

Holly a dat din cap afirmativ.

Foaly a ciocnit cu degetele în microfonul de pe cascheta ei.

— Ținem legătura, a spus el trăgând ușa după el.

„Nu te gândești la asta”, își zicea Holly. „Nu te gândești la jetul de magmă incandescentă care va înghiți această micuță capsulă. Nu te gândești că o să fii aruncată la suprafață cu forța

MACH 2 încercând să-ți întoarcă trupul pe dos. Și, în primul rând, nu te gândești la trolul înnebunit, gata să te dezmembreze cu colții lui. Nu, nu te gândești la nimic din toate astea...” Prea târziu.

Vocea lui Foaly îi răsună în casca din urechea ei.

— Timpul este T -20 de minute. Suntem pe un canal codat, în caz că Noroioșii au început să ne monitorizeze în subteran. Nu se știe niciodată. Odată, o navă petrolieră din Orientul Mijlociu a interceptat o transmisie de-a noastră. Ce-a ieșit atunci...

Holly și-a aranjat microfonul de pe caschetă.

— Concentrează-te, Foaly! Viața mea e în mâinile tale!

— Oh, OK! Scuză-mă! O să folosim șina ca să te lansăm pe canalul principal al lui E7. Trebuie să vină un jet de propulsie în orice moment. Asta o să te ridice o bună parte din drum. Apoi, te descurci.

Holly a clătinat din cap, înfășurându-și degetele pe cele două joystick-uri gemene.

— Toate sistemele verificate! Lansează!

Motoarele capsulei au pornit cu un fâșâit. Micuța cabină se zguduia din toate încheieturile, zgâlțâind-o înăuntru pe Holly ca pe o mărgea dintr-un borcan. De-abia îl auzea pe Foaly vorbindu-i în casca din ureche.

— Ești pe canalul secundar acum. Pregătește-te să zbori, Short!

Holly a luat repede un cilindru de cauciuc de pe bord și l-a fixat între dinți. „Nu-ți folosește la nimic să ai stație radio dacă ți-ai înghițit limba”, se gândea ea. A activat apoi camerele externe și a pus imaginea pe ecran.

Se apropia ușor de intrarea în E7. Aerul tremura în lumina farului de aterizare. Canalul secundar se umpluse de scântei albe, fierbinți. Holly nu auzea vuietul puternic, dar și-l putea imagina. Un vuiet ca răcnetul unui milion de troluri.

Degetele ei s-au crispat pe joystick-uri. Capsula se zguduia și încetinea la intrarea în tunel. Acesta se întindea atât în sus, cât și dedesubt. Enorm. Nu i se vedeau marginile. Capsula părea lipsită de greutate, ca o furnică în cădere pe țeava de

evacuare.

— Așa! glumea Foaly. Ai grijă să nu-ți pierzi micul dejun. Montaigne russe-ul e nimic pe lângă asta.

Holly dădea din cap. Nu putea vorbi din cauza cilindrului de cauciuc pe care îl ținea între dinți. Centaurul, însă, putea să o vadă pe ecranul camerei.

— *Sayonara*, draga mea, a spus Foaly, după care a apăsător pe buton.

Suportul capsulei s-a zgâlțâit și Holly a fost lansată în abis. Stomacul i se strângea, pe măsură ce forța gravitațională se făcea tot mai simțită, trăgând-o în jos spre centrul pământului. Departamentul de seismologie avea un milion de puncte de observație aici, iar rata de prevedere a exploziilor de magmă era de 99,8%. Existau deci acele două procente!

Tunelul părea că nu se mai termină. Și, chiar atunci când Holly începuse să aibă încredere în acea cutie veche de metal, a simțit ceva. Acea vibrație pe care nu avea s-o uite niciodată. A simțit că, în afara micuței capsule, toată lumea se zdruncina din încheieturi. Acum începe!

Aripile de stabilizare, a spus ea, scoțând sunetele pe lângă cilindrul de cauciuc.

Poate că Foaly i-a răspuns, dar ea nu-l mai auzea.

Holly nu-și mai putea auzi nici măcar propria voce, dar putea să vadă pe monitor cum se activau aripile de stabilizare.

Explozia a prins-o ca un uragan, răsucind și învărtind capsula până când mecanismul de stabilizare a intrat în funcțiune. Bucăți de rocă pe jumătate topite loveau peretele de dedesubt al capsulei, făcând-o să se clatine spre pereții tunelului. Holly o restabiliza din joystick-uri.

Căldura din spațiul închis devenise de nesuportat – numai bună pentru a prăji un om. Dar plămânii elfilor erau mai rezistenți. Accelerația îi trăgea trupul în jos cu mâini invizibile, întinzându-i carnea pe brațe și pe față. Holly clipea des ca să-și îndepărteze picăturile de sudoare de pe ochi și se concentra pe monitor. Flăcările înghițiseră complet vehiculul. Era vorba de niște flăcări uriașe. 7 grade cel puțin. Vreo 500 de metri în diametru. Magma vărgată, portocalie se răsucea și

sfârâia în jurul ei, căutând un punct slab în învelișul de metal.

Capsula gema și se plângea, cu șuruburile vechi de cincizeci de ani ce amenințau să cedeze. Holly a dat repede din cap. Primul lucru pe care avea de gând să-l facă la întoarcere era să-i tragă lui Foaly un șut în fund. Se simțea ca o nucă între molarii unui gnom. Fără scăpare.

Un panou curbat s-a îndoit ca și cum ar fi fost lovit de pumnul unui uriaș. Beculețul care indica presiunea a început să pâlpâie. Holly își simțea capul presat. Ochii ar fi ieșit primii. Ar fi căzut ca niște fructe coapte.

A verificat parametrii. Mai avea douăzeci de secunde până să depășească flăcările și să urce pe curenții de aer. Acele douăzeci de secunde i s-au părut un secol. Holly și-a închis vizorul caschetei ca să-și protejeze ochii în timp ce trecea prin ultimul baraj de roci.

Și deodată, liniște, capsula zbura pe spirale de aer mult mai blânde decât jetul de până atunci. Holly a adăugat propulsoarele proprii la forța de ridicare. Nu avea timp de pierdut plutind pe coloana de aer.

Deasupra ei, un cerc luminos marca zona de oprire. Holly a întors vehiculul în poziție orizontală, direcționându-l spre semnalele luminoase. Era o treabă delicată. Mulți dintre piloții Reconului ajunseseră până aici, dar rataseră ancorarea, pierzând timp prețios. Nu și Holly. Era inegalabilă la această manevră. Prima din Academie.

A activat din nou propulsoarele, parcurgând ultima sută de metri. A folosit pedalele de sub picioare și Holly a trecut capsula prin cercul luminos și a ancorat-o direct în suportul ei. Mecanisme de direcție s-au dezactivat. Era în siguranță.

Holly s-a lovit cu mâna în piept, dezlegându-și centurile de siguranță. Odată ce ușa ermetică s-a deschis, aerul dulce de suprafață a umplut cabina. Nimic nu se compara cu prima gură de aer, după ce ieșeau din tunele. A respirat adânc, curățindu-și plămânii de aerul încins din cabină. „De ce oare părăsise Poporul suprafața?” se întreba ea. Câteodată își dorea ca strămoșii ei să fi rămas acolo și să se fi luptat cu Noroioșii, dar înțelegea că aceștia erau prea mulți. Spre deosebire de

elfi, care aveau doar un urmaș o dată la douăzeci de ani, Noroioșii se înmulțeau mult mai repede. Superioritatea numerică învingea până și magia.

Gustând din aerul nopții, Holly simțea urme de poluare. Noroioșii distrugeau tot ce le ieșea în cale. Sigur, nu mai locuiau în noroi de multă vreme. Cel puțin nu în această țară. Oh, nu! Aveau locuințe mari, impresionante, cu camere speciale pentru fiecare lucru. Camere pentru mâncat, camere pentru dormit, chiar și o cameră unde să te duci la toaletă! Înăuntru! Holly s-a scuturat. Imaginează-ți, să te duci la toaletă în propria ta casă! Dezgustător! Lucrul bun cu dusul la toaletă este că mineralele se reîntorc în pământ. Dar noroioșii se ocupau și de asta, tratând... materia... cu sticle pline de chimicale albastre. Dacă cineva i-ar fi spus acum 100 de ani că oamenii vor scoate partea fertilă din fertilizator, le-ar fi spus să se ducă să-și dea niște găuri în cap ca să-și aerisească creierul.

Holly a scos un set de aripi din raftul lor. Erau duble, ovale, cu un motor greoi. A gemut. Aripi de libelulă! Nu putea suferi modelul acesta. Aveau motor care funcționa cu petrol! Era mai greu decât un porc scăldat în noroi. Acum Hummingbird Z7 era mijlocul de transport de ultimă oră. Silențios, cu baterie solară, cu care ai putea înconjura pământul de două ori mai repede decât înainte. Dar erau din nou reduceri de buget.

Locatorul de la încheietura ei a început să emită semnale. Era în raza de acțiune. Holly a ieșit din capsulă și a pășit pe platoul de aterizare. Se afla în interiorul unei mobile camuflate, cunoscut ca fort al elfilor. Într-adevăr, Poporul locuise în astfel de locuri până a fost forțat să se mute tot mai adânc sub pământ. Nu era prea mută tehnologie în ele. Doar câteva monitoare externe și un sistem de autodistrugere, în caz că platoul ar fi fost descoperit.

Monitoarele nu indicau nimic. Liniște. Ușile pneumatice erau ușor forțate în locul prin care ieșise trolul, în rest totul părea să funcționeze. Holly și-a montat aripile, gata să pășească în lumea de afară.

Noaptea, cerul din Italia era clar și răcoros, iar aerul era impregnat cu parfum de măslini și de viță de vie. Greieri se auzeau dinspre firele de iarbă deasă, iar moliile fluturau din aripi în lumina stelelor. Holly nu s-a putut abține să nu zâmbească. Merita riscul. Din plin.

Vorbind de risc... Și-a verificat încă o dată locatorul. Semnalul era mult mai puternic acum. Trolul aproape ajunsese la intrarea în oraș. Putea să admire natura după ce-și îndeplinea misiunea. Acum era timpul pentru acțiune.

Holly a pornit motorul aripilor, trăgând firul de pornire de pe umărul ei. Nimic. Se înfuriase, dar nu zicea nimic. Fiecare copil răsfățat din Haven primea câte un Hummingbird pentru vacanțele în natură, iar ei, cei din Forțele de Ordine, aveau aripi care nu erau bune de nimic nici măcar când erau noi. A smucit de coardă încă o dată și încă o dată. La a treia încercare motorul a pornit, lăsând o dâră de fum în aerul nopții.

— Era și timpul, a mormăit ea, deschizând aripile.

Aripile au fluturat ușor până când bătaile au ajuns la un ritm constant, apoi căpitanul Holly Short s-a ridicat, nu fără efort, în aerul nopții.

Chiar și fără locator, trolul ar fi fost ușor de urmărit. Distrusese totul în calea lui, mai ceva decât un excavator. Holly zbura pe jos, ocolind petece de ceață și copaci, urmând drumul trolului. Acesta își croise drum printr-o viță de vie, transformase un zid de piatră într-un morman de moloz și lăsase un câine de pază tremurând sub un gard viu. A zburat apoi pe deasupra vacilor. Nu era o priveliște frumoasă. Fără să mai intrăm în alte detalii, să zicem doar că nu mai rămăsese mai nimic în afară de coarne și de copite.

Semnalul roșu era și mai puternic acum. Însemna că trolul era pe-aproape. Putea să vadă orașul de sub ea, cuibărit pe un delușor, împrejmuț de un zid crenelat din Evul Mediu. Încă se mai vedeau lumini aprinse la majoritatea ferestrelor. „E timpul pentru un pic de magie”, se gândea ea.

O mare parte din puterile magice atribuite Poporului sunt doar închipuiri. Unele dintre ele sunt însă reale. De exemplu,

puterea de a se vindeca, de a hipnotiza și de a se feri cu un scut de ochii oamenilor. Scutul, de fapt, nu este magie. Elfii vibrează cu o așa de înaltă frecvență, că nu stau niciodată într-un loc suficient de mult ca să fie văzuți. Oamenii pot observa doar un ușor tremur în aer, dacă privesc cu atenție, ceea ce nu se întâmplă prea des. În aceste cazuri, tremurul este atribuit de obicei evaporării. E tipic pentru Noroioși să inventeze o explicație complicată pentru un fenomen simplu.

Holly și-a activat scutul. I-a fost un pic mai greu decât de obicei. Își dădea seama ce greu e, după broboanele de sudoare de pe frunte. „Trebuie să mă ocup de ritual”, se gândea ea. „Cu cât mai repede, cu atât mai bine”.

Șirul gândurilor i-a fost întrerupt de niște zgomote care veneau de jos. Era o agitație ce nu se potrivea deloc cu zgomotele obișnuite ale nopții. Holly și-a aranjat rucsacul și a zburat la fața locului pentru a arunca o privire de aproape. Doar o privire. Și-a amintit ca aceasta era treaba ei – să privească doar. Un ofițer de la Recon a fost trimis sus cu vehiculul super-rapid, în timp ce băieții de la Captură urmau să călătorească confortabil cu naveta.

Se afla chiar deasupra trolului. Acesta izbea în zidul fortificat al cetății, care se sfârâma în bucăți sub degetele lui puternice. Speriată, Holly a tras aer în piept. Era un monstru! Mare cât un elefant și de zece ori mai periculos. Chiar mai rău decât atât, era speriat.

— Controlul, recepție, spuse Holly în microfonul ei. Fugarul a fost localizat! Situația e critică!

La celălalt capăt al canalului de comunicare se afla chiar comandantul Root.

— Detaliază, căpitane!

Holly a îndreptat camera video spre trol:

— Fugarul este gata să pătrundă în oraș prin zid. Contactul este iminent. Care este poziția celor de la Captură?

— Timpul estimat pentru sosire: cinci minute, cel puțin. Suntem încă în vehicul.

Holly își mușca buza. „Root era și el un vehicul?”

— E prea mult, comandante. Orașul va exploda în nu mai

mult de zece secunde... Pornesc spre țință.

— Negativ, Holly... căpitane Short. Nu ai acces. Rămâi pe poziție!

— Dar, comandante...

— Nu! Niciun „dar”, căpitane. Rămâi pe loc. E un ordin!

Holly își simțea bătaile inimii rezonându-i în tot corpul. Noxele de la petrol o amețeau. Ce putea să facă? Care era decizia corectă? Să salveze vieți sau să asculte ordinele?

Apoi trolul a pătruns prin perete și vocea unui copil a sfâșiat noaptea.

— *Aiuto!* a strigat.

Ajutor. O invitație? Aproape.

— Îmi pare rău, comandante, trolul a înnebunit și sunt copii acolo.

Își imagina fața lui Root roșie de furie, în timp ce urla în microfon:

— O să-ți pierzi tresele, Short! O să-ți petreci următoarea sută de ani la munca de jos.

Dar nu a avut niciun efect. Holly și-a deconectat microfonul și a pornit pe urmele trolului.

Îndreptându-și corpul, căpitanul Short a pătruns prin deschizătură. S-a trezit în ceva ce părea a fi un restaurant. Plin de oameni. Trolul fusese orbit temporar de lumina electrică și distrugea în mijlocul încăperii tot ce putea.

Proprietarii erau uluiți. Până și copilul amuțise. Oamenii stăteau cu gurile căscate, cu coifurile comice pe care le purtau la petrecere. Chelnerii înghețaseră și tăvile uriașe de spaghetti le tremurau deasupra degetelor răsfirate. Copii durdulii își acopereau ochii cu mânuțele lor grăsuțe. Așa era întotdeauna la început: tăcerea cauzată de șoc, apoi începeau țipetele.

O sticlă de vin s-a spart pe podea și vraja s-a risipit. A început zgomotul. Holly a făcut o grimasă de spaimă. Trolii nu agreau zgomotele, la fel cum nu agreau nici lumina.

Trolul și-a ridicat umerii masivi, acoperiți cu blană lungă, și, cu un șuiurat amenințător, și-a scos ghearele retractabile. Comportament tipic de prădător. Bestia era gata să atace.

Holly și-a scos arma și a setat-o pe nivelul al doilea. Nu

putea să-l omoare pe trol, în niciun caz! Nici ca să salveze vieți omenești! Dar putea să-l doboare până veneau cei de la Captură.

Țintind punctul slab de la baza craniului, l-a atins pe trol cu un fascicul concentrat de raze ionice. Bestia s-a clătinat, a mai făcut câțiva pași, împleticindu-se, după care s-a înfuriat la culme.

„Nu-i nimic”, se gândea Holly. „Am scutul, sunt invizibilă.” În ochii celor care priveau ar părea că raza, vibrantă, albăstruie, a apărut din aer.

Trolul îi dădea târcoale, în timp ce șuvițele de blană noroioasă se legănau pe lângă el ca niște lumânări.

„Fără panică. Nu mă poate vedea.”

Trolul a ridicat o masă.

„Sunt invizibilă. Total invizibilă.”

Și-a retras brațul blănos și a lăsat masa să cadă.

„Nu se observă nimic mai mult decât o vibrație în aer.”

Masa se rostogolea spre ea.

Holly s-a ferit. Însă cu o secundă prea târziu. Masa i-a atins rucsacul, doborându-i rezervorul de petrol. Acesta s-a rostogolit prin aer, lăsând în urmă o dâră de lichid inflamabil.

Restaurantele italiene – după cum știți – sunt pline de luminări. Rezervorul s-a transformat într-un candelabru supraîncărcat. Apoi a izbucnit în flăcări, ca într-un joc periculos de artificii. Cea mai mare parte a petrolului a aterizat pe trol. La fel și Holly.

Trolul o vedea. Nu mai avea nicio îndoială. O urmărea prin lumina pe care o ura, cu o expresie de durere și de spaimă întipărită pe chip. Scutul ei nu funcționa. Magia îi dispăruse.

Holly se răsucea ca să scape din ghearele trolului, dar degeaba. Degetele lui erau cât bananele, dar mult mai flexibile. Îi storcea aerul din plămâni cu o ușurință uimitoare. Gheare ascuțite ca acelea penetrau materialul rezistent al uniformei ei. Trebuie să apară în orice secundă și o vor salva.

Holly nu mai putea gândi. Restaurantul era ca un carusel haotic. Trolul își arăta colții, molarii unsuroși cu care încerca să-i apuce cascheta. Holly îi simțea prin filtrele ei respirația

urât mirositoare. Simțea, de asemenea, mirosul de blană arsă, pe măsură ce focul se întindea pe spinarea trolului.

Trolul și-a trecut limba verde peste vizorul caschetei ei, lăsând salivă pe partea de jos a acestuia. Vizorul! Asta era! Singura ei șansă! Holly și-a dus cu greu mâna rămasă liberă la butoanele caschetei. Luminile pe care le folosea în tunel. Fascicule concentrate.

Când și-a luat degetul de pe buton, 800 de wați de lumină nefiltrată au izbucnit din două puncte de deasupra ochilor ei.

Trolul s-a retras și un răget înfiorător a explodat printre șirurile lui de dinți. Zeci de sticle și de pahare s-au făcut cioburi pe loc. Era prea mult pentru biata bestie: speriat, cu blana în flăcări, iar acum și orbit. Șocul și durerea ajunseseră la creierul lui mic, făcându-l să-și închidă circuitele. Trolul s-a dat bătut, căzând cu o rigiditate aproape comică. Holly s-a rostogolit, pentru a evita să fie secerată de colții acestuia.

Nu se auzea nimic, în afară de clinchetul cioburilor, de sfârâitul blănii prăjite și de gâfâituri. Holly s-a ridicat în picioare clătinându-se. Era urmărită de mulți ochi – ochi omenești. Era 100% vizibilă. Iar acești oameni nu aveau să rămână înmărmuriți pentru multă vreme. Așa era felul lor. Să-ți înții într-un loc era o problemă.

Și-a ridicat palmele goale. Era un gest de pace.

— *Scusatemi tutti*, spuse ea cu o mare ușurință.

Italianii, politicoși, au mormăit că nu-i nimic.

Holly și-a băgat ușor mâna în buzunar și a scos o sferă micuță. A așezat-o în mijlocul podelei.

— *Guardate*, a spus ea. Priviți!

Proprietarii restaurantului s-au conformat, aplecându-se să vadă mai bine mingea argintie. Ticăia din ce în ce mai des, aproape ca o bombă cu ceas. Holly s-a întors cu spatele la sferă. Trei, doi, unu...

Buuum!

O lumină orbitoare. Și apoi, pierderea cunoștinței în masă. Nimic grav, dar aveau să sufere de dureri de cap, în vreo patruzeci de minute. Holly a tras aer în piept. Era în siguranță. Pentru moment. A fugit la ușă și a încuiat-o. Nimeni nu ieșea,

nimeni nu intra. Decât prin gaura uriașă din perete. Următorul lucru pe care l-a făcut a fost să pulverizeze trolul care fumega cu extingtorul restaurantului și spera ca pulberea rece ca gheața să nu readucă în simțiri bestia adormită.

Holly s-a uitat prin preajmă și a analizat dezastrul pe care îl provocase. Fără îndoială că era un dezastru. Mai rău decât în cazul Hamburg. Root avea s-o jupoaie de vie. Ar prefera să-l întâlnească pe trol decât pe el. Acesta era, cu siguranță, sfârșitul carierei ei, dar deodată acest lucru nu mai părea atât de important, pentru că o dureau coastele și simțea că din cauza cumplitei dureri de cap și a presiunii o să orbească. Poate că ar putea prinde o clipă de odihnă, ca să-și revină înainte de sosirea celor de la Captură.

Nici măcar nu s-a mai uitat după vreun scaun. Și-a lăsat picioarele să se îndoie sub ea și s-a prăbușit pe linoleumul cu model de tablă de șah.

Trezindu-se în fața comandantului Root, care o întâmpina cu o față buhăită, totul părea un coșmar. Ochii lui Holly s-au deschis și, pentru o clipă, putea să jure că a văzut compasiune în ochii lui. Aceasta a dispărut însă și i-a luat locul obișnuita furie care făcea să i se umfle venele.

— Căpitane Short! a urlat el, fără să-i pese de migrena ei. Ce s-a întâmplat aici?

Holly s-a ridicat clătînându-se din picioare.

— Eu... Să vedeți... A fost... Pur și simplu nu-și găsea cuvintele.

— Ai nesocotit un ordin direct! Ți-am spus să rămâi acolo! Știi că e interzis să intri într-o clădire de-a oamenilor fără invitație!

Holly a scuturat din cap ca să-și limpezească ochii.

— Am fost invitată. Un copil a strigat după ajutor.

— E discutabil, Short.

— Există un precedent, domnule. În procesul caporalului Rowe împotriva Statului. Juriul a decis că strigătul de ajutor al femeii închise în clădire poate fi considerat o invitație. În orice caz, acum sunteți toți aici, ceea ce înseamnă că toți ați

acceptat invitația.

— Hmm, spuse Root cu îndoială. Să zicem că ai avut noroc. Putea fi și mai rău de-atât.

Holly s-a uitat în jur. Mai rău de-atât nici că s-ar fi putut. Localul era distrus și patruzeci de oameni zăceau inconștienți. Băieții de la Tehnic atașau electrozi de ștergere a memoriei la tâmpilele mesenilor adormiți.

— Am reușit să securizăm zona, deși jumătate din oraș stă să dărâme ușa.

— Ce facem cu gaura din zid?

Root zâmbea satisfăcut:

— Hai să vezi!

Holly a aruncat o privire spre zid. Cei de la Captură conectaseră un generator de holograme în prizele de curent electric deja existente și proiectau imaginea unui perete întreg peste secțiunea de zid care fusese dărâmată. Hologramele erau bune pentru a petici repede, nu ar fi mers dac-ar fi fost cazul unei examinări minuțioase. Oricine ar fi privit cu atenție peretele ar fi observat că zona ușor transparentă era identică cu porțiunea de alături. În acest caz, erau două crăpături identice cu pânze de păianjen și două reproduceri ale aceluiași Rembrandt. Dar oamenii care se aflau în acel moment în pizzerie nu erau în stare să examineze pereții și, până se trezeau ei, peretele avea să fie reparat de cei de la Divizia Telekinetică, iar întreaga experiență paranormală avea să fie ștearsă din memoria lor.

Un ofițer de la Captură a ieșit în grabă din toaletă:

— Domnule comandant!

— E un om înăuntru! Nu a fost atins de gazul paralizant. Vine, domnule! Chiar acum!

— Scuturile! Toată lumea! a strigat Root.

Holly a încercat. Chiar și-a dat toată silința. Dar nu mergea. O părăsiseră puterile. Un copil de doi-trei anișori a ieșit din toaletă cu ochii grei de somn. A întins un degețel durduliu spre Holly.

— *Ciao, folletta*, a spus el înainte de a se urca în brațele tatălui lui ca să-și continue somnul.

Root a redevenit vizibil. Devenise, dacă asta era posibil, și mai furios decât până atunci:

— Ce e cu scutul tău, Short?

Holly a înghițit în sec:

— Din cauza stresului, domnule comandant, a încercat ea o explicație, sperând că o să-i meargă.

Însă figura nu îi ținu.

— M-ai mințit, căpitane Short! Nu ești în formă deloc, așa e?

Holly dădea din cap în tăcere:

— De când nu ai mai făcut ritualul?

Holly își mușca buza:

— Ar fi... cam... patru ani, domnule.

Lui Root aproape că i-a plesnit o venă.

— Patru... patru ani? E o minune că ai rezistat atâta. Fă-l acum. Nu te întorci în subteran până nu-ți recapeți puterile. Reprezinți un pericol pentru tine însăși și pentru colegii tăi.

— Da, domnule!

— Ia o pereche de aripi Hummingbird de la Captură și zboară până pe teritoriul vechi. E lună plină astă-seară.

— Da, domnule!

— Și să nu crezi cumva că am uitat de dezastrul ăsta! Discutăm noi când te întorci!

— Da, domnule! Foarte bine!

Holly a dat să plece, dar Root și-a dres vocea, atrăgându-i atenția:

— Încă un lucru, căpitane Short...

— Da, domnule!

Fața lui Root își pierduse roșeața și părea aproape jenat.

— Felicitări pentru operațiunea de salvare! Putea fi și mai rău. Mult mai rău!

Holly radia în spatele vizorului caschetei. Poate că până la urmă nu va fi dată afară din Recon.

— Mulțumesc, domnule!

Root a mârâit ceva, iar fața lui a revenit la roșeața obișnuită.

— Acum dă-i drumul și să nu te întorci până nu ești plină

de magie până în vârfurile urechilor!
Holly a oftat. Gata cu recunoștința:
— Da, domnule! Am plecat!

CAPITOLUL IV

RĂPIREA

Marea problemă a lui Artemis era una de localizare – cum să localizeze un elf. Erau nișe elfi isteți și jucăuși care stăteau ascunși, de Dumnezeu știe câte mii de ani, și totuși nu era nicio fotografie, nici măcar o imagine video cu ei. Nici măcar glume de genul celor cu monstrul din Loch Ness. Nu s-ar putea spune că erau un grup tocmai sociabil. Și erau și foarte inteligenți. Nimeni nu pusese vreodată mâna pe aurul elfilor. Dar nici nu avusese nimeni acces la Carte până acum. Și jocurile puzzle erau atât de simple când aveai cheia!

Artemis îi chemase pe frații Butler în birou și le vorbea din spatele unui mic stativ pentru cărți:

— Sunt anumite lucruri pe care orice zână trebuie să le facă pentru a-și reînnoi puterile magice, explică el.

Butler și Juliet clătinau din cap de parcă aceasta ar fi fost o sedință obișnuită.

Artemis a căutat prin copia Cărții pe care o avea în calculator și a selectat un pasaj.

*„Din pământ îți vine puterea
Dată din bunăvoință, deci arată-ți recunoștința.
Culege sămânța magică
De unde luna plină, stejarul bătrân și vârtejul de
apă se întâlnesc.
Și îngroap-o departe de unde ai găsit-o,
Ca darul tău să se reîntoarcă în pământ.”*

Artemis a închis documentul.

— Vedeți?

Butler și Juliet clătinau în continuare din cap, deși privirea lor era de-a dreptul confuză.

Artemis a suspinat:

— Elful e legat de anumite practici. Practici foarte speciale. Putem să folosim informația asta ca să găsim unul.

Juliet a ridicat o mână, deși era cu patru ani mai mare decât Artemis.

— Da?

— Păi, vezi tu, Artemis, a spus ea ezitând, în timp ce-și răsucea o șuviță din părul blond într-un fel pe care mulți dintre bădăranii de prin împrejurimi îl considerau extrem de atrăgător. În legătură cu elfii...

Artemis s-a încruntat. Era semn rău.

— Mai concret, Juliet?

— Păi, elfii. Tu știi că nu există, nu-i așa?

Butler s-a strâmbat. Era vina lui, de fapt. Nu apucase încă să o informeze pe sora lui în legătură cu parametrii misiunii.

Artemis i-a aruncat o privire dezaprobatore.

— Butler nu ți-a spus nimic despre asta?

— Nu. Trebuia să-mi spună?

— Da, sigur că trebuia. Poate a crezut că o să râzi de el.

Butler a tresărit. Exact asta și crezuse. Juliet era singura persoană în viață care râdea de el cu o regularitate jenantă. Majoritatea nu o făceau decât o dată. O singură dată.

Artemis și-a dres vocea:

— Să presupunem că poporul elfilor există într-adevăr și că eu nu aiurez.

Butler dădea din cap timid. Juliet nu era convinsă.

— Foarte bine. Acum, după cum spuneam, Poporul trebuie să pună în aplicare anumite practici rituale pentru a-și reînnoi puterile. După interpretările mele, trebuie să culeagă o sămânță dintr-un stejar bătrân, aflat la cotitura unui râu. Și trebuie să facă asta atunci când e lună plină.

În ochii lui Butler începuse să licărească o speranță.

— Deci tot ce avem de făcut...

— Este să ținem o conferință prin sateliții meteorologici, ceea ce am și făcut. Mă credeți sau nu, nu au mai rămas așa de mulți stejari bătrâni, dacă prin bătrâni se înțelege mai mult de 100 de ani. Dacă considerăm și ceilalți factori, cotitura

răului și luna plină, sunt exact 129 de locuri de supravegheat în această țară.

Butler a rânjit. Supraveghere. Acum stăpânul vorbea pe limba lui.

— Trebuie să facem pregătiri pentru sosirea oaspetelui nostru, a spus Artemis înmânându-i lui Juliet o foaie A4 scoasă la imprimantă. Aceste modificări trebuie făcute în pivniță. Ocupă-te de asta, Juliet.

— Da, Arty.

Artemis s-a încruntat ușor. Din motive pe care nu le prea înțelegea, nu îl deranja așa de tare când Juliet îl striga pe numele de alint, la fel cum făcea și mama lui.

Butler se scărpină în barbă gânditor. Artemis îi observă gestul.

— Vreo nelămurire?

— Păi, Artemis... Zâna din Ho Și Min...

Artemis a clătinat din cap:

— Știu. De ce n-am răpit-o pe aceea?

— Da, domnule!

— În Almanahul Popoarelor al lui Chi Lun, un manuscris din secolul VII, recuperat din orașul pierdut Sh'shamo, scrie: „O dată ce o zână a băut alcool cu Noroioșii” – adică noi – „aceea este moartă pentru frații și surorile ei. Deci nu era nicio garanție că acea zână avea vreun gram de aur. Nu, prietene. Avem nevoie de sânge proaspăt. Clar?

Butler a dat din cap:

— Bine. Acum sunt câteva lucruri de care trebuie să faci rost pentru călătoriile noastre sub clar de lună.

Butler și-a aruncat ochii pe foaia de hârtie: echipament obișnuit pentru teren, ceva material care să-i țină treji, nimic ieșit din comun, până la...

— Ochelari de soare? Noaptea?

Când Artemis zâmbea, așa cum o făcea acum, ai fi așteptat să-i apară colți de-o parte și de alta a gurii.

— Da, Butler, ai încredere în mine.

Și Butler avea. Implicit.

Holly și-a activat instalația termală atașată costumului ei și a urcat la altitudinea de 4 000 de metri. Aripile Hummingbird erau ultimul răcnet. Bateria arăta patru dungi roșii, mai mult decât suficient pentru o scurtă plimbare pe deasupra Europei, de-a lungul Insulelor Britanice. Sigur că regulamentul recomanda zborul deasupra apei, pe cât posibil. Dar Holly nu s-a abținut niciodată să nu doboare coiful de zăpadă de pe vârful celui mai înalt munte pe care îl întâlnea în drumul ei.

Costumul o proteja pe Holly de cele mai teribile condiții meteorologice, dar simțea totuși frigul pătrunzându-i în oase. De la această altitudine, luna părea uriașă, iar craterele de pe suprafața ei se distingeau ușor. În seara aceea era o sferă perfectă. O lună plină, magică. Cei de la Emigrații aveau să fie foarte ocupați cu miile de zâne care nu puteau rezista atracției suprafeței. O mare parte dintre ele aveau să reușească, cauzând probabil o mare confuzie pe unde se opreau să-și manifeste entuziasmul. Mantaua pământului era ciuruită de tunele clandestine și era imposibil ca poliția să le știe pe toate.

Holly a zburat de-a lungul coastei italiene până în Monaco și de acolo peste Alpii Francezi. Îi plăcea foarte mult să zboare; de altfel, tuturor elfilor le plăcea. În Carte scrie că, pe vremuri, aceștia aveau aripi proprii, dar de-a lungul mileniilor și-au pierdut abilitatea de a zbura. Toți, în afară de spiriduși. Unii învățați credeau că elfii se trag din dinozaurii zburători. Probabil *pterodactilis*. Structura părții superioare a scheletului era asemănătoare. Această teorie ar explica mica protuberanță osoasă de pe omoplații acestora.

Holly ar fi vrut să viziteze Disneyland-ul din Paris. Forțele de ordine aveau mulți agenți sub acoperire staționați acolo, majoritatea în expoziția cu Albă ca Zăpada. Era unul din puținele locuri din lume unde cei din Popor puteau trece neobservați. Dar dacă vreun turist i-ar fi făcut vreo fotografie și aceasta ar fi ajuns pe internet, Root ar fi dat-o afară cu siguranță. Cu un suspin de regret, Holly a trecut peste focurile multicolore de artificii.

Ajungând deasupra Canalului Mânecii, Holly zbură pe jos, sărind peste valurile cu creste înspumate. Îi strigă pe delfini,

iar aceștia se ridicau la suprafață, săltând pe deasupra apei ca să țină pasul cu ea. Vedea efectele poluării și asupra acestora: pielea lor se albise, iar pe spate aveau pete roșii din cauza poluanților. Deși zâmbea, inima îi era frântă. Noroioșii erau responsabili pentru multe daune.

În sfârșit, se zărea coasta. Țara cea veche. Eiriu⁽³⁾, țara de unde a început istoria. Locul cel mai încărcat de magie de pe pământ. În acest loc, poporul ancestral de elfi, de Dannan, s-a luptat în vechime cu Formorians, creând cu puternicele lor lovituri magice faimoasa Trecătoare a Uriașilor. Aici a stat Lia Fáil, stânca din centrul universului, unde regii elfi și, mai târziu, omul Ard Ri au fost încoronați. Și tot aici, din nefericire, Noroioșii erau mai receptivi la magie decât oriunde altundeva. Din această cauză, aici se raportau cele mai multe cazuri în care cei din Popor erau văzuți. Însă restul lumii, din fericire, credea că irlandezii sunt nebuni, o teorie pe care aceștia nu se oboseau să o infirme. Cumva, le intrase în cap ideea că fiecare zână poartă cu ea un urcior plin cu aur, oriunde se duce. Era adevărat că Forțele de Ordine aveau un fond de răscumpărare pentru că ofițerii lor erau trimiși în misiuni cu grad ridicat de risc, dar niciun om nu pusese mâna pe vreo parte din el până atunci. Totuși, aceasta nu-i împiedica pe irlandezi să pândească în jurul curcubeelor, sperând să câștige la loteria paranormală.

Cu toate acestea, dacă era vreun neam de oameni pentru care Poporul simțea o oarecare afinitate, aceștia erau irlandezii. Poate datorită excentricității lor, poate datorită înclinației lor pentru lucruri misterioase. Și dacă Poporul era înrudit cu oamenii, se spunea că acesta își are originile pe Insula de Smarald.

Holly a deschis o hartă pe locatorul de la încheietura mâinii ei și a setat-o să caute locurile cele mai încărcate de magie. Cel mai bun loc ar fi fost, evident, Tara, în apropiere de Lia Fáil, dar într-o noapte ca aceasta orice zână cu un permis de suprafață care respectă tradiția ar fi fost acolo, dansând de jur împrejur. Așa că era mai bine să o ocolească.

Mai era un loc, nu departe, o insulă în apropiere de coasta

de sud-est. Se ajungea ușor acolo prin aer, dar era un traseu lung și anevoios pentru oamenii care se deplasau pe pământ. Holly a redus puterea motorului aripilor și a coborât la 80 de metri deasupra solului. A trecut peste o pădure de conifere ce foșneau, care răsărea dintr-o poiană scăldată în lumina lunii. O fâșie argintie de râu împărțea poiana în două, iar acolo, cuibărit la cotitura râului, se afla mândrul stejar.

Holly a scanat locul în căutare de forme de viață. Odată ce a stabilit că acele două vaci, aflate la două câmpuri mai încolo, nu erau o amenințare pentru ea, a oprit motoarele și a coborât chiar ușor lângă tulpina copacului.

De patru luni la pândă. Până și lui Butler, experimentatul profesionist, începuse să-i fie teamă de lungile nopți încărcate de umezeală și mușcături de țânțari. Din fericire, luna nu era plină în fiecare noapte.

Era de fiecare dată la fel. Cei doi se ghemuiau în ascunzișul lor izolat cu folie, în tăcere deplină, Butler verificându-și constant echipamentele, în timp ce Artemis privea fără să clipească prin lentila telescopului. În astfel de momente, natura părea asurzitoare în spațiul lor strâmt. Butler ar fi vrut să fluiera, să aibă conversație, ar fi făcut orice numai să rupă tăcerea atât de nefirească. Dar Artemis era concentrat la maximum. Nu ar fi tolerat nimic care să-i distragă atenția sau să-i diminueze concentrarea. Era vorba de afaceri.

În acea seară, se aflau în sud-est. În locul cel mai greu accesibil. Butler a trebuit să facă trei drumuri până la jeep și înapoi ca să care echipamentul peste un zid, pe un teren inundat și două câmpuri. Cizmele și pantalonii îi erau ferfeniți. Acum trebuia să stea în ascunziș cu pantalonii îmbibați de apă. Artemis reușise cumva să-și păstreze hainele intacte.

Ascunzătoarea era ingenioasă și mulți și-au manifestat interesul pentru dreptul de a o reproduce, în special reprezentanți ai armatei. Dar Artemis se hotărâse să vândă ideea unui concern multinațional care produce echipament sportiv. Era construită dintr-o folie elastică polimerizată pe un

schelet din fibră de sticlă cu multiple balamale. Folia, asemănătoare materialelor utilizate de NASA, păstra căldura în interior și nu lăsa suprafața camuflată din exterior să se supraîncălzească. Astfel, animalele care erau sensibile la căldură nu ar fi detectat-o. Balamalele făceau ca ascunzătoarea să se muleze, aproape ca un lichid pe orice fel de teren pe care ar fi fost amplasată. Un adăpost instant și un punct de observație. Nu aveai de făcut altceva decât să pui sacoșa în care era păstrată într-o groapă și să tragi de o sfoară.

Dar cu toată istețimea, Artemis nu putea să schimbe atmosfera care îi învăluia. Ceva îl neliniștea. Se vedea în ridurile premature care i se întindeau la colțurile ochilor lui de un albastru adânc.

După mai multe nopți de pândă fără vreun rezultat, Butler și-a făcut curaj să întrebe.

— Artemis, a început el ezitând, îmi dau seama că nu e treaba mea, dar văd că e în neregulă ceva. Și dacă pot să te ajut cu ceva...

Artemis n-a spus nimic pentru câteva clipe. Și, în acele clipe, Butler a văzut chipul unui copil. Copilul care ar fi putut fi Artemis.

— E vorba de mama, Butler. Încep să mă întreb dacă își va mai...

Apoi becul roșu al alarmei de proximitate a început să pâlpâie.

Holly și-a atârnat aripile de o creangă joasă și și-a scos casca pentru a se aerisi puțin. Urechile de elf erau foarte sensibile. După câteva ore în cască începeau, să se cojească. Și-a masat vârfurile urechilor. Pielea nu era uscată. Aceasta pentru că ea urma un tratament zilnic de hidratare, spre deosebire de ofițerii bărbați. Când aceștia își scoteau căștile, pielea de pe urechi li se desprindea în particule ca fulgii de zăpadă.

Holly s-a oprit pentru o clipă să admire priveliștea. Irlanda era, cu siguranță, o țară pitorească. Nici măcar Noroișii nu reușiseră să o distrugă, cel puțin, nu încă. Mai lasă-i un secol,

două... Râul se unduia ca un șarpe argintiu prin fața ei, apa trecea susurând peste așternutul de pietre. Crengile stejarului trosneau deasupra ei cu un foșnet ușor când se atingeau între ele, în adierea brizei.

Era timpul să treacă la treabă. Putea s-o facă pe turistul toată noaptea după ce-și termina treaba. O sămânță. Avea nevoie de o sămânță. Holly s-a aplecat, măturând ușor frunzele uscate și crenguțele căzute pe pământul moale. A strâns în pumnul ei o ghindă netedă. „Nu e așa de greu”, se gândea ea. Tot ce avea să facă era să o planteze în altă parte și puterile aveau să năvălească înapoi.

Butler a verificat radarul, reducând volumul pentru ca sunetul echipamentului să nu le trădeze poziția. Brațul roșu a măturat ecranul cu o încetineală agonizantă și apoi... Da! O siluetă în poziție verticală lângă copac. Prea mică pentru a fi un adult, dimensiunile nu erau ale unui copil. I-a făcut semn lui Artemis. Posibil succes.

Artemis a clătinat din cap, punându-și proprii ochelari de soare cu lentile care reflectau lumina. Butler a făcut și el la fel, acoperind telescopul de vedere nocturnă al armei sale. Aceasta nu era o pușcă cu săgeți obișnuită. Fusesse făcută la comandă pentru un vânător kenyan care se ocupa cu traficul de fildeș și avea aceeași rază de acțiune și rapiditate ca și un Kalașnikov. Butler o luase pe un preț de nimic de la un oficial guvernamental, după ce acesta a executat braconierul.

S-au furișat în noapte în aceeași liniște deplină în care au stat la pândă. Micuța figură din fața lor și-a desfăcut o legătură din jurul umerilor și și-a scos casca de pe capul care nu părea deloc uman. Butler și-a înfășurat de două ori cureaua în jurul încheieturii, împingându-și patul puștii în umăr. A activat telescopul și un punct roșu a apărut în spatele siluetei. Artemis a clătinat din cap, iar valetul lui a apăsă pe trăgaci.

Deși era o șansă la un milion, exact în acel moment silueta s-a aplecat până la pământ.

Holly simțise ceva trecându-i peste cap, ceva care scânteia ușor în lumina stelelor. Holly avea destulă experiență în

domeniu ca să-și dea seama că trăgea cineva înspre ea și imediat și-a adunat trupul mic de elf într-un ghem, minimalizând astfel ținta.

Și-a scos pistolul, se retrase ușor, căutând adăpost după trunchiul copacului. În același timp, își storcea creierul în căutare de răspunsuri. „Cine ar trage în ea și de ce?”

Ceva îi aștepta lângă copac. Ceva mare cât un munte, însă mult mai mobil.

— Frumoasă jucărie, a spus figura rânjind și i-a strâns mâna în care ținea micul pistol.

Holly a reușit să-și retragă degetele preț de o nanosecundă, înainte ca acestea să-i fie frânte ca niște spaghetti.

— Presupun că n-ai vrea să te predai pașnic, nu-i așa? a spus o voce rece din spatele ei.

Holly s-a întors cu brațele ridicate, gata de luptă.

— Nu, a suspinat melodramatic băiatul. Se pare că nu.

Holly încerca să se arate cât mai curajoasă:

— Nu te apropia, omule. Nu știi cu ce ai de-a face.

Băiatul a râs:

— Cred că tu nu ești la curent cu faptele, elfule!

„Elf? Știa că este elf.”

— Eu am puteri magice, iar tu ești un biet vierme de pământ. Aș putea să vă transform și pe tine și pe gorila ta în porci.

— Cuvinte curajoase, duduie! Însă, de fapt, sunt minciuni. Dacă ai avea puteri magice, așa cum zici, ai fi folosit-o până acum. Dar cred că a trecut multă vreme de când nu ai mai făcut ritualul și acum ești aici ca să-ți recapeți puterile.

Holly a rămas înmărmurită. Un om stătea în fața ei, vorbind despre secretele neamului ei de parcă ar fi fost o conversație banală. Era un dezastru, o catastrofă. Ar fi putut însemna sfârșitul a sute de ani de pace. Dacă oamenii aflau de neamul elfilor, ar fi fost doar o chestiune de timp până ar fi izbucnit un război între ei. Trebuia să treacă la acțiune și nu-i mai rămăsese decât o singură armă în arsenal.

Hipnoza este cea mai ușoară formă de magie, nu avea nevoie decât de un strop de putere. Sunt chiar și oameni care

se pricep la asta. Orice zână, oricât de sleită de puteri ar fi, ar putea să hipnotizeze un om.

Holly se concentra să-și adune ultimele puteri din adâncul minții sale.

— Omule, a spus ea, vocea devenindu-i dintr-o dată joasă, gravă, fă ce-ți spun eu!

Artemis a zâmbit, aflându-se în siguranță în spatele lentilelor lui care reflectau lumina.

— Nu prea cred, a spus el dând scurt din cap.

Holly simți apoi cum o săgeată îi perforă materialul tare al costumului și cum își descărca doza de tranchilizant în umărul ei. Lumea s-a dizolvat pe loc în balonașe colorate, iar Holly, deși încerca din greu, nu putea să-și mai păstreze șirul gândurilor. Un singur gând îi mai rămăsese în minte: cum aflaseră? Gândul se învârtea în spirale în mintea ei, în timp ce-și pierdea cunoștința. Cum aflaseră? Cum aflaseră? Cum aflaseră?...

Artemis a văzut durerea din ochii acelei ființe când acul hipodermic îi pătrunsese în corp. Și, pentru o clipă, a simțit cum îl muștra conștiința. Era o femeie. La asta nu se așteptase. O femeie, ca Juliet sau ca mama. După o clipă, și-a revenit.

— Bună lovitură! a spus el, când s-a aplecat să o studieze pe prizonieră. E clar că e o fată, și e chiar drăguță. În felul ei, ascuțit.

— Domnule?

— Hmm?

Butler arăta cu degetul spre casca ei, care era pe jumătate îngropată într-o grămadă de frunze, acolo unde elful o aruncase. Din coroana căștii se auzea un țârâit.

Artemis a ridicat casca de barete, căutând sursa de unde venea zgomotul.

— Aa, asta era. A scos camera din suportul ei, având grijă să nu îndrepte lentila spre el. Tehnologia elfilor. Impresionant, a mormăit el, scoțând bateria din cameră. Aparatul a scos un sunet slab și a murit. E alimentată la o sursă nucleară, dacă nu mă înșel. Trebuie să avem grijă să nu ne subestimăm

adversarii.

Butler dădea din cap afirmativ, în timp ce o așeza pe prizonieră într-un sac cilindric mult mai mare decât ea. Încă un lucru de cărat peste două câmpuri, peste o zonă mlăștinoasă și un zid.

CAPITOLUL V

DISPĂRUTĂ ÎN ACȚIUNE

Comandantul Root fuma o țigară din ciuperci, deosebit de toxică. O parte din echipa de Captură aproape că leșinase în capsulă. Până și mirosul greu al trolului legat cu cătușe părea ușor de suportat în comparație cu țigara lui. Desigur, nimeni nu zicea nimic, pentru că șeful lor era atât de nervos, încât mai avea puțin și exploda ca un butoi cu pulbere.

Lui Foaly, pe de altă parte, îi plăcea grozav să-l contrazică pe superiorul său:

— Nu veni aici cu noxele dumitale, domnule comandant, a spus el în momentul în care Root s-a întors la Bază. Computerelor nu le place fumul.

Root s-a încruntat, fiind aproape sigur că Foaly inventează acest lucru. Oricum, nu voia să riște o cădere a rețelei în mijlocul unei situații de criză, așa că și-a stins țigara în ceașca de cafea a unui gremlin care tocmai trecea pe acolo.

— Ia, zi, Foaly, ce-i cu așa-zisa alertă? Ar fi bine să fie ceva serios de data asta!

Centaurul avea obiceiul să se alarmeze pentru toate fleacurile. Odată s-a dus să raporteze la cel mai înalt nivel că sateliții prin care îi supraveghea pe oameni nu funcționau.

— E serios, nu e nicio îndoială despre asta. Se poate spune că e chiar grav!

Root a simțit cum ulcerul începe să-i bolborosească în intestine ca un vulcan:

— Cât de grav?

Foaly a afișat harta Irlandei pe satelitul Eurosat.

— Am pierdut contactul cu căpitanul Short!

— De ce oare nu mă miră asta? zise Root lovindu-se cu palma peste obraz.

— Am ținut legătura cât a zburat peste Alpi.

— Peste Alpi? A zburat peste uscat?

Foaly a clătinat din cap:

— E împotriva regulamentului, știu, dar toată lumea o face.

Comandantul a mormăit ceva, semn că ar fi de înțeles. Cine ar fi rezistat unei asemenea priveliști? Când era recrut, i se făcuse lui însuși raport pentru aceeași faptă.

— Bine, continuă, când s-a întrerupt legătura?

Foaly a deschis o fereastră pe ecran.

— Acestea sunt imagini transmise de camera lui Holly. Aici zbura peste Disneyland Paris...

Centaurul a derulat mai departe.

— Aici, delfini, așa... Coasta irlandeză. E încă liniște. Uite, aici locatorul ei intră în cadru. Căpitanul Short scana în căutarea unor locuri încărcate cu magie. Site-ul 57 arată roșu, așa că se îndreaptă spre acela.

— De ce nu Tara?

Centaurul a pufăit pe nas.

— Tara? Toate zânele hippy din emisfera nordică urmau să danseze în jurul Liei Fáil în timpul lunii pline. Aveau să fie atâtea scuturi acolo, că locul ar fi arătat ca inundat.

— Bine, a zis Root printre dinți, mergi mai departe!

— Bine, nu te enerva.

Foaly a sărit peste câteva minute de înregistrare.

— Uite, de-abia aici vine partea interesantă... Aterizare ușoară, Holly își agață aripile și își scoate casca.

— E împotriva regulamentului, a izbucnit Root. Ofițerii Forțelor de Ordine nu au voie...

— Nu au voie să-și scoată casca pe pământ decât dacă aceasta nu mai funcționează corespunzător, a completat Foaly. Așa e, domnule comandant, toți știm că așa scrie în carte, dar vreți să spuneți că nu ați furat niciodată o gură de aer după câteva ore de zbor?

— Nu, a recunoscut Root. Cine ești tu, zâna ei cea bună? Treci la partea importantă!

Foaly a zâmbit, ascunzându-și fața cu mâna. A face să-i crească tensiunea lui Root era una dintre puținele distracții din această slujbă. Nimeni altcineva nu îndrăznește să o facă.

Pentru că restul puteau fi oricând înlocuiți. Foaly, însă, nu. El concepute sistemul de la început și dacă altcineva ar fi încercat măcar să-l folosească, un virus ascuns ar fi apărut și toți și-ar fi prins în el urechile lor ascuțite.

— Partea importantă de-abia acum vine. Uite, deodată Holly scapă casca din mână. Probabil că a căzut cu lentila în jos, pentru că de-aici am pierdut imaginea, dar totuși mai avem sunet. O să-l dau mai tare.

Foaly a mărit volumul sunetului, filtrând zgomotele de fond.

— Nu e un sunet de calitate, microfonul era în cameră. Așa că era tot în pământ.

„Frumoasă jucărie”, a spus o voce, cu siguranță omenească. O voce adâncă, ceea ce, de obicei, însemna un om matur.

Root s-a încruntat:

— Jucărie?

— E un termen argotic pentru armă.

— Oh! a făcut Root copleșit de semnificația acestei simple explicații. Înseamnă că și-a scos arma.

— Așteaptă, e mai rău!

„Presupun că n-ai vrea să te predai pașnic, nu-i așa?” a spus o a doua voce. Numai ascultând, comandantul simțea cum îl trec fiorii. „Nu”, a continuat vocea. „Presupun că nu”.

— Nu e de bine, zise Root, cu fața neobișnuit de palidă. Pare să fie ceva pregătit. Indivizii ăștia o așteptau acolo. Cum e posibil?

Apoi s-a auzit vocea lui Holly, care, ca de-obicei, își păstra controlul în situații de criză. Comandantul a răsuflat ușurat. Măcar era în viață. Devenea din ce în ce mai îngrijorător, pe măsură ce adversarii se amenințau reciproc. Iar al doilea om a spus, într-o manieră neobișnuită, informații confidențiale despre elfi.

— Știe de ritual.

— Acum vine partea cea mai urâtă.

Root a rămas cu gura căscată:

— Partea cea mai urâtă?

Apoi din nou vocea lui Holly, total hipnotizată.

— Acum i-a rezolvat, zise Root încrezător.

Se pare că nu. Nu numai că încercarea de hipnoză a eșuat, dar misterioasa pereche o găsea chiar amuzantă.

— Asta e tot ce avem de la Holly. Unul dintre oameni se juca un pic cu camera și apoi am pierdut orice semnal.

Comandantul s-a frecat la ochi:

— Nu prea avem de ce să ne legăm. Nu avem contact vizual, nici măcar un nume. Nu putem fi siguri sută la sută că avem o situație de criză.

— Ai nevoie de o dovadă? întreabă Foaly derulând caseta. Îți dau eu o dovadă!

A pornit din nou înregistrarea pe care o aveau.

— Privește. O să-l fac să ruleze încet. Un cadru pe secundă.

Root s-a aplecat mai aproape de ecran, atât de aproape, încât putea vedea pixelii.

— Căpitanul Short aterizează, își scoate casca, se apleacă, probabil după o ghindă și... acum!

Foaly a lovit butonul „pauză”, înghețând imaginea pe ecran.

— Vezi ceva neobișnuit?

Comandantul simțea cum ulcerul îi roade stomacul. Ceva apăruse în colțul din dreapta sus al cadrului. La prima vedere, părea să fie o rază de lumină, dar de unde venea sau ce o reflecta?

— Poți să mărești?

— Sigur.

Foaly a selectat porțiunea respectivă, mărand-o cu 400%. Raza de lumină a umplut ecranul.

— Oh, nu! a oftat Root.

Pe ecran, în fața lor, suspendată în aer, era o săgeată hipodermică. Nu era nicio urmă de îndoială. Căpitanul Short era dispărută în acțiune. Cel mai probabil, moartă. Dacă nu, ținută captivă de o forță ostilă.

— Spune-mi că mai avem semnal de la locator.

— Da, avem un semnal puternic. Se deplasează spre nord cu o viteză de aproape 80 de clicuri pe oră.

Root a tăcut pentru câteva momente, pentru a pune la

punct strategia.

— Alertă generală! Scoală-i pe cei de la Captură din paturi și adu-i aici. Pregătește-i pentru o descindere la suprafață. Îi vreau pe toți de la Divizia tactică și pe o parte din cei de la Departamentul Tehnic. Inclusiv tu, Foaly! S-ar putea să fie nevoie să oprim timpul, de data asta.

— Zece patru, comandante. Vrei și Brigada Recon?

— Absolut, a spus el clătinând din cap.

— Îl chem pe căpitanul Vein. E ofițerul nostru numărul unu.

— O, nu! se plânse Root. Pentru o misiune ca asta avem nevoie de cel mai bun. Și acela sunt eu. Mă scot din rezervă.

Foaly era atât de uimit, încât nu era în stare să formuleze o frază.

— Tu... te...

— Da, Foaly. Nu fi atât de surprins, am la activ mai multe misiuni Recon încheiate cu succes decât oricare alt ofițer din istorie. Plus că mi-am făcut pregătirea în Irlanda. Înapoi la vremurile în care purtam pălărie înaltă și costum tradițional!

— Da, dar asta s-a întâmplat acum cinci sute de ani. Și nu erai prea tinerel nici atunci, ca să spunem lucrurilor pe nume.

Root a zâmbit amenințător:

— Nu te teme, Foaly, mai am încă puteri magice. Și o să compensez vârsta mea cu o armă de calibru mare. Acum pregătește o capsulă. Plec cu primul jet.

Foaly a făcut tot ce i s-a ordonat fără să stea pe gânduri. Când comandantul avea acea sclipire în ochi, executai tot ce ți se cerea și-ți țineai gura. Dar mai era un motiv pentru care Foaly se conforma în tăcere. Tocmai își dăduse seama că Holly era în mare primejdie. Centaurii nu își făceau mulți prieteni, iar lui Foaly îi era teamă că ar putea pierde unul din puținii prieteni pe care îi avea.

Artemis se așteptase să găsească aparatură și tehnologie avansată asupra elfului, dar comoara pe care o împrăștiase pe bordul vehiculului de teren depășea toate așteptările.

— Impresionant, a murmurat el. Am putea abandona

misiunea asta chiar acum și tot am face o avere numai din vânzarea patenturilor.

Artemis a trecut un scanner portabil peste aparatul de la încheietura mâinii elfului, care era inconștient. Apoi a transferat caracterele în translatorul automat.

— Este un fel de locator. Fără îndoială că prietenii ei ne urmăresc chiar în acest moment.

Butler a înghițit în sec:

— Chiar în acest moment, domnule?

— Așa s-ar părea. În orice caz, urmăresc locatorul...

Artemis a tăcut brusc. Privirea lui era concentrată într-un punct fix, în timp ce în creierul lui o undă electrică scânteia.

— Butler?

Valetul a simțit cum îi crește pulsul. Cunoștea acel ton al vocii lui Artemis. Cu siguranță, puneă ceva la cale.

— Da, Artemis?

— Baleniera aceea japoneză. Cea care a fost sechestrată de autoritățile din port. E ancorată tot acolo?

Butler a dat din cap:

— Da. Cred că e tot acolo.

Artemis învârtea cureaua locatorului pe degetul lui arătător.

— Bine. Hai să mergem acolo. E timpul să-i lăsăm pe piticanii să afle exact cu cine au de-a face.

Root și-a ștampilat scoaterea din rezervă cu o viteză remarcabilă, ceea ce era neobișnuit pentru ofițerii superiori ai Forțelor de Ordine. De obicei, pentru acest lucru erau necesare luni întregi și nenumărate ședințe plictisitoare și obositoare în urma cărora să se aprobe orice activare în cadrul Brigăzii Recon. Din fericire, Root avea un pic de influență asupra comandantului.

Se simțea bine din nou în uniforma de teren și se convinsese că aceasta nu era mai strâmtă în jurul taliei decât fusese pe vremuri. „Era mai umflată”, se gândea el, „din cauza noilor echipamente pe care le îndesaseră în costumele astea”. Root nu era adeptul aparatelor electronice minuscule.

Singurele lucruri pe care voia să le ia cu el erau aripile și aruncătorul de rachete multifazic, răcit cu apă, cu trei rezervoare, pe care îl lega în jurul șoldurilor. Era cea mai puternică armă construită vreodată în Lumea de Dedesubt. Era veche, desigur, dar Root o purtase în zeci de acțiuni și aceasta îl făcea să se simtă din nou ofițer de teren.

Tunelul cel mai apropiat de poziția lui Holly era El Tara. Nu era o locație ideală pentru o misiune de asemenea anvergură, dar mai erau doar două ore de lumină de lună, așa că nu era timp pentru hoinărit la suprafață. Dacă aveau vreo șansă să rezolve încurcătura asta până în zori, viteza era esențială. Root a luat o navetă pentru echipa lui, dând la o parte un grup de turiști, care, se pare, își așteptaseră rândul timp de doi ani.

— Asta e! a urlat Root la ghidul excursiei. Ba, mai mult, opresc toate zborurile neimportante până ieșim din situația de criză!

— Și asta când o să fie? a întrebat cu o voce pițigăiată o femeie gnom, ținând în mână un carnețel de notițe, de parcă tocmai se pregătea să depună o plângere.

Root a scuipat chiștocul de țigară, pe care l-a zdrobit cu subînțeleș sub călcâiul cizmei. Simbolul gestului era evident:

— Tunelele se vor deschide, doamnă, atunci când o să am eu chef. Și dacă dumneata și uniforma dumatăle fluorescentă nu vă dați la o parte din calea mea, o să vă iau licența de operare și o să vă treziți aruncată în arest pentru obstrucționarea unui ofițer în misiune.

Ghidul a lăsat capul în jos și s-a retras din fața comandantului, alăturându-se celorlalți turiști și regretând că uniformă ei era atât de roz.

Foale aștepta lângă capsulă. Cu toată seriozitatea cerută de moment, nu a rezistat să nu zâmbească amuzat la vederea burții lui Root, care-i umfla ușor costumul mulat.

— Sunteți sigur că vreți să faceți asta, domnule comandant? De obicei nu lăsăm decât câte o singură persoană să călătorească cu capsula.

— Ce vrei să spui? s-a răstit Root. Nu e decât...

Apoi a surprins privirea plină de subînțeles pe care Foaly o arunca spre stomacul său.

— Aa! Ha, ha! Foarte amuzant! Ține-o tot așa, Foaly! Am o limită, să știi!

Dar era o amenințare pe care n-ar fi pus-o niciodată în practică și amândoi știau acest lucru. Foaly concepusese și construisese întregul sistem de comunicații, și tot el fusese un pionier în domeniul prevenirii exploziilor. Fără el, tehnologia omenească ar fi ajuns din urmă, cu ușurință, tehnologia elfilor.

Root și-a atașat centurile de siguranță. Nu scosese ră capsula cea veche de o jumătate de secol, pentru comandant fusese pregătită una proaspăt ieșită din fabrică. Era toată argintie și strălucitoare, aripi de stabilizare care erau făcute să detecteze automat curenții de magmă. Era, desigur o invenție de-a lui Foaly. Timp de un secol, designurile lui în materie de capsule înclinau spre futurism – cât mai mult neon și cauciuc. De curând, însă, acesta devenise mai retro, înlocuind interioarele sofisticate cu borduri din lemn de nuc și cu centuri din piele. Într-un mod straniu, Root găsea acest decor retro relaxant.

Și-a înfășurat degetele pe joystick-uri și deodată și-a dat seama cât de mult era de când nu mai *zburase pe flăcări*. Foaly a observat starea lui de ușoară agitație.

— Nu te teme, șefu'! a spus el, de data aceasta fără cinism. E ca și cum ai călări pe un unicorn. E un lucru pe care nu-l uiți niciodată!

Root s-a încruntat, fără să fie prea convins:

— Hai să-i dăm drumul, a mormăit el, până nu mă răzgândesc!

Foaly a împins în ușă până când sistemul de etanșeizare a fost activat, închizând-o ermetic cu un șuielat pneumatic. Dincolo de hubloul de cuarț, fața lui Root părea verzuie. Nu mai arăta prea înfricoșător. Ba din contră.

Artemis opera la fața locului micul locator. Era imposibil să altereze unii parametri fără să distrugă o parte din mecanisme. Cele două tipuri de tehnologie erau, cu siguranță,

incompatibile. Era ca și cum ar fi încercat chirurgie pe cord deschis cu o drujbă.

Mai întâi trebuia să-și dea seama cum să deschidă lucrul acela. Capetele șuruburilor sfidau atât șurubelnițele cu vârful plat, cât și pe cele Phillips. Nici măcar setul detaliat de chei Allen al lui Artemis nu pătrundea în micuțele canale. „Gândește futurist!” își spunea Artemis. „Gândește-te la tehnologie avansată”.

I-a picat fisa după câteva minute de concentrare în tăcere. Șuruburi magnetice. De fapt, era evident. Dar cum să construiască un câmp magnetic rotativ pe bancheta din spate a unui vehicul de teren? Era imposibil. Nu putea decât să încerce să desfacă șuruburile cu un magnet obișnuit.

Artemis a scos micul magnet de la închizătoarea cutiei lui de unelte și a apropiat ambii poli de micuțele șuruburi. Partea negativă le-a făcut să se clatine ușor. A fost suficient ca să poată avea acces cu un clește ascuțit și, în scurt timp, Artemis avea locatorul deschis în fața lui.

Circuitele erau minuscule. Și nu se vedea nicio urmă de lipitură sau sudură. Era clar că foloseau o altă formă de legătură. Poate că, dacă ar fi avut timp, ar fi aflat principiile mecanismului, dar pentru moment Artemis trebuia să improvizeze. Avea de gând să se folosească de lipsa de vigilență a altora. Și dacă cei din Popor erau la fel ca și oamenii, însemna că văd doar ceea ce vor să vadă.

Artemis a ridicat locatorul în lumina cabinei. Era translucid. Ușor magnetizat, dar mergea. A dat la o parte un minuscul ghem de fire strălucitoare și a inserat o cameră de luat vederi cât o gaură de nasture în locul lor. A fixat transmițătorul de mărimea unui bob de mazăre cu niște silicon. Rudimentar, dar eficient, spera el.

Șuruburile magnetice nu voiau să intre la locul lor fără unealta corespunzătoare, așa că, neavând ce face, Artemis le-a lipit cu pastă adezivă. Era o treabă făcută în grabă, dar ar fi mers dacă locatorul nu era analizat cu atenție. Dar dacă se întâmplă acest lucru? Ei, bine, în acest caz nu ar avea de pierdut decât un avantaj la care oricum nu se așteptase.

Butler a schimbat faza lungă a farurilor când au intrat în oraș.

— Ne apropiem de port, Artemis, a spus el peste umăr. Trebuie să fie vreo echipă de la Vamă și Taxe pe-aici.

Artemis a dat din cap. Așa trebuia să fie. Portul era plin de contrabandiști. Mai mult de 50% din contrabanda din țară se făcea pe undeva de-a lungul acestei jumătăți de kilometru de țărm.

— O diversiune, Butler. Nu-mi trebuie mai mult de două minute.

Valetul a dat din cap gânditor.

— Ca de obicei?

— De ce nu? Fă-te praf... Sau mai bine nu.

Artemis a clipit. Era a doua glumă pe care o făcea în ultima vreme. Prima pe care o spusese cu voce tare. „Ai grijă”, își spunea el. „Nu e timp pentru frivolități”.

Oamenii portului își înfășurau tutun în foițe de țigară. Nu era o treabă ușoară, ținând cont de degetele lor groase, dar se descurcau. Iar dacă mai cădeau câteva fire de tutun brun pe jos, pe pietrele de pavaj, ce dacă? Oricum, se găsea de cumpărat la cutie de la un om mărunțel, care nu se obosea să mai adauge taxe la preț.

Butler pășea agale spre ei privind de sub cozorocul șepcii.

— Ce noapte rece! a spus el către grupul de bărbați.

Nu i-a răspuns niciunul. Oamenii Poliției erau de diverse forme și mărimi.

Străinul cel uriaș insista.

— Până și munca e mai bună decât statul la pândă într-o noapte ca asta.

Unul din oamenii muncii, mai puțin ascuțit la minte, nu se putu abține să nu dea din cap afirmativ. Un coleg i-a făcut semn, dându-i un cot în coaste.

— Totuși, continuă nou-venitul, nu cred că voi, fetelor, ați muncit pe bune vreo zi în toată viața voastră.

Din nou, niciun răspuns. De data aceasta pentru că oamenii din port rămăseseră cu gurile căscate de uimire.

— Da. Sunteți o adunătură patetică, e adevărat, continua Butler, fără să-și facă griji. Oh, nu mă îndoiesc că ați fi trecut drept bărbați în timpul foametei. Dar, după standardele zilelor noastre, nu sunteți decât o adunătură de papă-lapte îmbrăcați în bluzițe.

— Ăăăă, a zis unul din ei.

Doar atât a putut să scoată.

Butler și-a ridicat o sprânceană:

— „Ăăăă”? Patetic și dezarticulat. Ce combinație! Mamele voastre trebuie să fie tare mândre de voi!

Străinul întrecuse măsura. Tocmai le pomenise pe mamele lor. Acum nimic nu-l mai putea salva de la o bătaie, nici măcar faptul că nu prea părea inteligent.

Avea, însă, un vocabular foarte bogat. Bărbații și-au stins țigările și l-au încercuit ușor. Erau șase împotriva unuia singur. Trebuia să-ți fie milă de el. Butler încă nu terminase.

— Acum, înainte de a începe, doamnelor, să stabilim ceva: fără zgârieturi, fără scuipat, fără să strigăm după mămica.

A fost picătura care a umplut paharul. Bărbații au început să urle și l-au atacat toți odată. Dacă l-ar fi urmărit atent pe adversarul lor, ar fi observat că acesta și-a schimbat poziția pentru a-și deplasa centrul de greutate. Ar fi observat, de asemenea, că mâinile pe care acesta le scosese din buzunare erau de mărimea și aveau forma aproximativă a unor lopeți. Dar nimeni nu se uita la el, fiecare era ocupat să-și urmărească tovarășii, ca să fie sigur că nu pornește singur la atac.

Rolul unei diversiuni este acela că trebuie să distragă atenția. Trebuie să fie de proporții, rudimentară, și nu era deloc stilul lui Butler. El ar fi preferat să se descotorosească de acești domni adormindu-i cu niște săgeți hipodermice de la 500 de metri. Dacă acest lucru nu era o opțiune, Butler ar fi ales să opereze cu degetul mare nervii de la baza gâtului și să-i paralizeze temporar. Silențios ca o șoaptă. Dar aceasta ar fi fost împotriva scopului exercițiului.

Așadar, Butler, contrar pregătirii lui, a început să răcnească și să aplice niște tehnici de luptă rudimentare. Rudimentare,

dar asta nu înseamnă că nu erau și eficiente. Poate un Shao Lin ar fi anticipat unele dintre mișcările exagerate, dar acești oameni nu erau adversari pe măsura lui Butler. Ca să fim sinceri, nici măcar nu erau prea treji.

Butler l-a doborât pe primul cu o serie de pumni. Apoi pe doi dintre ei i-a izbit cap în cap, ca în filme. Al patrulea a fost scos din calcul, spre rușinea lui Butler, cu o lovitură prin răsucire. Dar loviturile cele mai periculoase le-a păstrat pentru ultimii doi. Valetul s-a rostogolit pe spate, i-a apucat de gulerile hainelor lor și i-a aruncat direct în apele portului Dublin. Valuri mari, văicăreli. A fost perfect.

Două lumini au ieșit din umbra unui vas cargo și o navă oficială guvernamentală a trecut încet de-a lungul cheiului. După cum anticipaseră, o echipă de la Vamă și Taxe stătea la pândă. Butler a rânjit cu satisfacție, fața lui luând o expresie teribilă. Apoi a dispărut după colț. Era deja departe când agenții de ordine începuseră să-și arate insignele și să pună întrebări. Oricum, răspunsurile primite n-au scos mare lucru la iveală. „Mare cât casa” nu era tocmai o descriere după care să fie recunoscut.

Când Butler s-a întors la mașină, Artemis revenise și el din misiune.

— Bravo, prietene! a comentat el. Cu toate că sunt sigur că *sensei*-ul tău de arte marțiale se răsucesce în mormânt. O răsucire? Cum ai putut?

Butler își mușca limba, în timp ce întorcea vehiculul. Trecând peste o pasarelă, acesta n-a rezistat să nu arunce o privire în jos, la haosul pe care îl provocase. Oamenii legii se chinuiau să scoată din apele poluate un polițist ud learcă.

Artemis avea nevoie de această diversiune cu un scop clar, dar Butler știa că nu are rost să-l întrebe care anume. Șeful lui nu își împărtășea planurile cu nimeni până nu considera că e timpul potrivit. Și când Artemis spunea că e timpul potrivit, de obicei așa era.

Root a ieșit tremurând din capsulă. Și-o amintea altfel, ca de pe vremea lui. Cu toate că, să fim sinceri, probabil că era

cu mult mai rău atunci. În vremea aceea nu erau centuri de siguranță din polimer, autopropulsoare sau monitoare externe. Nu era decât intuiție și un pic de magie. În unele privințe, Root prefera ca lucrurile să fi rămas așa. Știința îndepărta magia din toate.

A trecut împleticindu-se din tunel în terminal. Fiind destinația cea mai solicitată, Tara avea o sală de așteptare ticsită cu pasageri. Șase nave veniseră numai din Haven City. Sigur, nu pe jetul de magmă. Turiștilor care plăteau pentru transport nu le plăcea să fie zdruncinați în asemenea hal decât dacă se aflau într-o escapadă ilegală la Disneyland.

Fortul elfilor era plin de excursioniști veniți să vadă luna plină, care se plângeau de sistarea zborurilor. O zână se refugiase în spatele biroului unde vindea bilete, atacată de gremlini furioși.

— Nu eu sunt vinovată, țipa ea. Uite, acolo e elful responsabil!

A întins un deget verde, tremurând, în direcția comandantului care se apropia. Mulțimea de gremlini s-a întors deodată către Root, dar când au văzut arma uriașă cu trei rezervoare pe care acesta o avea atârnată de mijloc, au făcut stânga-mprejur.

Roost a înșfăcat speakerul din spatele biroului și a început să urle în receptor:

— Ascultați aici, a spus el, tonul lui grav răsunând în tot terminalul. Sunt comandantul Root de la Forțele de Ordine. Avem o situație de criză la suprafață și ne așteptăm la cooperare din partea tuturor civililor. În primul rând, aș vrea să terminați cu flecăreala, că nu-mi pot auzi nici gândurile!

Root a făcut o pauză ca să se asigure că dorințele îi erau îndeplinite. Așa era.

— În al doilea rând, aș vrea ca fiecare, inclusiv copiii ăia gălăgioși, să se așeze pe bănci, până când ieșim de aici. După aceea, vă puteți întoarce la plângerile voastre sau la mâncare sau la cine știe ce mai faceți voi, civilii.

Nimeni nu îl acuzase vreodată pe Root că ar fi fost politicoș. Nimeni nu se aștepta să vadă acest lucru la el.

— Și mai vreau ca persoana care e responsabilă aici să treacă imediat la birou!

Root a aruncat speakerul înapoi pe birou. Un șuierat puternic a iritat urechile tuturor celor aflați în clădire, în câteva fracțiuni de secundă un hibrid elf-goblin se tot agita gâfâind pe lângă comandant.

— Putem să vă ajutăm cu ceva, domnule?

Root a dat din cap, răsucindu-și o țigară groasă în gură.

— Vreau să deschizi un tunel chiar din locul ăsta. Nu vreau să mă încurce ăia de la Vamă sau de la Imigrații. Începeți să mutați toată Lumea dedesubt, după ce ajung băieții mei.

Directorul portului de navete a înghițit în sec.

— Toată lumea?

— Da. Asta înseamnă inclusiv personalul terminalului. Și luați cu voi tot ce puteți căra. Evacuare totală.

Root s-a oprit și a privit țintă în ochii violeți ai directorului.

— Nu e un exercițiu!

— Vreți să spuneți că...

— Da, a spus Root, pornind în jos pe rampa de acces.

— Noroioșii au comis un act vădit de ostilitate. Cine știe ce-o să iasă din asta!

Elful-goblin a rămas și-l urmărea pe Root care dispărea învăluit de fumul gros de țigară. „Un act vădit de ostilitate?” Ar putea însemna război. Directorul a format pe mobil numărul contabilului său.

— Bark? Nimbus la telefon. Să vinzi toate acțiunile pe care le dețin din portul de navete. Da, pe toate! Am o bănuială că prețul va coborî vertiginos.

Căpitanul Short se simțea de parcă o moluscă îi suga creierul prin ureche. Încearca să-și dea seama ce îi putea provoca o asemenea durere, dar memoria nu era printre facultățile pe care și le redobândise. Deocamdată nu reușea decât să stea întinsă și să respire.

„E timpul să încerc să spun ceva”, se gândea ea. „Ceva scurt și pertinent.” „Ajutor” ar fi un cuvânt potrivit, a hotărât ea. Cu răsuflarea tremurându-i, a tras aer în piept și a deschis gura.

— Mmjutor, au rostit buzele ei neascultătoare.

Nu avea niciun rost. Nu era inteligibilă nici măcar după standardele unui gnom beat.

„Ce i se întâmplase?” Zăcea pe spate fără vlagă. „Cine îi făcuse așa ceva?” Holly s-a concentrat. Durerea era la limita suportabilului.

„Trolul? Asta era?” Trolul o călcase în picioare în restaurantul acela? „Așa s-ar explica multe.” Dar nu. Își amintea vag ceva despre vechea țară. Și despre ritual. Era ceva care o strângea de gleznă.

— Bună.

O voce. Nu era a ei. Nici măcar nu era o voce de elf.

— Ești trează?

Era o limbă europeană. Latină? Nu, engleză. Se afla în Anglia?

— Credeam că săgeata te-a omorât. Extraterestrii sunt altfel pe dinăuntru decât noi. Am văzut asta la televizor.

„Ce? Extraterestrii? Despre ce vorbește ființa asta?”

— Pari în formă. Ca Muchacho Maria, o luptătoare pitică din Mexic.

Holly a gemut. Cunoștințele ei lingvistice probabil că nu funcționau cum trebuie. Era timpul să vadă exact cu ce ciudățenie are de-a face. A deschis un ochi. L-a închis apoi imediat. Ceea ce văzuse părea să fie o muscă uriașă, blondă, uitându-se țintă la ea.

— Nu-ți fie frică, zise musca, sunt doar ochelari.

Holly a deschis de această dată ambii ochi.

Ființa arăta spre un ochi argintiu. Nu, nu era ochi, era o lentilă. O lentilă reflectorizantă. La fel ca lentilele purtate de cei doi... Toată povestea a năvălit deodată în mintea ei, umplându-i golul, de parcă ar fi fost clinchetul unei încuietori cu cifru. Fusesse răpită de doi oameni în timpul ritualului. Doi oameni care aveau cunoștințe extraordinare despre elfi.

Holly a încercat din nou să vorbească:

— Unde... unde mă aflui?

Femeia din fața ei chicotea bucuroasă, bătând din palme. Holly i-a remarcat unghiile lungi și vopsite.

— Vorbești engleza! Ce accent ai? Sună de parcă ar fi un pic din toate.

Holly s-a încruntat. Vocea fetei o lovea ca un ciocan, dacă ținem cont de migrena ei. A ridicat brațul. Nu mai avea locatorul.

— Unde sunt lucrurile mele?

Fata și-a scuturat degetul, așa cum ai face către un copil neascultător.

— Artemis a trebuit să-ți ia pistolul și celelalte jucării. Nu voiam să te rănești cu ele.

— Artemis?

— Artemis Fowl. A fost ideea lui. *Toate* sunt întotdeauna ideile lui.

Holly s-a încruntat. *Artemis Fowl*. Până și numele îi dădea fiori, fără să știe de ce. Avea o presimțire. Intuiția elfilor nu dădea niciodată greș.

— Să știi că vor veni după mine, a spus ea printre buzele uscate. Habar n-aveți ce-ați făcut!

Fata se încruntă.

— Ai perfectă dreptate. N-am nici cea mai mică idee despre ce se întâmplă. N-o să afli nimic dacă încerci să mă psihanalizezi.

Holly s-a încruntat. Nu avea niciun rost să joace jocuri de-ale minții cu acest om. Hipnoza era singura ei speranță, dar aceasta nu putea penetra suprafețele reflectorizante. „Cum de știau oamenii ăștia așa ceva?” Avea să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată trebuia să găsească o modalitate de a o separa pe această fată fără minte de ochelarii ei.

— Ești un om așa de drăguț, a spus ea, cu vocea numai lapte și miere.

— Vai, îți mulțumesc...

— Holly.

— Îți mulțumesc, Holly. Am apărut în ziarul local, odată. Am câștigat chiar și un concurs Miss Târgul de Sfecă de Zahăr 1999!

— Știam eu. Frumusețe naturală. Sunt convinsă că ochii tăi sunt senzaționali.

— Așa spune toată lumea. Cu gene lungi și arcuite.

Holly a suspinat:

— Dacă i-aș putea vedea și eu.

— De ce nu?

Degetele Julietei au prins brațul ochelarilor, după care, fata a ezitat:

— Poate că n-ar trebui.

— De ce nu, doar pentru o clipă!

— Nu știu... Artemis mi-a zis să nu-i scot niciodată.

— Artemis n-o să afle.

Juliet a arătat spre o cameră de supraveghere montată pe perete.

— O, ar afla! Artemis află tot. S-a aplecat mai aproape de elf: uneori am impresia că îmi citește gândurile.

Holly s-a încruntat. O intriga această ființă, Artemis.

— Haide, doar o secundă. Ce se poate întâmpla?

Juliet s-a prefăcut că se gândește.

— Nimic. Dacă nu ai de gând, cumva, să mă hipnotizezi. Mă crezi proastă?

— Am altă idee, a spus Holly, tonul ei devenind mai serios. Ce-ar fi să mă ridic, să te bat măr și apoi să-ți scot ochelarii?

Juliet a râs cu poftă, de parcă ar fi fost lucrul cel mai ridicol pe care îl auzise vreodată.

— Asta a fost bună, zâno!

— Vorbesc serios, omule!

— Bine, dacă vorbești serios, a spus Juliet ducându-și un deget delicat în spatele lentilelor, ca să-și șteargă o lacrimă după atâta râs, am două motive. Unu: Artemis a zis că atâta timp cât ești într-o locuință omenească trebuie să faci ce vrem noi. Iar eu vreau să stai în patul ăla.

Holly și-a închis ochii. Din nou avea dreptate. De unde avea acest grup atâtea informații?

— Și doi – Juliet a zâmbit din nou, însă de această dată zâmbetul ei avea ceva din expresia fratelui ei. Doi, pentru că am trecut prin aceleași antrenamente și pregătiri ca și Butler, și de-abia așteptam pe cineva pe care să-mi încerc mașina care înfige stâlpi în pământ.

„Mai vedem noi, omule!”, gândea Holly. Căpitanul Short nu-și revenise încă de-a binelea și mai era și problema legăturii din jurul gleznei. Credea că știe ce ar putea fi și, dacă avea dreptate, aceasta însemna începutul unui plan.

Comandantul Root recepționa frecvența locatorului lui Holly pe ecranul căștii lui. I-a luat mai mult decât se așteptase ca să ajungă la Dublin. Aripile moderne erau mai greu de manevrat decât cele cu care fusese el obișnuit, în plus neglijase să mai facă niște cursuri de îmborsărire a memoriei. La altitudinea corectă, comandantul aproape că putea suprapune harta luminoasă afișată pe vizorul lui peste străzile Dublinului aflat dedesubtul lui. Aproape.

— Foaly, centaur pompos ce ești! a zberlat el în microfonul căștii.

— Probleme, șefule? a venit răspunsul, laconic.

— Probleme? Probleme serioase! Când ai reînnoit ultima dată harta Dublinului?

Root auzea plescăituri în ureche. Se părea că Foaly tocmai își lua prânzul.

— Scuze, comandante, tocmai îmi terminam morcovul ăsta. Hmm, Dublin... să vedem...'75. În 1875.

— Așa mă gândeam și eu! Locul ăsta e complet schimbat. Oamenii ăștia au reușit să schimbe până și forma coastei.

Foaly a tăcut un moment. Root și-l imagina chinându-se să rezolve problema. Centaurului nu-i plăcea să i se spună că vreo parte din sistemul lui nu mai corespunde.

— OK, a spus el într-un târziu. Uite ce facem! Avem un telescop care monitorizează un satelit TV ce transmite în Irlanda.

— Înțeleg, zise Root, ceea ce era, de fapt, o minciună.

— O să-ți transmit imaginile recepționate de săptămâna trecută direct către vizorul tău. Din fericire, există o cartelă video în toate căștile noi.

— Din fericire.

— Problema va fi însă cum să-ți coordonezi zborul cu recepția video.

Root se săturase.

— Cât mai durează, Foaly?

— Mmmm... două minute, plus sau minus.

— Plus, minus ce?

— Plus, minus zece ani, dacă nu-mi ies calculele.

— Ar fi bine să-ți iasă. Mă mai învărt pe aici până știm sigur.

124 de secunde mai târziu, harta alb-negru a lui Root a dispărut și o nouă imagine color, strălucitoare, i-a luat locul. Când Root se mișca, harta se deplasa și ea, iar punctul care semnală poziția locatorului lui Holly se mișca și el.

— Impresionant, zise Root.

— Ce spuneți de asta, comandante?

— Am spus „impresionant”, a strigat Root. Nu e nevoie să te umfli în pene.

Comandantul a auzit apoi în toată camera un râs general și și-a dat seama că Foaly îl pusese pe *speaker*. Toți îl auziseră cum îi făcuse complimente centaurului pentru munca lui. Nu vor mai vorbi cu el cel puțin o lună. Dar merita. Imaginile pe care le primea acum erau de ultimă oră. Dacă Holly era ținută prizonieră într-o clădire, computerul ar fi putut să-i transmită imagini 3D instantaneu. Era absolut sigur. Numai că...

— Foaly, semnalul a părăsit coasta. Se duce în larg. Ce e asta?

— O barcă sau un vapor, aș zice eu la o primă evaluare.

Root s-a enervat pentru că nu-i picase și lui fisa.

Probabil că chicoteau pe seama lui în celula de criză. Sigur că era un vapor.

Root a coborât câteva sute de metri până a văzut conturul vag al acestuia apărând în ceață. Se părea că era o balenieră. Tehnologia s-a mai schimbat de-a lungul secolelor, dar tot harponul a rămas arma preferată pentru uciderea celui mai mare mamifer de pe pământ.

— Căpitanul Short este undeva acolo, Foaly. Sub punte. Ce informații ai?

— Nu am nimic, domnule. Nu este un vas cunoscut. Până i-am găsi dosarul de înregistrare, ar fi prea târziu.

— Dar imagini termale?

— Nu se poate, comandante. Hala pare să fie veche de cel puțin cincizeci de ani. Are o concentrație mare de plumb. Nu putem penetra nici măcar primul strat. Mă tem că sunteți pe cont propriu.

Root a clătinat din cap.

— După câte miliarde am băgat în departamentul tău... Amintește-mi să-ți mai tai din buget când mă întorc.

— Da, domnule, a fost răspunsul, serios de această dată.

Lui Foaly nu-i plăceau glumele legate de buget.

— Ține-i pe cei de la Captură în alertă generală. S-ar putea să am nevoie de ei brusc.

— Da, domnule.

— Așa să faci. Terminat. Am ieșit.

Root era pe cont propriu. De fapt, așa îi plăcea cel mai mult. Fără tehnică. Fără centaurul arogant care i se smiorcăia în ureche. Doar un elf, cu istețimea lui și poate cu un strop de magie.

Root și-a mișcat aripile de polimer, îmbrățișând cu ele malul cețos de dedesubt. Nu era nevoie să se ascundă. Cu scutul activat, nu putea fi văzut de ochii omenești. Nici cu cele mai performante radare nu se percepea mai mult decât o ușoară distorsiune. Comandantul a coborât până deasupra vasului. Era un vapor tare urât. Mirosul morții și al durerii se ridica din punțile îmbibate de sânge. Multe creaturi nobile au murit aici. Au murit și au fost disecate pentru câteva bucăți de săpun și niște ulei. De încălzit. Root a clătinat din cap. „Oamenii sunt niște barbari”, se gândea el.

Semnalul lui Holly devenise mai puternic. Ceea ce însemna că era aproape. Foarte aproape. Cam la 200 de metri spera el trebuie să fie încă în viață, căpitanul Short. Dar nu avea nicio hartă care să-l ajute să navigheze prin burta vasului.

Root a coborât ușor pe punte. Cizmele lui aveau ușor la amestecul de săpun uscat și untură de balenă care acopereau stratul de oțel. Nava părea pustie. Nicio santinelă la intrare, niciun ofițer pe punte, nicio lumină pe nicăieri. Acest lucru nu însemna însă că trebuie să fie mai puțin precaut. Root știa din

proprie experiență că oamenii apăreau când nu te așteptai. Odată, îi ajuta pe băieții de la Captură să adune din peretele unui tunel bucăți dintr-o capsulă avariata, când au fost zăriți de un grup de speologi. Ce-a ieșit atunci! Agitație, urmăriri ca în filme și ștergeri de memorie în grup. Tot tacâmul. Pe Root l-a străbătut un frison. Nopti ca aceea puteau să îmbătrânească un elf cu zeci de ani.

Păstrându-și scutul activat, comandantul și-a împachetat aripile și a pornit ușor pe punte. Sensorii nu înregistrau alte forme de viață, dar, după cum spusese Foaly, pereții aveau o concentrație mare de plumb. Până și vopseaua era pe bază de plumb. Tot vaporul era o catastrofă ecologică. Ar fi putut să fie un batalion de soldați ascunși sub punte și camera din casca lui nu i-ar vedea. Până și semnalul lui Holly era cu câteva linii sub nivelul normal, și locatorul ei avea o baterie micronucleară! Ceva i se părea în neregulă. „Stai calm”, se încuraja el. „Ai scutul activat. Nu este niciun om pe lume care să te poată vedea.”

Root a împins prima ușă. Aceasta s-a deschis destul de ușor. Comandantul a oftat. Oamenii unseseră balamalele cu untură de balenă. Cât de jos se puteau coborî!

Coridorul era complet în beznă, așa că Root și-a pornit filtrul de infraroșu. Bine, tehnologia era utilă uneori, dar nu avea de gând să-i spună asta lui Foaly. Labirintul de țevi și grilaje de dinaintea lui s-a luminat deodată cu o lumină roșie, artificială. Câteva minute mai târziu a regretat remarca pe care o făcuse despre tehnologia centaurului. Filtrul infraroșu îi altera percepția spațiului, lovindu-se deja cu capul în două țevi îndoite în formă de U.

Încă nu era nici urmă de om sau de elf. Numai animale, majoritatea rozătoare. Și când ești de doar un metru înălțime, un șobolan destul de mare poate fi un real pericol, mai ales pentru că șobolanii sunt unele dintre puținele ființe care pot vedea printr-un scut de elf. Root și-a dezlegat arma și a setat-o pe nivelul trei sau „prăjeală medie”, cum îi spuneau elfii din camera cu echipamente. A pus pe fugă un șobolan cu fundul fumegând, ca avertisment pentru ceilalți. Nimic periculos,

doar o lecție rapidă care să-l învețe să nu se mai uite chiorăș la un elf. A grăbit apoi pașii. Locul acesta era ideal pentru un atac prin surprindere. Cu spatele spre singura ieșire, el era aproape orb. Acesta era coșmarul oricărei misiuni Recon. Dacă unul dintre oamenii lui s-ar fi găsit într-o asemenea situație, l-ar fi degradat cu siguranță. Dar în situații limită trebuiau asumate niște riscuri. Aceasta era esența faptului de a fi la comandă.

Root a ignorat câteva uși de pe ambele părți, mergând după semnal. Mai erau zece metri acum. O încuietore de oțel îi bloca înaintarea, și căpitanul Short – sau cadavrul lui – erau de partea cealaltă.

Root a împins cu umărul în ușă. S-a deschis imediat. Ceva era în neregulă. Dacă cineva ar fi fost ținut captiv acolo, ușa ar fi fost încuiată. Comandantul a setat arma pe nivelul cinci și a înaintat pe coridor. Arma a scos un zumzet ușor. Explozia ar fi fost suficient de puternică pentru a vaporiza cu o singură lovitură un elefant mascul.

Nici urmă de Holly. Nici urmă de nimic. Se afla într-o cameră frigorifică. Stalactite lucioase atârnavă dintr-un labirint de țevi. Lui Root îi ieșeau aburi din gură. Se întreba cum ar fi părut acest lucru în ochii unui om? Respirație, fără a se vedea niciun corp.

— Aa, avem un vizitator, a spus o voce pe un ton familiar.

Root a căzut într-un genunchi, îndreptând arma spre direcția de unde venea vocea.

— Ai venit să-ți salvezi ofițerul dispărut, fără îndoială.

Comandantul a clipit pentru a alunga o picătură de sudoare care i se prelinsese în ochi. Transpirase? Pe frigul ăsta?

— Mă tem că n-ai nimerit locul potrivit.

Vocea era subțire, artificială, amplificată. Root și-a verificat locotorul ca să vadă dacă acesta detectează ceva. Nimic. Nu în acea încăpere, în orice caz. Era monitorizat cumva. Era oare vreo cameră ascunsă prin țevărie care ar putea penetra un scut de elf?

— Unde ești? Arată-te!

Omul râdea încet. Un ecou nefiresc răsună prin hala pustie.

— O, nu, încă nu, prietenul meu elf. Dar destul de curând. Și când o s-o fac, o să regreti!

Root urma vocea. „Ține-l de vorbă”, se gândea el.

— Ce vrei?

— Hmm, ce vreau? Și asta o s-o afli destul de curând.

În mijlocul încăperii se afla o ladă. Iar deasupra ei, o cutie. Cutia era deschisă.

— De ce m-ai adus aici?

Root a lovit cutia cu arma proprie. Nu s-a întâmplat nimic.

— Te-am adus aici pentru o mică demonstrație.

Comandantul s-a aplecat peste cutia deschisă. A privit înăuntru. Împachetate în zăpadă artificială, un pachet ambalat în vid și un transmițător VHF cu bandă triplă. Peste ele se afla locatorul lui Holly. Root a scos un geamăt. Holly nu ar fi dat echipamentele ei de bună voie. Niciun ofițer nu ar fi făcut acest lucru.

— Ce demonstrație, nebunule?

Din nou s-a auzit râsul calm și rece:

— O demonstrație a atașamentului meu față de scopurile mele.

Root ar fi trebuit să înceapă să se îngrijoreze și pentru sănătatea lui, dar era prea ocupat să se gândească la Holly.

— Dacă te-ai atins cumva chiar și de vârfurile urechilor ofițerului meu...

— Ofițerul tău? Oo, avem conducerea! Ce privilegiu! Cu atât mai bine, mesajul meu o să fie înțeles!

Sunetele unei alame au izbucnit în urechile lui Root.

— Mesajul tău?

— Mesajul meu, micul meu elf, este acela că eu nu sunt un om cu care să vă puteți juca. Acum, dacă vrei, studiază, te rog, pachetul.

Comandantul a aruncat o privire. Avea o formă după care nu-ți puteai da seama de conținut. Plat, ca o bucată de plastilină sau... Oh, nu! O lumină roșie a început să licărească dedesubtul sigiliului.

— Zboară, micule elf, a spus vocea. Și spune-le prietenilor tăi că Artemis Fowl al II-lea le transmite salutări.

Alături de lumina roșie, simboluri verzi au început să se succedă. Root și-a amintit de ele de la cursul lui de Studii Omenești din Academie. Erau... numere, în ordine inversă. O numărătoare inversă!

— *D'arvit!* a mormăit el. Traducerea acestui cuvânt nu-și are rostul deoarece ar fi oricum censurată.

S-a întors și a luat-o la fugă pe coridor, în timp ce mai auzea încă vocea ironică a lui Artemis Fowl, de-a lungul tunelului metalic.

— Trei, a spus omul, doi...

— *D'arvit*, repeta Root.

Coridorul părea mult mai lung acum. A zărit printr-o ușă crăpată strălucirea argintie a cerului înstelat. Root și-a activat aripile. În asemenea momente era nevoie de un zbor de mare precizie. Diametrul aripilor Hummingbird era doar cu puțin mai mic decât lățimea coridorului.

— Unu.

Au sărit scântei când aripile electronice au zgâriat puțin o țeava ieșită în afară. Root s-a ridicat lansându-se cu viteza MACH 1.

— Zero, a spus vocea. Bum!

Un detonator a explodat înăuntrul pachetului ambalat în vid, aprinzând un kilogram de semtex⁽⁴⁾ pur. Reacția albicioasă, fierbinte a devorat tot oxigenul din împrejurimi într-o nanosecundă și s-a scurs pe calea pe care întâmpina cea mai mică rezistență. Aceasta era, desigur, chiar în urma comandantului Root.

Root și-a montat vizorul, deschizând orificiul destinat respirației la maximum. Ușa se afla la doar câțiva metri distanță. Se puneau doar problema cine urma să ajungă la ușă mai întâi? Elful sau mingea de foc?

A reușit la milimetru. A simțit cum explozia îi scutura trupul în timp ce se răsucea. Flăcările se întinseseră în jurul costumului lui, se prelingeau pe picioare. Root și-a continuat manevra de zbor, după care s-a prăbușit în apa rece ca gheața. A penetrat suprafața înjurând.

Deasupra lui, baleniera a fost înghițită complet de flăcările

toxice.

— Comandante, s-a auzit o voce în urechea lui. Era Foaly, intrase din nou în aria de acoperire: Comandante, în ce stare te afli?

Root a revenit deasupra apei.

— Starea mea, Foaly, este una de extremă iritare. Treceți la computerele voastre. Vreau să aflu tot ce se poate despre un anumit Artemis Fowl și asta înainte să mă întorc la bază.

— Da, domnule comandant. Chiar acum.

Nu mai făcea glume istețe. Până și Foaly își dădea seama că nu era timp pentru așa ceva.

Root a urcat la 300 de metri. Dedesubtul lui, baleniera în flăcări atrăgea vehiculele de salvare și de pompieri, la fel cum un bec aprins atrage fluturii. Și-a scuturat fâșiile de haină arsă de pe coate. „Va da socoteală, acest Artemis Fowl”, și-a promis el. Poate fi sigur de asta!

CAPITOLUL VI

ASEDIUL

Artemis stătea rezemat de spătarul fotoliului cu pivot, la biroul lui, zâmbind cu degetele lui ascuțite aduse la bărbie. „Perfect”, își spunea el. Explozia ar trebui să-i vindece pe elfi de atitudinea lor eroică. Plus că o balenieră tocmai fusese ștearsă de pe fața pământului. Lui Artemis Fowl nu-i plăceau baleniarele. Erau și alte căi de a obține aceleași produse, mai puțin controversate.

Camera minusculă ascunsă în locator funcționase perfect. Cu imaginile de înaltă rezoluție ale acesteia, capturase respirația cristalizată a elfului.

Artemis aruncă o privire pe monitorul de supraveghere de la subsol. Prizoniera lui stătea așezată pe pătuț, ținându-și capul între mâini. Artemis s-a încruntat. Nu se așteptase ca un elf să arate așa de... uman. Până acum îi văzuse doar ca pe o pradă. Încerca să-i vâneze ca pe niște animale. Dar acum, văzând unul care, evident suferea, se schimba situația.

Artemis a lăsat computerul în stand-by și a traversat culoarul spre ușile principale. Era timpul să aibă o conversație cu musafirul lor. Tocmai când atingea mânerul de alamă, ușa s-a deschis deodată în fața lui. Juliet a apărut în ușă cu obrajii îmbujorați de atâta alergat.

— Artemis, a spus ea gâfâind, mama ta...

Artemis a simțit un nod în stomac.

— Cee?

— Să vezi, Artemis... Artemis... mama...

— Da, Juliet, spune, ce s-a întâmplat?

Juliet și-a dus ambele mâini la gură, încercând să-și revină. După câteva clipe, și-a îndepărtat unghiile sclipitoare, vorbind printre degete.

— E vorba de tatăl tău, domnul Artemis senior. Doamna Fowl zice că s-a întors!

Pentru o clipă, Artemis a fost sigur că i-a stat inima în loc. Tatăl lui? S-a întors? Era posibil? Sigur, el crezuse întotdeauna că tatăl lui mai era încă în viață. Dar în ultima vreme, de când cu afacerea cu elfii, părea că gândul acesta nu îi mai stăruia atât în minte. Artemis se simțea vinovat. Iar acest sentiment îl rodea în stomac. Renunțase. Renunțase să mai spere că propriul tată se va întoarce.

— L-ai văzut, Juliet? L-ai văzut cu ochii tăi?

Fata a clătinat din cap.

— Nu, domnule Artemis. Am auzit doar, voci. În dormitor. Dar doamna nu mă lasă să intru sub niciun motiv. Nici măcar să-i aduc o băutură caldă.

Artemis analiza situația. Ei se întorseseră doar cu o oră în urmă. Tatăl lui probabil că se strecurase fără ca Juliet să-l vadă. Era posibil. A aruncat o privire la ceasul lui sincronizat cu ora Greenwich și potrivit în mod constant prin semnale radio. Era 3 a.m. Timpul zbura. Tot planul ar fi căzut dacă elfii nu făceau următoarea mișcare până în zori.

Artemis a tresărit. Din nou acorda prioritate afacerilor și dădea problemele familiei deoparte. Ce ajunsese? Tatăl lui era prioritatea, nu un plan care avea să-i aducă bani.

Juliet se afla încă în ușă și îl urmărea cu ochii ei albaștri enormi. Aștepta ca el să ia o hotărâre, așa cum făcea întotdeauna. Dar pentru prima dată, indecizia se putea citi pe fața lui cu trăsături firave.

— Foarte bine, a mormăit el, în cele din urmă. Ar trebui să urc la ea chiar acum.

Artemis trecu pe lângă fată și urcă scara câte două trepte deodată. Camera mamei lui era cu două etaje mai sus, amenajată într-o latură a podului.

A ezitat o clipă în fața ușii. Ce ar fi spus dacă, într-adevăr, tatăl lui s-ar fi întors? Ce ar fi făcut? Era ridicol să se frământa în legătură cu asta. Era imposibil de anticipat. A bătut ușor la ușă:

— Mamă?

Nu a auzit niciun răspuns, doar un râs ușor care l-a făcut să-și amintească imediat de trecut. Această cameră fusese inițial camera de zi a părinților lui. Aceștia obișnuiau să stea pe șezlonguri ore în șir, chicotind ca niște puștani, în timp ce hrăneau porumbeii și priveau vapoarele trecând prin portul Dublin. După ce Artemis senior dispăruse, Angeline a devenit din ce în ce mai atașată de acest loc, până când n-a mai vrut să-l părăsească deloc.

— Mamă, ești bine?

Dinăuntru se auzeau șoapte înăbușite, șușoteli tainice.

— Mamă, intru!

— Stai, Timmy, oprește-te, nebunaticule! Avem musafiri!

Timmy? Artemis a simțit că inima stătea să-i spargă pieptul. Timmy era numele de alint cu care îl striga pe tatăl lui. Timmy și Arty. Erau cei doi bărbați din viața ei. Artemis nu mai putea să aștepte. A trecut prin ușile duble.

Primul lucru pe care l-a remarcat a fost lumina. Mama lui avea luminile aprinse. Era un semn bun, cu siguranță. Artemis știa exact locul unde ar fi stat mama lui. Știa exact unde să se uite. Dar nu putea. Dacă... dacă...

— Da, cu ce te pot ajuta?

Artemis s-a întors. Ochii încă nu i se obișnuiseră cu lumina.

— Sunt eu.

Mama lui a râs. Părea că plutea, lipsită de orice grijă.

— Văd că ești tu, tată. Nu poți să-i dai băiatului tău liber nici măcar în seara asta? Doar e luna noastră de miere!

Atunci Artemis și-a dat seama: nu era decât o agravare a nebuniei ei. „Tată?” Angeline credea că Artemis era bunicul lui. Acesta murise cu zece ani în urmă. Și-a ridicat ușor privirea.

Mama lui era așezată pe un șezlong, splendidă, în rochia ei de mireasă, cu fața machiată stângaci. Dar asta nu era totul.

Alături de ea se afla costumul pe care-l purtase în acea zi mare la catedrala Christchurch, cu paisprezece ani în urmă... Hainele erau umplute cu ghemotoace de hârtie și deasupra costumului se afla o față de pernă pe care erau desenate cu ruj trăsăturile chipului lui. Era aproape amuzant. Artemis și-a

înghițit un suspin când văzu că speranțele lui se risipiră.

— Ce zici, tată? a întrebat Angeline cu o voce joasă, mișcând fața de pernă ca un ventriloc care-și manipulează păpușa. O zi liberă pentru băiatul tău?

Artemis a dat din cap. Ce altceva putea face?

— Bine. Ai liber și mâine. Fiți fericiți!

Fața lui Angeline radia de bucurie sinceră. A sărit de pe scaun și l-a îmbrățișat pe fiul pe care nu îl mai recunoștea.

— Mulțumesc, tată, mulțumesc!

Artemis a îmbrățișat-o și el, deși i se părea că trișează.

— Cu plăcere, ma... Angeline. Acum trebuie să plec. Am afaceri importante de rezolvat.

Mama lui s-a așezat lângă bărbatul-manechin.

— Da, tată, nu-ți face griji. Poți să te duci. Noi nu ne plictisim amândoi.

Artemis a plecat. Nu s-a mai uitat în urmă. Avea multe de făcut. Avea de scos bani de pe urma unor elfi. Nu avea timp pentru închipuirile mamei lui.

Căpitanul Holly Short stătea cu capul sprijinit în mâini. Într-o singură mână, mai exact. Cu cealaltă mână căuta ceva pe lângă gheata ei, în afara câmpului vizual al camerei de supraveghere. De fapt își revenise, mintea îi era limpede, dar nu strica să-l lase pe inamic să creadă că e încă inofensivă. Poare că ar subestima-o. Și asta ar fi ultima greșeală pe care ar face-o.

Holly și-a încleștat degetele pe obiectul care o strângea de gleznă. După contur, și-a dat seama imediat ce era ascuns acolo. Ghinda! Probabil că i-a căzut în gheată în timpul agitației de lângă copac. Lucrurile ar putea lua o întorsătură extraordinară. Nu avea nevoie decât de o bucățică de pământ și puterile i-ar fi revenit.

Holly a privit pe furiș prin preajma ei. Podeaua părea să fie din ciment turnat de curând. Nici măcar o crăpătură sau vreun colț rupt. Nu avea unde să-și îngroape arma secretă. Holly se ridică atentă și verifică mai întâi dacă are suficientă stabilitate în picioare. Era destul de bine. Îi tremurau puțin genunchii,

dar putea să stea în picioare. A traversat camera, apoi își lipi palmele și fața de peretele neted. Cementul fusese cu siguranță, turnat recent. Mai erau încă petece umede. Era evident că fusese pregătită special pentru ea celula.

— Cauți ceva, a spus o voce.

O voce rece și nemiloasă.

Holly s-a retras de lângă perete. Băiatul-om se afla la mai puțin de doi metri distanță de ea, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor cu lentile reflectorizante. Intrase în cameră fără cel mai mic zgomot. Extraordinar.

— Fii drăguță și stai jos!

Holly nu voia să fie drăguță și nici să stea jos. Ceea ce voia ea era să-l imobilizeze pe acest mic insolent printr-o lovitură cu cotul și să se folosească de propria lui forță pentru a câștiga avantajul. Artemis i-a citit intențiile în ochii. Acest lucru îl amuza.

— Ne vin idei, nu-i așa, căpitane Short?

Holly a rânjit, arătându-și toți dinții. Era un răspuns suficient.

— Amândoi cunoaștem foarte bine regulile, căpitane. Te afli în casa mea. Trebuie să te supui dorințelor mele. Sunt legile voastre, nu ale mele. Desigur, dorințele mele nu sunt să fiu agresat fizic sau ca tu să părăsești această casă.

Atunci, lui Holly i-a picat fisa:

— Dar de unde știi...

— Numele tău, rangul? Artemis a zâmbit, deși situația nu era deloc amuzantă. Dacă porți o emblemă...

Inconștient, Holly și-a dus mâna în dreptul plăcuței de argint de pe costumul ei, pe care era înscris înscris numele.

— Dar e scrisă în...

— Limba gnomilor. Știu. Întâmplător, o vorbesc fluent. Și eu și toți cei care lucrează în rețeaua mea.

Holly a tăcut pentru o clipă, procesând informațiile uluitoare pe care tocmai le afla.

— Fowl, zise ea, grav, nici nu știi ce-ai făcut. Să pui cele două lumi în contact ar putea duce la dezastru pentru noi toți.

Artemis a ridicat din umeri.

— Nu mă interesează restul, doar persoana mea. Și eu o să fiu foarte bine, crede-mă! Acum, stai jos, te rog!

Holly s-a așezat, fără să-și ia ochii de la monstrulețul din fața ei.

— Deci, care e planul tău de bătaie, Fowl? Lasă-mă să ghicesc: stăpânirea lumii?

— Nu chiar așa de melodramatic, a spus Artemis, amuzat. Doar câștig material.

— Un hoț, a strigat Holly. Nu ești decât un hoț!

Artemis era vizibil deranjat. Se citea acest lucru pe chipul lui, însă numai pentru o clipă, după care a fost înlocuit de rânjetul lui obișnuit.

— Da, un hoț, dacă vrei. Însă nu un hoț obișnuit. Primul hoț din lume care va reuși să fure de la elfi.

Căpitanul Short a pufnit:

— Primul? Noroioșii ne fură de mii de ani. De ce crezi că trăim sub pământ?

— Așa e. Dar eu voi fi primul care va reuși să separe un elf de aurul lui.

— Aur? Ce aur? Idiot uman! Doar nu crezi povestea cu urciorul de aur! Nu tot ce se spune e adevărat, nu știi?

Holly și-a dat capul pe spate și a râs.

Artemis, răbdător, își cerceta unghiile, așteptând ca ea să termine. Când hohotele de râs s-au domolit în sfârșit, a început să-și scuture degetul arătător spre ea.

— Ai dreptate, căpitane Short. Pentru o vreme chiar am crezut povestea cu urciorul plin cu aur de sub curcubeu. Acum însă știu. Știu despre fondul de răscumpărare.

Holly s-a străduit să-și controleze expresia feței, în așa fel încât să nu își trădeze gândurile.

— Ce fond de răscumpărare?

— Haide, căpitane! Ce rost are să te mai prefaci acum? Chiar tu mi-ai spus despre asta.

— Eu... eu ți-am spus! se bâlbâia Holly. E ridicol ce spui.

— Uită-te la brațul tău.

Holly și-a suflecăt mâneca. Deasupra venei se afla un mic tampon de vată.

— Acolo ți-am injectat niște pentanol de sodiu. E cunoscut în mod curent sub numele de „Serul adevărului”. Ai ciripit ca o pasăre.

Holly știa că așa era. Ce altceva ar mai putea să știe?

— Ești nebun!

Artemis a clătinat din cap cu indulgență.

— Dacă o să câștig, sunt un geniu, dacă nu, atunci chiar că sunt nebun. Așa se scrie istoria!

Sigur, nu fusese pentanol de sodiu, doar o înțepătură inofensivă cu un ac sterilizat. Artemis n-ar fi riscat să producă leziuni pe creierul acestui loz câștigător, însă nici nu putea să dezvăluie că avea Cartea elfilor ca sursă de informație. A considerat că e mai bine să o lase pe ostatică să creadă că și-a trădat propriul popor. Acest lucru ar doborî-o moral și ar face-o mai vulnerabilă la jocurile lui. Totuși, lipsa lui de scrupule l-a îngrijorat. Planul era, fără îndoială, crud. Cât de departe ar fi mers pentru aurul acesta? Nu știa și nu avea să afle decât atunci când va fi timpul.

Holly era năucită de întorsătura pe care o luau evenimentele. Vorbise. Dezvăluise secretele poporului ei. Dacă ar fi reușit să scape, ar fi fost izolată în cine știe ce tunel înghețat de sub Cercul Polar.

— Nu se va sfârși așa, Fowl, a spus ea într-un târziu. Avem puteri despre care tu nici nu știi. Mi-ar lua zile întregi să-ți povestesc despre toate.

Băiatul cel iritant a început din nou să râdă:

— Dar cât timp crezi tu că ai stat aici?

Holly a scos un mârâit nervos. Știa ce avea să urmeze.

— Câteva ore?

— Trei zile, a mințit el. Ai fost inconștientă timp de 60 de ore. Până când ne-ai spus tot ce trebuia să știm.

Chiar în momentele în care rostea cuvintele, Artemis se simțea vinovat. Jocul cu mintea lui Holly avea un efect evident asupra ei. Era răvășită. „Este, oare, într-adevăr, nevoie de așa ceva?” se întreba el.

— Trei zile? Puteai să mă omori. Ce fel de...

Faptul că Holly rămăsese fără cuvinte aducea îndoiala în

mintea lui Artemis. Elful îl credea atât de rău, încât nici nu știa ce să-i spună.

După câteva clipe, Holly și-a revenit.

— Ei, bine, domnule Fowl, a spus ea, pe un ton evident disprețuitor, dacă tot știi atât de multe despre noi, atunci știi și ce se va întâmpla când mă vor găsi.

Artemis clătina din cap absent.

— Da, de fapt asta și sper, să te găsească.

Era rândul lui Holly să rânjească.

— Ia spune-mi, băiețăș, ai văzut vreodată un trol?

Pentru prima dată, băiețășul și-a mai pierdut din siguranța de sine.

— Nu. Niciodată.

Holly a rânjit arătându-și toți dinții.

— O să ai ocazia să vezi unul, Fowl. Și îmi doresc să fiu acolo când o să se întâmple asta!

Forțele de Ordine au stabilit o bază operațională la situl El Tara.

— Ei, bine? zise Root, repezindu-l pe un paramedic gremlin care îi punea niște alifie pentru arsuri pe frunte. Las-o! O s-o rezolv cu magia cât de curând.

— Ei, bine, ce? a întrebat Foaly.

— Să nu-ți aud gura astăzi, Foaly! Pentru că astăzi nu e una din zilele în-care-stau-și-admir-tehnologia-poneiului. Spune-mi ce informații ai găsit despre om!

Foaly s-a încruntat, aranjându-și pălăria din folie. A deschis apoi un laptop subțire ca niște foi de plăcintă.

— Am intrat în documentele Interpolului. Nici nu mi-a fost greu. E așa de ușor, că ar putea să pună o plăcuță cu „Bine ați venit!” la intrare...

Root bătea cu degetele în masa de conferințe.

— Dă-i drumul!

— Așa, Fowl, avem un dosar de 10 gigabiți. Asta ar însemna cât o jumătate de bibliotecă.

Comandantul a fluierat uimit.

— Țsta e un om ocupat, nu glumă!

— O familie ocupată, l-a corectat Foaly. Familia Fowl are probleme cu legea de generații. Șantaje, contrabandă, jafuri armate. În special crimă organizată, în ultimul secol.

— Deci l-ai localizat?

— A fost partea cea mai ușoară. Reședința Fowl. O proprietate de 80 de hectare, undeva în afara Dublinului. Se află la numai 20 de clicuri de locația noastră.

Root își mușca buza de jos:

— Numai 20? Înseamnă că am putea ajunge acolo în noaptea asta?

— Da. Am putea face lumină în toată încurcătura asta înainte ca situația să ne scape de sub control și să vină soarele peste noi.

Comandantul a clătinat din cap. Era primul lor succes. Elfii nu mai avuseseră de secole nicio misiune la lumina zilei. Chiar și când locuiau la suprafață, ei erau în special ființe nocturne. Puterile le slăbeau, la fel cum se ștergeau culorile de pe o fotografie la lumina soarelui. Dacă ar fi trebuit să mai aștepte încă o zi, înainte să acționeze în forță, cine știe ce ar mai fi făcut Fowl până atunci.

Se putea ca această situație să fi fost provocată cu scopul de a fi făcută publică și, până mâine, chipul căpitanului Short ar putea să apară pe prima pagină a tuturor ziarelor din lume. Root s-a scuturat. Acest lucru ar însemna sfârșitul pentru toți, dacă nu cumva Noroioșii au învățat între timp să conviețuiască pașnic. Și el știa din experiență că oamenii nu se înțelegeau cu nimeni, nici măcar ei între ei.

— Da. Încuiați și încărcăți tot. Zburăm în formație V. Stabiliți un perimetru în interiorul reședinței Fowl.

Brigada de Recuperare a urlat în cor răspunsuri afirmative de tip milităresc, zdrăgănind în același timp cât puteau de tare din arme.

— Foaly, adună-i pe cei de la Divizia Tehnică. Urmează-ne în navetă. Și adu și antenele cele mari. O să izolăm întreaga proprietate, să avem un pic de spațiu privat.

— Ar mai fi un singur lucru, comandante, a murmurat Foaly.

— Da, răspunse Root, nerăbdător.

— De ce ne-a spus omul ăsta numele lui. Trebuia să-și fi dat seama că o să-l găsim.

Root a ridicat din umeri.

— Poate că nu e așa de deștept cum se crede.

— Nu cred. Nu cred că e așa. Am impresia că a fost tot timpul cu un pas înaintea noastră și așa este și de data asta.

— Nu am timp de analiză acum, Foaly. Se apropie zorii.

— Încă un lucru, comandante!

— E important?

— Cred că da.

— Ei?

Foaly a apăsă pe o tastă a laptopului lui, desfășurând pe ecran datele personale ale lui Artemis.

— Geniul din spatele acestei elaborate scheme...

— Da. Ce-i cu el?

Foaly și-a ridicat ochii aurii, în care aproape că se citea o undă de admirație.

— Nu are decât 12 ani. Și asta e puțin, chiar și pentru un om.

Root a pufnit, încercând să pună o baterie în arma lui cu trei încărcătoare.

— Copiii ăștia se uită prea mult la televizor. Se crede Sherlock Holmes.

— Profesorul Moriarty⁽⁵⁾, l-a corectat Foaly.

— Holmes, Moriarty, amândoi ar arăta la fel cu scalpul prăjit.

Și cu această replică elegantă, Root și-a urmat echipa în aerul nopții.

Brigada de Recuperare a adoptat formațiunea de zbor a păsărilor migratoare, cu Root în vârful V-ului. Zburau spre sud-vest și se ghidau după imaginile video transmise de Foaly în caschetele lor. Foaly marcase reședința Fowl cu un punct roșu.

— Ca pentru proști, murmurase el în cască, suficient de tare ca să-l audă comandantul.

Piesa centrală a proprietății Fowl era un castel renovat, construit în stilul medieval târziu / modern timpuriu de lordul Hugh Fowl, în secolul al XV-lea.

Cei din familia Fowl și-au păstrat castelul de-a lungul anilor, trecând prin războaie, răzcoale și multe, multe controale fiscale. Iar Artemis nu intenționa să fie tocmai el cel care-l va pierde.

Proprietatea era înconjurată de un zid circular din piatră, crenelat, care mai păstra încă turnurile gărzilor și intrările construite inițial. Brigada de Recuperare a aterizat chiar la marginea castelului și au început imediat să scaneze terenul, căutând eventuali inamici.

— Din douăzeci în douăzeci de metri, îi instruia Root. Măturați terenul. Raportați din minut în minut. S-a înțeles?

Cei de la Recuperare au dat din cap afirmativ. Sigur că era clar. Erau profesioniști.

Locotenentul Cudgeon, liderul Echipei de Recuperare, s-a urcat pe unul din turnuri.

— Știi ce ar trebui să facem, Julius?

El și Root fuseseră colegi la Academie, crescuseră în același tunel. Cudgeon era unul dintre cei, poate cinci elfi, care i se adresau lui Root pe nume.

— Știu ce crezi tu că ar trebui să facem.

— Să aruncăm totul în aer.

— Ce surpriză!

— Prin cea mai curată metodă. Clătim cu soluția albastră și pierderile vor fi minime.

Soluția albastră era termenul pe care îl foloseau pentru o devastatoare bombă biologică, utilizată însă extrem de rar de Forțe. Ceea ce era special cu această bombă era faptul că distrugea numai țesutul viu. Peisajul nu suferea nicio modificare.

— Pierderea minimă de care vorbești este unul din ofițerii mei.

— Da, da, zice Cudgeon. O femeie ofițer de la Recon. Cazul-test. Nu cred că vom avea vreo problemă să justificăm necesitatea soluției tactice.

Fața lui Root și-a recăpătat culoarea roșie-vânăță obișnuită.

— Cel mai bun lucru pe care îl poți face acum este să stai departe de mine, dacă nu, mă obligi să-ți clătesc ție creierul în soluția albastră.

Cudgeon era imperturbabil:

— Faptul că mă insultă nu schimbă cu nimic situația, Julius. Știi ce scrie în Carte. Nu putem, în niciun caz, să lăsăm Elementele de Jos să fie compromise. Nu poți opri timpul decât o singură dată după...

Locotenentul n-a terminat fraza, nici nu era nevoie.

— Știu foarte bine ce scrie în Carte, a izbucnit Root. Aș fi vrut doar să nu fi pornit așa. Dacă n-aș ști, aș zice că ai sânge omenesc în tine.

— Nu era neapărată nevoie de asta, a replicat Cudgeon. Nu îmi fac decât meseria.

— Am înțeles, a încheiat comandantul. Îmi pare rău.

Root nu-și cerea foarte des scuze, dar tocmai îl insultase destul de grav pe Cudgeon.

Butler se afla în fața monitoarelor.

— Nimic? l-a întrebat Artemis.

Butler a tresărit. Nu îl auzise pe tânărul stăpân intrând.

— Nimic. O dată sau de două ori am crezut că se vede o licărire, dar nu era nimic.

— Nimic înseamnă nimic, a comentat Artemis misterios. Folosește camera cea nouă.

Butler a dat din cap. Cu doar o lună în urmă, tânărul Fowl cumpărase prin internet o cameră de filmat. Înregistra două mii de cadre pe secundă. Fusesse produsă de compania Industrial Light and Magic, special pentru a surprinde imagini din natură, precum mișcarea aripilor păsărilor colibri și alte lucruri de acest gen. Artemis o instalase în spatele unei statui aflate deasupra intrării.

Butler a activat sistemul de supraveghere.

— Unde?

— Încearcă în stradă. Am impresia că o să avem musafiri.

Valetul mânuia cu degetele-i imense un joystick de

mărimea unei scobitori. O imagine în direct a apărut deodată pe monitorul digital.

— Nimic, a murmurat Butler. E o liniște ca de mormânt.

Artemis a arătat cu degetul spre monitor.

— Stop cadru.

Butler era cât pe ce să comenteze ceva în legătură cu ordinul. Aproape. Dar s-a abținut și a apăsă pe buton. Pe ecran, imaginea cireșilor a înghețat, cu florile surprinse în cădere, suspendate în aer. În afară de aceasta, o duzină de siluete îmbrăcate în haine negre au apărut deodată pe alee.

— Ce? a exclamat Butler. De unde au apărut?

— Au scuturi. Adică vibrează la frecvențe înalte mult prea repede pentru ca ochiul omenesc să-i observe.

— Dar nu și pentru cameră, a spus Butler, clătinând din cap. Domnul Artemis. Întotdeauna cu doi pași înaintea tuturor. Dacă aș putea s-o iau cu mine peste tot...

— Nu putem. Dar avem ceva aproape la fel de bun.

Artemis a ridicat cu mare grijă de pe masa de lucru un set de echipamente electronice. Era ceea ce mai rămăsese din cască lui Holly. Evident că, a încerca să potrivești acea cască pe capul lui Butler era ca și cum ai încerca să introduci un cartof într-un degetar. Totul fusese modificat, în afară de vizor și de butoanele de control. Baretele de la o cască de protecție fuseseră adaptate pentru a se potrivi pe craniul valetului.

— E echipat cu mai multe filtre de protecție. E logic să aibă și unul antiscut. Hai să-i facem o probă!

Artemis a așezat setul electronic peste urechile lui Butler.

— Sigur, având în vedere lărgimea câmpului tău vizual, vor fi, desigur, puncte oarbe. Dar asta nu ar trebui să te împiedice prea mult. Acum pornește camera.

Butler a pornit din nou camera, în timp ce Artemis instala filtru după filtru.

— Acum?

— Nu.

— Dar acum?

— Văd totul în roșu. Sunt ultraviolete. Niciun elf.

— Acum?

— Nu. Polaroid, cred.

— Asta e ultimul.

Butler a zâmbit. Părea un rechin care a zărit spatele cuiva.

— I-am prins.

Butler vedea lumea așa cum era, cu tot cu ofițerii de la Recuperare împrăștiați pe alee.

— Hmm... Variație strobică, s-ar părea. De frecvență foarte înaltă.

— Văd, zise Butler.

— La propriu sau la figurat? a întrebat zâmbind șeful lui.

— Exact.

Artemis s-a scuturat. Altă glumă. În curând o să înceapă să poarte pantofi de clown și o să facă jonglerii în camera de zi.

— Foarte bine, Butler. E timpul să faci ce știi tu mai bine. Se pare că am fost invadați...

Butler s-a ridicat. Nu avea nevoie de alte instrucțiuni. A pornit brusc spre ușă, cu pași mari, potrivindu-și baretele căștii.

— Încă un lucru, Butler!

— Da, Artemis!

— Îi prefer speriați decât morți. „Dacă e posibil”.

Butler a clătinat din cap. Dacă e posibil.

Cei din brigada Recuperare 1 erau cei mai străluciți ofițeri ai Forțelor. Era visul oricărui elfișor ca într-o zi, când va crește mare, să ajungă să poarte costumul negru al trupelor de comando, care îi făcea silențioși și aproape invizibili. Erau trupele de elită. Ei interveneau când ceilalți dădeau de bucluc. Pe căpitanul Kelp însă, chiar așa îl chema. Bucluc era numele lui. Insistase asupra acestui fapt de curând, la ceremonia de înrolare, atunci când fusese acceptat în Academie.

Bucluc își conducea echipa în josul aleii. Ca de obicei, el se afla în fruntea brigăzii, hotărât să ajungă primul acolo unde se desfășura acțiunea și sperând să ia parte la acțiuni de amploare.

— Raportați, a șoptit el în microfonul care ieșea, unduindu-se, din cască.

- Negativ la numărul 1.
- Nimic, domnule căpitan.
- Absolut nimic, Bucluc.

Căpitanul Kelp a făcut o grimasă:

- Te afli pe teren, caporal. Urmează procedura standard!
- Dar așa a spus mami!
- Nu mă interesează ce a spus mami, caporal. Rangul e rang. Mi te vei adresa cu domnule căpitan Kelp.

— Da, domnule căpitan, a spus printre dinți caporalul, dar să nu mă pui să-ți calc și tunică.

Bucluc a închis canalele celorlalți, păstrând legătura doar cu fratele lui.

— Ia mai taci din gură! Nu mai vorbi de mami! Și nici de călcat, iei parte la misiunea asta numai pentru că eu am cerut acest lucru. Poartă-te ca un profesionist sau întoarce-te în zona ta.

— OK, Buclucaș.

— Bucluc! a țipat căpitanul. Bucluc, nu Buclucaș, nu Buclucel! Bucluc. Ai înțeles?

— Am înțeles, *Bucluc*. Mami are dreptate, te oftici ca un țânc.

Înjurând într-un mod foarte neprofesional, căpitanul Kelp a mutat casca pe canalul comun. Exact la timp pentru a auzi un sunet neobișnuit.

„Arrrr”.

— Ce a fost asta?

— Ce?

— Nu știu.

— Nimic, domnule căpitan.

Dar Bucluc se pregătise în domeniul recunoașterii sunetelor pe teren pentru examenul lui de grad. Era aproape sigur că acel *arrrr* fusese scos de cineva care a primit o lovitură peste față, blocându-i-se căile respiratorii. „Probabil că fratele meu a intrat în vreun boschet,” se gândea el.

— Grub, ești bine?

— Pentru tine sunt caporal Grub!

Kelp i-a tras un șut, nervos, unei margarete.

— Raportați. Închideți sunetul după raport.

— Unu, totul bine.

— Doi, în regulă.

— Trei, plictisit, dar încă în viață.

— Cinci, mă apropii de aripa de vest.

Kelp a înghețat.

— Stați. Patru? Recepție! Patru, care e situația ta?

— ...

Nimic, decât zgomotul de fond.

— Da. Patru a căzut. Probabil i s-a defectat tot echipamentul. Totuși nu putem risca. Ne regrupăm în fața intrării principale.

Membrii brigăzii Recuperare 1 s-au adunat la un loc, fără să scoată vreun sunet de parcă ar fi fost niște păianjeni. Kelp i-a numărat repede. Erau unsprezece. Lipsea unul din echipă. Numărul patru se învârtea probabil pe lângă tufele de trandafiri, întrebându-se probabil de ce nu vorbește nimeni cu el.

Apoi Bucluc a mai observat ceva: o pereche de cizme negre ieșind dintr-un tufiș de lângă intrare și o matahală de om stând în dreptul ușii. Omul legăna în mâini o armă ce părea deosebit de periculoasă.

— Liniște deplină, a șoptit Kelp.

Imediat, unsprezece vizoare le-au acoperit total fețele pentru a izola zgomotele cauzate de respirație și de comunicare.

— Acum nu intrați în panică. Cred că-mi dau seama ce s-a întâmplat aici. Patru se furișă pe lângă ușă, omul i-a deschis ușa, i-a tras una în cap și el a aterizat într-un tufiș. Nicio problemă. Acoperirea noastră este intactă. Repet, intactă. Așa că să nu vă mănânce degetele, vă rog. Grub... scuze, caporal Kelp, verifică semnele vitale ale lui Patru. Ceilalți împrăștiați-vă și păstrați liniștea!

Echipa s-a retras cu grijă, până când au ajuns la marginea peluzei bine îngrijite. Figura din fața lor era, într-adevăr, impresionantă. Fără îndoială, era cel mai mare om pe care îl văzuseră vreodată.

— *D'arvit*, a spus în șoaptă Doi.

— Păstrați liniștea pe canalele radio, cu excepția cazurilor de urgență, a ordonat Kelp. Înjurăturile nu sunt considerate urgențe.

În sinea lui însă, avusese același impuls. De această dată, chiar se bucura că avea scutul de protecție. Omul acela părea capabil să zdrobească câțiva elfi cu pumnul său uriaș.

Grub a revenit la poziția inițială.

— Patru e stabil. Lovit, presupun, dar altfel e în regulă. Nu-i mai merge scutul, așa că l-am băgat într-un tufiș.

— Foarte bine, caporal. Bine gândit.

Tot ce le mai lipsea era să se observe cizmele lui Patru.

Omul s-a mișcat și-a pornit agale pe alee. Poate că-și arunca privirea în stânga și în dreapta, dar era greu de spus, pentru că purta o glugă care îi acoperea ochii. Era ciudat pentru un om să poarte o glugă pe o noapte așa de frumoasă.

— Jos piedicile! a ordonat Kelp.

Și-a imaginat întreaga echipă dându-și ochii peste cap. De parcă nu le scosese de o jumătate de oră. Totuși, el trebuia să facă totul ca la carte, în caz că ar fi trebuit să dea socoteală la vreun tribunal, mai târziu. Fusesse o vreme când Recuperarea arunca mai întâi totul în aer și nu răspundea mai deloc. Dar acum nu mai era așa. Acum era întotdeauna câte un civil care venea cu *drepturile civililor*. Chiar și pentru oameni, îți vine să crezi?

Omul-munte s-a oprit chiar în mijlocul Echipei de Intervenție. Dacă i-ar fi văzut, poziția ar fi fost perfectă. Armele lor de foc erau aproape inutile. Și-ar fi făcut mai mult rău unii altora decât omului.

Din fericire însă, toată echipa era invizibilă, cu excepția lui Patru, care era ascuns în ceea ce părea a fi un rododendron.

— Activați bastoanele electrice!

Pentru orice eventualitate. Nu strica să fie precauți.

Și în momentul când ofițerii își schimbau armele, chiar în timp ce mâinile lor căutau prin suporturi, Noroiosul le-a vorbit.

— Bună seara, domnilor, a spus el, dându-și gluga pe spate.

„Curios”, s-a gândit Bucluc, era ca și cum... Apoi a văzut ochelarii improvizați.

— Ascundeți-vă, a țipat el. Ascundeți-vă!

Dar era prea târziu. Nu aveau altă opțiune decât să lupte. Și aceasta nu era deloc în favoarea lor.

Butler putea să tragă în ei de la parapet. Unul câte unul, cu arma cu săgeți a vânătorului de elefanți. Dar acesta nu era planul. Trebuia să facă impresie. Să transmită un mesaj. Era procedura standard a oricărei forțe de poliție din lume să trimită mai întâi echipele de intervenție în forță și apoi să fie deschiși pentru negocieri. Aproape că era de așteptat ca ei să opună rezistență, dar, în acest caz, Butler era bucuros să le facă pe plac.

A aruncat o privire din spatele ușii, prin deschizătura cutiei poștale, și, ce fericită coincidență, o pereche de ochi privea spre el din spatele ochelarilor. Era prea mare coincidența ca s-o rateze.

— E ora somnului, a spus Butler, împingându-se în ușă cu umărul lui puternic.

Elful a zburat câțiva metri, după care a aterizat într-un tufiș. Juliet va fi distrusă, căci iubește atât de mult rododendronii. Unul a fost doborât, mai erau câțiva.

Butler și-a ridicat gluga țuguiață a jachetei lui de teren în timp ce pășea pe terasă. Erau așezați în formație ca o echipă de figurine Action Man. Dacă nu ar fi fost șirul de arme extrem de performante care atârnavă de centurile lor, scena ar fi fost chiar comică.

Așezându-și degetul sub siguranța trăgaciului, Butler a pășit agale în mijlocul lor. Grăsanul din dreapta dădea ordinele. Se vedea după capetele întoarse spre el.

Liderul le-a dat un ordin și ei au trecut la arme de contact. O decizie înțeleaptă. S-ar fi ciuruit între ei cu armele de foc. Era timpul pentru acțiune.

— Bună seara, domnilor, le spusese Butler.

Nu s-a putut abține. Și i se părea că momentul acela de consternare a meritat tot efortul. Apoi arma lui a început să

tragă în toate părțile.

Căpitanul Kelp a fot primul doborât, cu o săgeată cu vârf de titanium trecându-i prin gulerul costumului. Acesta s-a prăbușit lent, de parcă aerul s-ar fi transformat în apă. Încă doi au căzut, înaintea să-și dea seama ce se întâmplă.

„Trebuie să fie traumatizant”, se gândea Butler, fără compasiune, „să pierzi un avantaj pe care l-ai avut timp de secole”.

Acum, cei care mai rămăseseră din Echipa de Intervenție aveau bastoanele ridicate și activate. Însă ei au făcut greșeala de a rămâne în spate și de a aștepta un ordin care nu mai avea să vină. Acest lucru i-a oferit lui Butler ocazia să declanșeze atacul. Ca și cum i-ar mai fi trebuit vreun avantaj...

Chiar și așa, timp de o secundă, valetul a ezitat. Ființele acestea erau așa de mici, ca niște copilași. Apoi Grub i-a atins cotul cu bastonul lui și 1 000 de volți au trecut prin pieptul lui Butler. Toată compasiunea pentru micuțul popor a dispărut instantaneu.

Butler a înșfăcat bastonul care-l atacase, legănându-l în aer cu tot cu purtătorul lui. Grub a scâncit când acesta i-a dat drumul, momentul următor găsindu-l căzut peste trei camarazi de-ai lui.

Butler a continuat să se balanseze într-o parte și-n alta, vârsându-și nervii pe alți doi elfi, cărora le împărțea pumni în piept. Un altul i s-a urcat în spate și-l împunse cu bastonul în repetate rânduri. Butler a căzut peste el. S-a auzit cum s-a rupt ceva și șocurile electrice au încetat.

Deodată, s-a trezit cu țeava unei arme sub bărbie. Un ofițer reușise să-și ridice arma până la nivelul lui.

— Nu mișca, băiete din noroi! a auzit o voce filtrată prin cască. Era o armă serioasă, cu lichid care bolborosea de-a lungul ei. Dă-mi un singur motiv!

Butler și-a dat ochii peste cap. Rasă diferită, dar aceleași clișee *macho*. I-a tras elfului o palmă zdravănă. Micuțului trebuie să i se fi părut că un munte se prăbușește asupra lui.

— Îți ajunge motivul ăsta?

Butler s-a ridicat, împleticindu-se. În jurul lui, elfii stăteau

împrăștiati pe jos, în diferite grade de inconștiență și de șoc. Erau cu siguranță speriați. Morți, puțin probabil. Misiunea îndeplinită.

Unul dintre micuți se prefăcea. Era ușor de observat după felul cum își ținea genunchii strâns lipiți. Butler l-a ridicat, degetele lui cuprinzându-i cu ușurință gâtul.

— Numele?

— G... Grub... ăăă, adică domnul caporal Kelp.

— Ei, bine, caporal, spune-i comandantului tău că data viitoare când mai văd soldați înarmați aici vor fi doborâți de la distanță, cu arme cu lunetă. Nu săgeți, ci gloanțe care vor trece prin armură.

— Da, domnule. Arme cu lunetă. Am înțeles! Mi se pare corect.

— Bine. Aveți voie totuși să vă ridicați răniții.

— Sunteți foarte generos!

— Dar dacă zăresc chiar și o urmă de armă la vreunul din medici, poate detonez câteva din minele pe care le-am plantat în pământ.

Grub a înghițit în sec și s-a făcut și mai palid în spatele vizorului.

— Medici neînarmați. E limpede ca bună ziua.

Butler așeză elful jos și, cu degetele lui masive, îi aranja tunică.

— Acum, încă un lucru. Mă ascuți?

Grub dădea agitat din cap.

— Vreau un negociator. Cineva care să fie capabil să ia decizii. Să nu trimiteți unul fără niciun rang, care trebuie să dea fuga înapoi la bază după fiecare cerință. Clar?

— Nicio problemă. Adică... Sunt sigur că nu va fi nicio problemă. Din nefericire, eu sunt unul din cei fără rang. Așa că, vedeți, nu pot să garantez că va fi așa cum doriți.

Butler era cât pe ce să-l arunce pe micul elf de la înălțime chiar în mijlocul taberei lui.

— Foarte bine, înțeleg. Acum... taci din gură!

Grub aproape a scos un „Da, domnule”, dar s-a abținut și a dat doar din cap.

— Bine. Acum, înainte să pleci, adună-ți toate armele și căștile și fă o grămăjoară aici.

Grub a tras adânc aer în piept. Eh, măcar o să iasă ca erou din povestea asta.

— Nu pot să fac asta.

— Nu poți? De ce?

Grub a luat poziție de drepti.

— Un ofițer al Forțelor de Ordine nu-și predă niciodată armele.

Butler a clătinat din cap.

— Mi se pare corect. Mă gândeam doar să te întreb. Dă-i drumul, atunci.

Nevenindu-i să creadă cât e de norocos, Grub a luat-o la fugă spre turnul de comandă. Era ultimul rămas în picioare. Bucluc sforăia la pământ, dar el, Grub Kelp, a stat față în față cu Monstrul din Noroi. Stai să vezi când o auzi mami!

Holly stătea așezată pe marginea patului, ținând în mâini baza metalică a acestuia. S-a ridicat ușor, sprijinindu-se în coate. Efortul aproape că a făcut să-i sară coatele din încheietură. A ridicat puțin rama patului și a lăsat-o să cadă cu zgomot pe podeaua de ciment. A privit apoi cu satisfacție norul de praf și micile așchii ce se ridicau în jurul genunchilor ei.

— Bine, a mârâit ea.

Holly a aruncat o privire spre camera de supraveghere. O urmăreau, fără îndoială. Nu avea timp de pierdut. Și-a strâns degetele și a repetat aceeași manevră încă o dată și încă o dată, până când baza metalică a patului a lăsat urme adânci pe mâinile ei. Cu fiecare impact, tot mai multe bucăți de ciment proaspăt săreau din podea.

După câteva momente, ușa s-a trântit la perete și Juliet s-a năpustit în cameră.

— Ce faci? a întrebat ea. Încerci să dărâmi casa?

— Mi-e foame! M-am săturat să fac semne în camera aia tâmpită. Voi aici nu le dați prizonierilor nimic de mâncare? Vreau ceva de mâncare!

Juliet și-a strâns pumnii. Artemis îi spusese să fie politicoasă, dar avea și ea o limită.

— Nu e nevoie să-ți sară țandăra. Ce mănâncă elfii?

— Ai niște delfin? a întrebat ea sarcastic.

Juliet a negat.

— Nu, nu am, bestie ce ești!

— Fructe, atunci, sau legume. Dar să le speli bine. Nu vreau să-mi otrăvesc sângele cu chimicalele voastre.

— Ha, ha! Ești haioasă, să știi! Nu-ți fie teamă, toate produsele noastre sunt naturale. Juliet s-a oprit în drumul ei către ușă: Și nu uita regulile. Nu încerca să evadezi. Nu e nevoie să distrugi mobila. Nu mă face să-ți demonstrez manevra Nelson.

Îndată ce pașii lui Juliet nu se mai auziră, Holly a început să izbească patul în podea. Era ceva ce Juliet nu știa în legătură cu regulile elfilor. Instrucțiunile trebuiau date privindu-i în ochi și trebuiau să fie foarte precise. A spune unui elf că nu e nevoie să facă ceva nu însemna că i se interzicea acel lucru. Și încă ceva. Holly nu avea intenția să evadeze din casă, avea însă de gând să iasă din celula ei.

Artemis mai instalase un monitor la pupitrul de control. Acesta supraveghea camera din pod, cea a Angelinei Fowl. S-a oprit un moment pentru a arunca o privire să vadă ce face mama lui.

Câteodată se simțea vinovat pentru că o supraveghea. „Dar era pentru binele ei”, gândea el. Exista pericolul ca ea să-și facă singură rău. Pentru moment, aceasta dormea liniștită, după ce-și luase calmantul lăsat de Juliet pe tava pe care îi adusese mâncarea. Asta era o parte din plan. Una care avea să se dovedească extrem de importantă.

Butler intră în camera de control și strângea în mână o grămadă de echipament de-al elfilor. În același timp, se freca la gât.

— Se țin de năzbâtii!

Artemis își ridică privirea din monitoare:

— Ceva probleme?

— Nu majore. Însă bastonașele astea dor al dracului. Ce

face prizoniera noastră?

— E bine. Juliet îi va duce de mâncare. Mă tem că e un pic cam agitată.

Pe ecran, o vedeau pe Holly izbind micul pătuț în podeaua de ciment.

— E de înțeleș, a spus valetul. Imaginează-ți cât e de frustrată. Oricum, nu poate ea să sape un tunel ca să evadeze.

Artemis i-a zâmbit:

— Nu. Toată proprietatea e construită pe o fundație de calcar. Nici măcar un dorf nu ar putea ieși sau intra aici printr-un tunel.

Nu avea dreptate, după cum avea să se dovedească mai târziu. Artemis Fowl făcuse o greșeală. Un moment de răscruce din viața lui, pe care avea să-l țină minte.

Forțele de Ordine aveau proceduri speciale pentru situații de urgență. Sigur că nu prevăzuseră proceduri de urgență pentru asemenea situații în care întreaga Echipă de Recuperare ar fi fost doborâtă de un singur inamic. Dar acest lucru făcea ca pasul următor să fie și mai urgent, mai ales că lumina zorilor începea să se zărească pe cer.

— Suntem gata de pornire? a urlat Root în microfon, ca și cum acesta nu ar fi fost sensibil și la șoapte.

„Gata de pornire”, se gândea Foaly, ocupat cu conectarea ultimei antene-satelit la un turn de control. Militarii ăștia și expresiile lor! „Gata de pornire, încuiați și încărcăți, nu știu, dar așa mi s-a spus. Sunt așa de nesiguri pe ei.”

Apoi cu voce tare:

— Nu e nevoie să țipi, comandante. Microfoanele noastre ar putea surprinde și zgomotul făcut de un păianjen în Madagascar.

— Și auzi în momentul ăsta un păianjen în Madagascar?

— Păi... chiar nu pot să...

— Atunci nu mai schimbă subiectul, Foaly. Și răspunde-mi la întrebare!

Centaurul s-a încruntat. Comandantul lua totul la propriu. A conectat modemul antenei la laptopul lui.

— Gata. Suntem... gata de pornire.

— Era și timpul. Gata. Apasă pe buton.

Pentru a treia oară în tot atâtea momente, Foaly scrâșnise din dinții lui mari. Era un caz tipic de geniu neapreciat.

— Apasă pe buton, dacă nu te superi.

Root nu avea capacitatea să înțeleagă ceea ce încerca el să facă.

Stoparea timpului nu însemna doar apăsarea pe un simplu buton. Această operație implica o serie de proceduri extrem de delicate, care trebuiau executate cu cea mai mare precizie. Altfel zona de stopare s-ar putea transforma într-o grămadă de cenușă și deșeuri radioactive.

Într-adevăr, elfii opreau timpul de mii de ani. Însă în zilele noastre, cu sateliții de comunicare și cu internetul, oamenii puteau observa dacă o anumită zonă se rupea de restul lumii pentru câteva ore. Fusesse o vreme când o oprire a timpului putea acoperi o întreagă țară și oamenii ar fi crezut că s-au supărat zeii. În zilele noastre însă, oamenii au instrumente pentru măsurat orice, așa că, dacă cineva oprea timpul, acest lucru trebuia făcut cu maximă precizie.

Pe vremuri, cinci vârcolaci ar fi acoperit o zonă cu un scut magic, oprind pentru o perioadă timpul în acea zonă.

Acest lucru mergea atâta timp cât vârcolacii nu aveau nevoie să meargă la toaletă. Multe asedii au fost pierdute pentru că un elf băuse un pahar de vin în plus. Vârcolacii obosesc repede, brațele încep să-i doară. În cel mai bun caz, aveai la dispoziție cam o oră și jumătate, ceea ce nu era suficient ca să merite efortul.

A fost ideea lui Foaly să mecanizeze toată procedura. I-a pus pe vârcolaci să-și încarce puterea în baterii cu litium, apoi a instalat o rețea de antene-satelit în jurul ariei respective. Pare simplu? Ei, bine, nu e. Dar existau, indiscutabil, avantaje. De exemplu, nu mai erau fluctuații de curent. Bateriile nu încercau să se dea mari unele în fața altora. Puteau calcula exact de câtă putere aveau nevoie și astfel stările de asediu se puteau prelungi până la opt ore.

Se întâmpla ca reședința Fowl să fie locația perfectă pentru

o oprire de timp – era izolată, cu granițe precise. Avea și ziduri înalte, perfecte pentru instalarea antenelor. De parcă Artemis Fowl ar fi vrut ca timpul să fie oprit... Foaly a ezitat să apese pe buton. Era posibil? Oricum, tânărul om fusese de la început cu un pas înaintea lor.

— Domnule comandant?

— Suntem on-line?

— Nu tocmai. Ar mai fi ceva...

Reacția lui Root aproape că a făcut să explodeze casca din urechea lui Foaly:

— Nu, Foaly, nu mai e nimic! Nu mai vreau să aud niciuna dintre ideile tale strălucite. Îți mulțumesc. Viața căpitanului Short e în pericol, așa că apasă odată butonul ăla, până nu urc eu în turnul ăla și îl apăs cu fața ta!

— E iritat, a mormăit Foaly, după care a apăsat pe buton.

Locotenentul Cudgeon și-a verificat ceasul lunar.

— Ai opt ore.

— Știu cât timp am, a mormăit Root. Și nu te mai ține după mine. N-ai nimic de făcut?

— De fapt, că tot ai adus vorba, am de armat o bombă biologică.

Root se rotea în jurul lui:

— Nu mă enerva, locotenente! Comentariile pe care mi le servești în fiecare moment nu îmi măresc concentrarea. Du-te și fă ceea ce crezi tu că ai de făcut. Dar să fii pregătit să răspunzi pentru ce faci în fața tribunalului. Dacă ceva iese prost, vor pica multe capete.

— Așa e, murmura Cudgeon în barbă. Dar al meu nu va fi unul dintre ele.

Root și-a ridicat privirea spre cer. O strălucire albastră coborâse deasupra proprietății Fowl. „E bine”, se gândea el. Erau la graniță. În afara zidurilor, viața continua într-un ritm nebunesc, dar dacă cineva ar fi trecut cumva de zidurile fortificate și de poarta înaltă a reședinței Fowl, ar fi găsit locul pustiu, toți cei de aici trăind în trecut.

Așadar, pentru următoarele opt ore va fi crepuscul peste

reședința Fowl. După cele opt ore, Root nu mai putea garanta siguranța lui Holly. Având în vedere gravitatea situației, era mai mult ca sigur că acest Cudgeon avea să primească aprobare pentru bomba biologică. Root mai văzuse odată o „clătire albastră”. Nu mai rămăsese nimic în viață, nici măcar sobolani.

Root l-a ajuns pe Foaly la baza turnului dinspre nord. Centaurul parcase o navetă lângă zidul gros de un metru. Spațiul de lucru era deja o învălmășeală de fire și de cabluri de fibră optică.

— Foaly, ești aici?

Capul acoperit cu folie al centaurului a ieșit de sub un hard-disc dezasamblat.

— Aici, domnule comandant. Presupun că ai venit să apeși pe vreun buton cu fața mea.

Root aproape că a pufnit în râs.

— Să nu-mi spui că aștepți să-ți cer scuze, Foaly. Mi-am făcut deja norma pe azi. Și era un prieten din tinerețe.

— Cudgeon? Nu te supăra, domnule comandant, dar eu nu m-aș osteni să îmi cer scuze locotenentului. Nici el n-o să se ostenească să-și ceară scuze când o să te lucreze pe la spate.

— Te înșeli. Cudgeon e un ofițer bun. Un pic cam repezit, dar o să facă lucrul potrivit la timpul potrivit.

— Poate cel mai bun lucru pentru el. Nu cred că Holly se află în topul listei lui de priorități.

Root n-a răspuns nimic. N-a putut.

— Și încă un lucru. Am impresia că tânărul Artemis Fowl vrea ca noi să oprim timpul. De fapt, tot ce am încercat până acum i-a picat numai bine.

Root își freca tâmplele.

— Nu e posibil. Cum ar putea un om să știe de oprirea timpului? Oricum, nu avem acum timp de vorbe, Foaly. Am mai puțin de opt ore să descurc ițele. Așa că, ce poți să-mi dai?

Foaly a tropăit până la un raft cu echipament, atârnat pe un perete.

— Fără armament greu, asta e clar. După ce s-a întâmplat cu Recuperare 1. Și nu îți dau nici cască. Bestia aia de om se pare că face colecție. Acum, ca semn de bună credință, te trimitem neînarmat și fără scut.

Root a răsuflat greu:

— În ce manual ai citit asta?

— E procedura standard. Arătând încredere, comunicarea devine mai rapidă.

— Oh, termină cu citatele și dă-mi ceva cu care să împușc.

— Cum dorești, a spus Foaly, luând de pe raft ceva care semăna cu un deget.

— Ce e asta?

— E un deget. Cu ce crezi că seamănă?

— Cu un deget, a spus Root.

— Da. Dar e un deget special. Și-a aruncat privirea în jur să se asigure că nu-l vede nimeni. Vârful conține o săgeată sub presiune. Un singur foc. Atingi încheietura cu degetul mare și cineva se va duce la culcare.

— De ce nu am mai văzut asta până acum?

— E... o armă secretă.

— Și?

— Ei, bine... au mai fost accidente.

— Spune, Foaly.

— Agenții noștri uită mereu că o au asupra lor.

— Vrei să spui că se împușcă singuri.

Foaly a clătinat din cap cu tristețe.

— Una dintre zânele noastre cele mai bune se scobea în nas la momentul respectiv. Trei zile a fost în stare critică.

Root și-a așezat arma din latex pe degetul arătător, iar aceasta a luat imediat forma și culoarea degetului.

— Nu-ți face griji, Foaly, nu sunt idiot. Altceva?

Foaly a luat din raftul de echipamente ceea ce părea a fi un fund fals.

— Glumești? Ce face asta?

— Nimic, a recunoscut acesta. Dar e foarte haios la petreceri.

Root a râs încet. De două ori. Acesta era un lucru care se

întâmpla foarte rar.

— Bine, dă-l încoace. Ai de gând să mă și cablezi?

— Bineînțeles. Cameră-iris. Ce culoare? A privit fix în ochii comandantului. Hmm, brun, noroi. A luat o fiolă mică din raft și a scos dintr-un fluid lentila de contact electronică. Apoi, ridicând pleopa lui Root cu degetul cel mare și cel arătător, a aplicat camera-lentilă. Ochiul se va irita puțin. Încearcă să nu l freci, că s-ar putea ca lentila să-ți ajungă în spatele ochiului. Atunci ne-am uita în capul tău. Și nu e nimic interesant de văzut acolo.

Root clipea rezistând dorinței de a se freca la ochiul care-i lăcrima.

— Asta e tot?

Foaly a dat din cap.

— Asta e tot ce îndrăznim să riscăm.

În cele din urmă, comandantul a fost de acord. Își simțea soldul foarte ușor, fără arma lui cu trei încărcătoare atârându-i de mijloc.

— Bine. Să zicem că degetul ăsta nemaipomenit cu săgeată o să fie de ajuns. Sincer, Foaly, dacă chestia asta îmi explodează în față, te trimit cu următoarea navetă înapoi în Haven.

— Ai grijă când mergi la toaletă, a glumit centaurul.

Root nu a râs. Cu unele lucruri, pur și simplu, nu glumea.

Ceasul lui Artemis se opri. Era ca și cum Greenwich nu ar mai fi fost acolo. „Sau poate...” reflecta Artemis, „noi suntem cei care am dispărut”. A verificat CNN-ul. Imaginea înghețase. O imagine a lui Riz Khan tremura ușor pe ecran. Artemis nu și-a putut reține un zâmbet de satisfacție. O făcuseră exact cum citise în carte. Ofițerii Forțelor de Ordine opriseră timpul. Totul se desfășura conform planului.

Era timpul să verifice o teorie. Artemis și-a deplasat scaunul până la pupitrul de monitoare și a pornit camera mamei. Pe monitorul principal de 70 de centimetri. Angeline Fowl nu mai era în șezlongul ei. Artemis și-a rotit privirea prin cameră. Era goală. Mama lui dispăruse. „Perfect”, gândea el, cu un

zâmbet și mai larg. Exact cum se așteptase.

Artemis și-a îndreptat apoi atenția spre Holly Short. Aceasta continua să izbească cu patul în podea. Din când în când, se ridica de pe saltea și izbea cu pumnii în perete. Poate că era ceva mai mult decât frustrare. Se putea oare să aibă un scop în toată nebunia ei? A bătut ușor cu degetul lui subțire în ecran.

— Ce ai de gând, căpitane? Ce plănuiești tu oare?

Deodată, atenția i-a fost distrasă de o mișcare de pe monitorul care supraveghea aleea.

— În sfârșit, a spus el cu un oftat. Începe distracția.

O siluetă înainta pe alee. Mică, dar cumva impunătoare. Nu avea nici scut. Însemna că au terminat cu joaca.

Artemis a apăsă pe butonul interfonului.

— Butler, avem un musafir. O să-l poftesc eu înăuntru. Tu vino înapoi și supraveghează camerele!

Vocea lui Butler părea firavă prin microfon.

— Zece-patru, Artemis. Vin imediat.

Artemis și-a încheiat haina de firmă și s-a oprit în fața oglinzii ca să-și aranjeze cravata. Secretul la negocieri este să deții toate atuurile posibile și, dacă nu le deții, să arăți totuși ca și cum le-ai deține.

Artemis și-a luat o expresie sinistră. „Rău”, își spunea, „rău, dar foarte inteligent. Și hotărât. Nu uita, hotărât. A pus mâna pe clanța ușii. Calmează-te. Respiră adânc și încearcă să nu te gândești la posibilitatea de a fi interpretat greșit situația și de a fi în pericol să fii împușcat. Unu, doi, trei...” a deschis ușa.

— Bună seara, a spus el, arătându-se pe atât de politicoasă, pe cât de sinistru, inteligent și hotărât.

Root stătea pe treptele din fața ușii, cu palmele ridicate în arhicunoscutul gest „uite, nu am nicio armă mare și periculoasă”.

— Tu ești Fowl?

— Artemis Fowl, la dispoziția dumneavoastră. Sunteți...?

— Root, comandant al Forțelor de Ordine. Bine, acum că ne cunoaștem, hai să-i dăm drumul.

— Desigur.

Root a decis să forțeze nota.

— Hai afară, atunci. Ca să te văd mai bine.

Fața lui Artemis a luat o expresie mai dură:

— Nu ați învățat nimic din demonstrațiile mele? Vasul? Sau comandoul? Ce trebuie să fac? Să omor pe cineva?

— Nu, zise Root la repezeală. Eu nu voiam decât...

— Nu voiai decât să mă ademenеști afară, unde aș putea fi răpit și folosit într-un schimb de ostatici. Te rog, comandante Root, ridică ștacheta sau trimite pe cineva mai inteligent.

Root a simțit cum sângele îi urcă în obraji.

— Ia ascultă, tinere...

Artemis a zâmbit, simțind că are din nou situația sub control.

— Nu ai o foarte bună strategie de negocieri, comandante. Să-ți pierzi cumpătul înainte de-a te așeza măcar la masă...

Root a tras aer în piept de câteva ori.

— Bine, cum vrei tu. Unde vrei să discutăm?

— Înăuntru, bineînțeles. Ai permisiunea mea să intri, dar ține minte: viața căpitanului Short e în mâinile tale. Ai grijă, ce faci!

Root și-a urmat gazda de-a lungul coridorului boltit. Mai multe generații ale familiei Fowl priveau în jos spre el, din portrete clasice. Au trecut printr-o ușă din lemn de fag pătat într-o lungă sală de conferințe. Două locuri, în jurul unei mese rotunde, erau deja aranjate cu foi pentru luat notițe, cu scrumiere și căni cu apă.

Root a fost foarte bucuros să vadă scrumierele și imediat și-a scos din buzunarul hainei o țigară pe jumătate mestecată.

— Poate că totuși nu ești un barbar, a mormăit el, scoțând un nor uriaș de fum verde.

Comandantul a ignorat cănila de apă, turnându-și în schimb ceva violet dintr-o sticlă plată. A băut dintr-o singură înghițitură, a răgăit și s-a așezat.

— Gata? Artemis și-a răsfoit notițele de parcă ar fi fost un crainic de știri. Uite cum văd eu situația. Eu am posibilitatea să vă dau în vileag și voi nu puteți face nimic ca să mă opriți. Așa că, orice aș cere, ar fi de fapt un preț mic pe care trebuie să-l plătiți.

Root a scuipat un fir de tutun de ciupercă.

— Crezi că poți, pur și simplu, să pui toată informația asta pe internet?

— Bine, nu chiar acum, nu acum cu oprirea timpului.

Root s-a înecat cu o gură de fum. Era asul lor din mânecă. Ieșise la iveală:

— Ei, bine, dacă știi despre stoparea timpului, știi și că ești complet rupt de restul lumii. În consecință, ești lipsit de orice putere.

Artemis a notat ceva la repezeală pe o foaie.

— Hai să nu mai pierdem timpul. Încep să mă plictisesc de cacialmalele voastre ratate. În cazul unei răpiri, Forțele trimit mai întâi o Echipă de Intervenție pentru recuperare. Ați făcut deja asta. Permite-mi să mă amuz... Echipă de Intervenție? Hai să fim serioși! O echipă de cercetași cu pistoale cu apă i-ar fi învins.

Root fierbea de nervi, în tăcere. Își vărsa nervii pe mucul țigării.

— Următorul pas sunt negocierile oficiale. Și apoi, dacă la sfârșitul celor opt ore nu se ajunge la nicio soluție, o bombă biologică va fi detonată în perimetrul zonei de stopare.

— Se pare că știi o grămadă de lucruri despre noi, tinere Fowl. Presupun că nu vrei să-mi spui de unde?

— Corect.

Root a strivit ce mai rămăsese din țigara lui în scrumiera de cristal.

— S-auzim. Care sunt cerințele?

— O cerință. Una singură.

Artemis i-a întins hârtia peste masa lustruită. Root a citit ce scria acolo.

— O tonă de aur de 24 de carate. Numai în lingouri mici și nemarcate. Nu vorbești serios, nu?

— Oh, da!

Root s-a aplecat înainte:

— Nu vezi? Pretențiile tale sunt irealizabile. Ori ne-o dai înapoi pe căpitanul Short, ori va trebui să vă omorâm pe toți. Nu există cale de mijloc. Nu negociem. Să știi. Eu am venit

doar să-ți explic cum stăm.

Artemis și-a arătat zâmbetul lui malițios.

— Dar veți negocia cu mine, comandante!

— Da? Și cu ce ești tu mai special?

— Sunt special pentru că știu cum să ies din zona de stopare.

— E imposibil, a spus Root pufăind pe nas. Nimeni nu poate ieși.

— Ba e posibil. Crede-mă. Încă nu m-am înșelat până acum.

Root a rupt pagina din caietul de notițe, a împăturit-o și a băgat-o în buzunar.

— Trebuie să mai reflectez.

— Nu te grăbi. Avem opt ore... Scuze, șapte și jumătate. După care timpul va expira pentru toți.

Root nu a spus nimic timp îndelungat. Ciocănea cu degetele în masă. A dat să spună ceva, apoi s-a răzgândit și s-a ridicat brusc.

— Ținem legătura. Nu-ți face griji, găsesc singur ieșirea.

Artemis s-a lăsat în scaun pe spate.

— Foarte bine. Și ține minte, nimeni din rasa ta nu are permisiune să intre aici atâta timp cât eu sunt eu în viață.

Root pășea pe culoar uitându-se înapoi la picturile în ulei. Era mai bine să plece acum și să analizeze noile informații. Micul Fowl era într-adevăr un adversar redutabil. Făcea totuși o greșeală fundamentală. Presupunea că Root va respecta regulile. Oricum, Julius Root nu și-a câștigat tresele de comandant mergând după reguli. Era timpul să le ocolească puțin.

Imaginile video transmise de camera-iris din ochiul lui Root erau analizate de experți.

— Uite, vezi, zise profesorul Cumulus, un specialist în analiza comportamentală, ticul acela... e clar, minte.

— Aiurea, îl contrazicea doctorul Argon, un psiholog din tunelele de dedesubtul Statelor Unite. Se scarpină, atâta tot. Are o mâncărime și se scarpină. Nu e nimic sinistru în asta.

Cumulus s-a întors către Foaly.

— Auzi la el! Cum să lucrez eu cu șarlatanul ăsta?

— Vraciule, a contraatacat Argon.

Foaly și-a ridicat mâinile acoperite cu păr.

— Vă rog, domnilor, avem nevoie de un consens aici. Trebuie să alcătuim un profil concret.

— Nu are rost să mai continuăm, a spus Aigon. Nu pot să lucrez în aceste condiții.

— Dacă el nu poate lucra, nici eu nu pot, a spus Cumulus, încrucișându-și brațele pe piept.

Root a trecut cu pași mari printre ușile duble ale navetei. Fața lui, de obicei roșie, era acum mult mai purpurie.

— Omul acela se joacă cu noi, n-o să tolerez asta! Spune-mi ce au spus experții despre înregistrare.

Foaly s-a dat ușor la o parte, lăsându-i comandantului loc liber să ajungă la așa-ziii experți.

— Se pare că experții nu pot lucra în aceste condiții.

Ochii lui Root s-au îngustat ca niște lame, în timp ce-și fixa privirea pe cele două prăzi.

— Poftim?

— Doctorul e un ignorant, a spus Cumulus, fără a fi la curent cu temperamentul comandantului.

— Eu... eu sunt ignorant? a țipat Argon, care nu îl cunoștea nici el. Ce zici de tine, elf de grotă, care vii cu niște interpretări absurde pentru niște gesturi obișnuite.

— Obișnuite? Băiatul ăla e un pachet de nervi. E clar că minte. E un caz tipic.

Root a izbit cu pumnul în masă și din locul acela a pornit o rețea de fisuri care s-a întins pe toată suprafața mesei.

— Liniște!

Și, într-adevăr, s-a făcut liniște. Pe loc.

— Ascultați, experților, voi sunteți plătiți cu niște sume frumoase pentru profilul pe care trebuie să-l faceți, nu-i așa?

Cei doi au dat din cap. Se temeau să vorbească și să încalce ordinul „liniște”.

— ăsta e probabil cel mai important caz din viața voastră, așa că vreau să vă concentrați la maximum. S-a înțeles?

Din nou au dat din cap.

Root și-a scos camera din ochiul iritat.

— Derulează, Foaly, aproape de sfârșit.

Banda fugea înainte. Pe ecran, Root îl urma pe om în sala de conferințe.

— Aici. Oprește aici. Poți să focalizezi pe fața lui?

— Pot să focalizez? a repetat Foaly cu un sforăit. Poate un gnom să fure pânda de sub un păianjen?

— Da, a răspuns Root.

— Era, de fapt, o întrebare retorică.

— Nu am nevoie de o lecție de retorică, Foaly. Focalizează, te rog.

Foaly a scrâșnit din dinții lui mari cât niște lespezi de mormânt.

— Da, șefu', s-a făcut.

Degetele centaurului alergau pe tastatură cu viteza luminii. Fața lui Artemis a umplut ecranul cu plasmă.

— V-aș sfătui să ascultați, a spus Root strângând umerii experților. Este un moment de cotitură în carierele voastre.

„Sunt special”, a spus gura de pe ecran, „pentru că știu cum să ies din zona de stopare.”

— Spuneți-mi, îl întrebă Root. Minte?

— Mai arată-mi o dată, a spus Cumulus. Doar ochii.

Argon a dat din cap.

— Da, numai ochii.

Foaly a mai apăsăat pe câteva taste și ochii albaștri ai lui Artemis au umplut tot ecranul.

„Sunt special”, a izbucnit vocea omenească, „pentru că știu cum să ies din zona de stopare”.

— Minte sau nu?

Cumulus și Argon s-au privit reciproc. Nu mai era nicio urmă de antagonism în ochii lor.

— Nu, au spus amândoi odată.

— Spune adevărul, a adăugat specialistul în behaviorism.

— Sau, a clarificat psihologul, cel puțin așa crede el.

Root își clătea ochiul cu o soluție dezinfectantă.

— Așa mă gândeam și eu. Când l-am privit în ochi pe acel om, am zis că ori e un geniu, ori e nebun.

Ochii reci ai lui Artemis îi priveau țintă de pe ecran.

Root și-a luat arma cu trei încărcătoare din raftul de armament.

— Care e diferența? a răbufnit el, legându-și arma de nădejde la brâu. Conectează-mă la o linie externă cu El. Fowl
ăsta pare să cunoască toate regulile. Așa că e timpul să încalcăm câteva.

CAPITOLUL VII

MULCH

E timpul să introducem un nou personaj în scena noastră subterană. El, de fapt, nu e un personaj tocmai nou, l-am mai întâlnit la coada pentru rezervări de locuri pentru navete. Mulch Diggums, dorful cleptoman, se afla în arest preventiv pentru numeroasele acuzații de furt din avutul privat. Un individ dubios, chiar și după standardele lui Artemis Fowl. Și asta de parcă această povestire nu ar fi fost deja o concentrație prea mare de indivizi imorali...

Născut într-o familie obișnuită de dorfi de cavernă, Mulch a decis încă de la o vârstă fragedă că munca în mină nu e pentru el și a hotărât să urmeze o altă carieră, adică săpatul de tunele și pătrunderea mai ales pe proprietatea Noroioșilor. Sigur, acest lucru însemna că ar fi trebuit să renunțe, drept pedeapsă, la magia lui. Așezămintele omenesți trebuiau respectate. Dacă încălcai regula, trebuia să fii pregătit să suporti consecințele. Dar lui Mulch nu-i păsa. Pe el oricum nu-l interesa deloc magia, căci nu-i prea era de folos acolo jos, în mine.

Lucrurile au mers binișor câteva secole și Mulch își dezvoltase la suprafață o afacere profitabilă cu suveniruri. Aceasta a durat până când a încercat să vândă trofeul Jules Rimet unui agent sub acoperire al Forțelor de Ordine. Începând de atunci, norocul l-a părăsit și a fost arestat de peste douăzeci de ori. În total, 300 de ani de intrat și ieșit din închisoare.

Mulch avea o poftă neobișnuită pentru săpat de tuneluri, și această poftă, din nefericire, se manifesta la propriu, nu la figurat. Pentru cei care nu sunt la curent cu mecanismul săpatului de tunele la dorfi, voi încerca să le explic în cel mai elegant mod cu putință. La fel ca unele specii de reptile, dorfi

masculi își pot deschide fălcile în așa fel încât să ingere câteva kilograme de pământ într-o secundă. Pământul e procesat printr-un metabolism supereficient, prin care se păstrează toate mineralele folositoare și prin care e eliminat apoi pe cealaltă parte. Fermecător!

În prezent, Mulch se relaxa într-o celulă cu ziduri din piatră, la postul central de poliție. Sau cel puțin încerca să lase impresia unui dorf relaxat, imperturbabil. În realitate, tremura în ghețele lui cu vârfuri întărite cu oțel.

Disputa pentru teritoriu dintre goblini și dorfi se întetșea și un elf isteț de la Forțe se gândise să-l pună în aceeași celulă cu o gașcă de goblini mai nervoși. Probabil îi scăpase din vedere. Sau, mai degrabă, se răzbunase pentru că încercase să-l buzunărească pe ofițerul care îl arestase la coadă la rezervări.

— Ia spune, dorfule, a întrebat cu dispreț un goblin cu fața plină de negi și acoperit cu tatuaje. Cum de nu mănânci din zidurile astea ca să ieși de aici?

Mulch a ciocnit în ziduri.

— Sunt din piatră.

Goblinul a început să râdă:

— Și ce dacă! Nu pot fi mai tari decât țeasta ta de dorf.

Tovarășii lui au râs. La fel și Mulch. S-a gândit că așa ar fi mai înțelept. S-a înșelat însă.

— Râzi de mine, dorfule?

Mulch s-a oprit din râs.

— Nu, cu tine, l-a corectat Mulch. Râd cu tine. A fost o glumă bună.

Goblinul a înaintat până când nasul lui umed se afla la un centimetru distanță de al lui Mulch.

— Te dai deștept, dorfule?

Mulch înghițea în sec și calcula. Dacă și-ar fi căscat fălcile, probabil că l-ar fi înghițit pe lider înainte ca restul să apuce să reacționeze. Dar, goblinii erau cumplit de greu de digerat. Foarte osoși.

Goblinul a făcut o minge de foc în jurul pumnului său.

— Te-am întrebat ceva, grăsanule!

Mulch și-a simțit fiecare glandă sudoripară a corpului

activată la maximum. Dorfilor nu le plăcea focul. Nu voiau nici măcar să se gândească la flăcări. Spre deosebire de restul Poporului, dorfii nu-și doreau deloc să trăiască la suprafață. Ar fi fost mult prea aproape de soare. Ironic pentru cineva care lucra la Eliberarea de Posesiuni a Noroioșilor.

— Nu e nevoie de asta, s-a bâlbâit el. Voiam doar să fiu prietenos.

— Prietenos, a repetat disprețuitor goblinul cu negi pe față. Neamul tău habar n-are ce înseamnă cuvântul prietenos. Sunteți niște lași și niște trădători, toți!

Mulch a clătinat din cap cu diplomație.

— Da, după cum se știe, suntem un pic cam alunecoși.

— Un pic alunecoși? Un pic? Fratele meu Phlegm a fost atacat de o bandă de dorfii deghizați ca o grămadă de bălegar. E și acum sub tratament!

Mulch clătina din cap înțelegător.

— Vechiul truc cu grămada de bălegar. Rușinos. E unul din motivele pentru care nu fac parte din Frăție.

Față-cu-negi răsucea mingea de foc între degete.

— Sunt două lucruri aici, sub pământ, pe care le disprețuiesc.

Mulch presimți că va afla curând care sunt aceste două lucruri.

— Unul, un nesuferit de dorf.

Nicio surpriză până acum.

— Și doi, unul care își trădează propriul neam. Și din câte am auzit până acum, tu te încadrezi perfect în ambele categorii.

Mulch i-a zâmbit timid.

— Așa mi-e norocul.

— Norocul n-are a face. Întâmplarea fericită face ca tu să cazi în mâinile mele.

Într-altă zi, Mulch ar fi zis că norocul și întâmplarea fericită sunt unul și același lucru. Nu astăzi, însă.

— Ți place focul, dorfule?

Mulch a scuturat din cap.

Față-cu-negi a rânjit.

— Foarte rău! Pentru că imediat o să-ți vâr mingea asta de foc pe gât.

Dorful a înghițit în sec. Era tipic pentru cei din Frăție. Ce nu le place Dorfilor? Focul. Care sunt singurele ființe capabile să facă mingi de foc? Goblinii. Așadar, cu cine se iau la harță dorfii? Ce lipsă de judecată!

Mulch s-a retras spre perete.

— Ai grijă! Putem să sărim cu toții în aer!

— Noi nu, a spus goblinul rânjind, după care a inspirat mingea de foc pe nările lui alungite. Suntem complet imuni la foc.

Mulch știa ce avea să urmeze. Văzuse scena de mult prea multe ori pe aleile lăturalnice. Un grup de goblini prindeau la colț un frate dorf rătăcit, îl țintuiau la pământ și liderul goblinilor îi arunca două mingi de foc direct în față.

Nările goblinului au tremurat în timp ce se pregătea să expire mingea de foc. Mulch a tresărit. Nu avea decât o singură șansă. Goblinii făcuseră o greșeală fundamentală. Uitaseră să-i lege mâinile.

Goblinul a luat o gură de aer, după care a închis gura. Ceea ce însemna presiune mai mare la exalare. Și-a dat capul pe spate, țintind cu nasul spre dorf, și foc! Cu viteza luminii, Mulch și-a băgat degetele mari pe nările goblinului. Dezgustător, e adevărat, dar cu siguranță mai bine decât să fie prăjit.

Mingea de foc, neavând unde să se ducă, a ricoșat din buricele degetelor lui Mulch direct în capul goblinului. Canalele lacrimale s-au dovedit calea de rezistență minimă, așa că flăcările, transformate în jeturi sub presiune, au țâșnit chiar de sub ochii acestuia. O mare de flăcări s-a întins pe tavanul celulei.

Mulch și-a retras degetele și, după ce și le-a șters iute, și le-a băgat în gură pentru ca substanțele din saliva lui să înceapă să vindece rănilor. Desigur că dacă ar mai fi avut puterile magice și-ar fi vindecat imediat degetele prăjite. Dar acesta era prețul pe care îl plătea pentru nelegiuirile făcute.

Goblinul nu arăta prea bine. Îi ieșea fum prin toate orificiile

capului. Era el imun la foc, dar mingea de foc îi curăţase bine toate tuburile. S-a legănat ca o plantă acvatică, apoi s-a prăbuşit cu faţa în jos pe podeaua de ciment. S-a auzit un trosnet. Probabil era nasul cel mare al goblinului.

Ceilalţi membri ai găştii nu au avut reacţii favorabile:

— Uite ce i-a făcut lu' şefu'!

— Grăsan nenorocit!

— Hai să-l prăjim!

Mulch s-a retras şi mai mult. Sperase ca restul goblinilor să-şi piardă curajul când vor vedea ce a păţit şeful lor. Se pare însă că nu. Deşi nu-i stătea deloc în fire, Mulch s-a gândit că nu are altă opţiune decât atacul.

Şi-a deschis fălcile şi a sărit înainte, încleştându-şi dinţii în jurul capului goblinului aflat în faţa lui.

— Îndepărtaţi-vă! a strigat el, scoţând cuvintele pe lângă capul goblinului care îi obstrucţiona gura. Îndepărtaţi-vă, sau prietenul vostru o încasează!

Ceilalţi au îngheţat, neştiind ce să facă. Sigur văzuseră ce pot face molarii unui dorf dintr-un cap de goblin. Şi nu era o privelişte plăcută.

Fiecare a scos câte o minge de foc pe care o ţinea în mână.

— Vă previn!

— Nu ne poţi prinde pe toţi, grăsanule!

Mulch a rezistat impulsului de a muşca. Era cel mai puternic impuls al dorfilor, păstrat în memoria genetică de mii de ani de când aceştia săpau tunele. Faptul că goblinul se zvârcolea, alunecos, nu îl ajuta. Epuizase toate opţiunile. Grupul avansa spre el, iar el era imobilizat, cu gura plină. Era timpul pentru ronţăit. Scuzaţi expresia!

Deodată, uşa celulei s-a deschis cu zgomot şi ceea ce părea a fi o întreagă echipă de ofiţeri ai Forţelor au năvălit în spaţiul strâmt al celulei. Mulch a simţit oţelul rece al unei ţevi de puşcă lipit de tâmpla lui.

— Scuipă prizonierul, i-a ordonat o voce.

Mulch era bucuros să execute ordinul. Un goblin acoperit cu totul în salivă s-a prăbuşit pe podea.

— Goblinilor, stingeţi-le!

Una câte una, mingile de foc au fost stinse.

— Nu e vina mea, a spus Mulch arătând cu degetul spre goblinul care se zvârcolea de durere. Și-a dat singur foc.

Ofițerul și-a pus arma în toc și a scos un set de cătușe.

— Puțin îmi pasă ce vă faceți unul altuia, a spus el, răsucindu-l pe Mulch și punându-i cătușele. Dacă ar fi după mine, v-aș pune pe toți într-o cameră și aș veni după o săptămână să fac curat. Dar comandantul Root vrea să vorbească cu tine la suprafață, urgent!

— Urgent?

— Acum. Dacă nu mai curând.

Mulch îl cunoștea pe Root. Comandantul era responsabil pentru mai multe dintre vizitele lui la „hotelul guvernamental”. Dacă îl chema, probabil că n-o făcea ca să vadă un film împreună și să bea un pahar de vin.

— Acum? Dar e zi, o să ard din cauza soarelui.

Ofițerul a râs.

— Unde te duci tu nu e zi, amice. Nu e nimic acolo unde te duci tu.

Root îl aștepta pe dorf la poarta de intrare din zona de stopare a timpului. Poarta era încă una dintre invențiile lui Foaly. Elfii puteau intra și ieși din zona de stopare fără a altera cursul acesteia. Aceasta însemna că, deși i-a luat lui Mulch aproape șase ore să ajungă la suprafață, acesta a fost introdus în câmpul de stopare la numai câteva momente după ce Root trimisese după el.

Mulch se afla pentru prima dată într-un câmp de acest fel. A rămas privind lumea care se mișca într-un ritm amețitor dincolo de vâlul strălucitor. Mașinile treceau cu o viteză amețitoare, iar norii se rostogoleau pe cer de parcă ar fi fost împinși de vânturi cu viteza a zecea.

— Mulch, recidivist mic ce ești, a strigat Root. Poți să-ți scoți costumul ăla acum. Câmpul e protejat împotriva ultraviolețelor. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

Dorfului i se dăduse un costum de protecție la baza El. Deși aveau pielea groasă, dorfii erau extrem de sensibili la lumina

soarelui. Nu rezistau decât trei minute înainte de a le apărea arsurile pe piele. Mulch și-a dat jos costumul mulat pe corp.

— Mă bucur să te văd, Julius.

— Pentru tine sunt comandantul Root!

— Ești comandant acum. Parcă am auzit ceva. Printr-o greșeală de tipar ai ajuns comandant, nu-i așa?

Dinții lui Root au ronțăit țigara până la miez.

— Nu am timp pentru nerușinarea asta, deținut! Și singurul motiv pentru care cizma mea nu ți-a tras deja una în dos este acela că am o treabă pentru tine.

Mulch s-a încruntat:

— Deținut? Am un nume, Julius!

Root și-a coborât privirea la nivelul dorfului:

— Nu știu în ce fantazie visezi tu că trăiești, deținut, dar în lumea reală tu ești un infractor și e treaba mea să-ți fac viața cât mai grea cu putință. Dacă aștepti să mă port frumos doar pentru că am depus mărturie împotriva ta de vreo cincisprezece ori, poți să-ți iei gândul!

Mulch își freca încheieturile în locurile unde cătușele îi lăsaseră dungi roșii.

— Bine, *comandante*. Nu e nevoie să te agiți atâta. Știi doar că nu sunt criminal. Sunt doar un infractor mărunț.

— Din câte am auzit eu, era cât pe ce să treci în cealaltă categorie, jos, în celulă.

— N-a fost vina mea. El m-a atacat.

Root și-a luat o nouă țigară.

— Bine, bine. Hai, urmează-mă și să nu furi nimic!

— Da, domnule comandant, a spus Mulch pe un ton nevinovat.

Nu avea nevoie să mai fure nimic altceva. Deja palmase cardul lui Root de acces în câmp, când acesta făcuse imprudența să se aplece.

Au străbătut perimetrul Recuperării și se îndreptau spre alee.

— Vezi conacul?

— Ce conac?

Comandantul s-a întors spre el:

— Nu am timp pentru așa ceva, deținut! A trecut aproape jumătate din perioada de stopare. În câteva ore, unul din cei mai buni ofițeri de-ai mei ar putea fi clătit cu soluția albastră.

Mulch a ridicat din umeri.

— Asta nu mă privește. Ai uitat că eu nu sunt decât un infractor? Și, apropo, știu ce vrei să fac și răspunsul e nu.

— Încă nu ți-am spus ce vreau să faci.

— Dar e clar. Eu sunt un hoț. Aia de-acolo e o casă. Tu nu poți intra pentru că ți-ai pierde magia, iar eu mi-am pierdut-o deja. Dacă aduni doi și cu doi...

Root și-a scuipat țigara.

— Ai vreun pic de mândrie civică? Aici e vorba despre faptul că întreaga noastră civilizație e în pericol.

— Nu e civilizația mea. Ori închisoarea elfilor, ori închisoarea oamenilor, tot aia e.

Comandantul s-a gândit puțin:

— Bine, secătură, îți reduc cincizeci de ani din sentință!

— Vreau grație.

— Visezi!

— Da sau ba!

— Ți dau 75 de ani într-o închisoare de minimă securitate. Tu zi da sau ba!

Mulch se prefăcea că se gândește. Totul era o strategie, având în vedere că avea de gând să evadeze oricum.

— Singur în celulă?

— Da, singur în celulă. Acum zi dacă accepți sau nu.

— Bine, Julius. O fac, dar numai pentru tine!

Foaly căuta o cameră-iris care să se potrivească la culoarea ochilor lui Mulch.

— Căprui, mi se pare. Sau mai mult aurii. Ai, într-adevăr, niște ochi foarte frumoși, domnule Mulch!

— Ți mulțumesc, Foaly! Mama spunea întotdeauna că sunt cea mai frumoasă trăsătură a mea.

Root se plimba nervos prin navetă.

— Sper că realizați că suntem aici contra cronometru. Lasă culoarea, dă-i o cameră și gata!

Foaly a scos cu penseta o lentilă din soluția ei.

— Nu e vorba doar de aspect, comandante. Cu cât e mai apropiată de culoarea ochiului, cu atât e mai mică interferența cu ochiul.

— Bine, bine... dă-i drumul.

Foaly l-a apucat pe Mulch de bărbie, ținându-l nemișcat.

— Gata. Acum te însoțim tot drumul.

Foaly a introdus un mic cilindru între firele dese de păr din urechea lui Mulch.

— Ai și sunet acum, în caz că vrei să ne chemi în ajutor.

Dorful a zâmbit ironic.

— Mă scuzați că nu mă copleșește încrederea. Cred că întotdeauna m-am descurcat mai bine singur.

— Dacă poți spune că șaptesprezece arestări înseamnă a te descurca mai bine... a glumit Root.

— Aa, acum avem timp să glumim, nu-i așa?

Root l-a apucat de umăr:

— Ai dreptate. N-avem. Hai să mergem!

L-a târât pe Mulch după el peste un petic de verdeață, până la un pâlcc de cireși.

— Vreau să sapi de-aici un tunel și să aflî cum de Fowl ăsta știe atâtea despre noi. Probabil că are vreun sistem de supraveghere. Orice ar fi, distruge-l! Găsește-o pe căpitan Short dacă poți, și vezi ce poți face pentru ea. Dacă e moartă, măcar știm că avem cale liberă pentru bomba biologică.

Mulch și-a aruncat privirea prin împrejurimi.

— Nu-mi place.

— Ce nu-ți place?

— Stratificarea solului. Simt miros de calcar. Fundație din piatră dură. S-ar putea să nu pot intra.

Foaly s-a apropiat de ei.

— Am scanat zona. Fundația inițială e bazată în întregime pe rocă dură, dar unele din extensiile ulterioare se întind pe lut. Beciul pentru vinuri din aripa de sud are o podea de lemn. Nu ar trebui să fie o problemă pentru cineva cu o gură ca a ta.

Mulch a decis să ia afirmația ca pe o constatare, mai degrabă decât ca pe o insultă. Și-a deschis partea din spate a

pantalonilor lui de săpat.

— Corect. Dați-vă la o parte.

Root și ceilalți ofițeri au fugit în adăposturi, dar Foaly, care nu mai văzuse niciodată un dorf săpând, a decis să arunce o privire.

— Noroc, Mulch!

Dorful și-a deschis fălcile.

— 'ulsumesc! a mormăit el, aplecându-se pentru lansare.

Centaurul a privit împrejur.

— Unde au dispărut...

N-a apucat să termine fraza, căci o grămadă de lut înghițită de curând și reciclată și mai de curând l-a izbit în față. Până să-și șteargă el ochii, Mulch dispăruse într-o groapă care vibra, iar cireșii se scuturau de hohote de râs.

Mulch a urmat o dâră de pământ moale care se găsea într-un pliu vulcanic din rocă. Avea o consistență plăcută, fără prea multe pietre. Destule insecte. Ceea ce era important pentru a avea dinți puternici, aceștia fiind cel mai important atribut al unui dorf. Erau primul lucru pe care îl verificau la un posibil partener. Mulch săpa adânc, aproape de calcar; burta lui aproape că atingea roca. Cu cât era mai adânc tunelul, cu atât era mai mic riscul de prăbușire la suprafață. Nicio precauție nu era în plus în vremurile acestea, cu senzorii și minele de teren. Noroioșii mergeau până-n pânzele albe pentru a-și proteja proprietatea. Și aveau dreptate, după cum se dovedea.

Mulch a simțit niște vibrații în stânga. Iepuri. Dorful a fixat locația cu busola lui internă. Era întotdeauna util să știe unde se aflau animalele sălbatice. A ocolit labirintul de tunele ale iepurilor, săpând de-a lungul fundației într-un ocol spre nord-vest.

Era ușor să localizeze pivnița de vinuri. De secole, reziduurile s-au scurs prin podea infiltrându-se în pământ, îmbibând solul de dedesubt cu mirosul vinului. Vinul de aici era sobru, nimic jucăuș în el. Un iz de fruct, dar nu suficient ca să-i îndulcească aroma. Era clar un vin de ocazie de pe

raftul de jos. Mulch a râgâit. „Ce lut bun!”

Dorful și-a îndreptat în sus fălcile secerătoare mușcând din podea. S-a ridicat prin deschizătură, scuturându-și restul noroiului reciclat de pe pantaloni.

Se afla într-o cameră fără niciun pic de lumină, perfectă pentru vederea dorfilor. Sistemul lui de ghidare prin ultrasunete l-a trimis exact într-un loc unde podeaua era neacoperită. Dacă intra un metru mai la stânga, ar fi nimerit într-un butoi de vin roșu italianesc.

Mulch și-a închis fălcile și s-a apropiat de perete. Și-a lipit urechea în formă de scoică spiralată de cărămida roșie și, pentru o clipă, a rămas nemișcat, absorbind vibrațiile casei. Multe bâzâituri de frecvență joasă. Era pe undeva un generator, iar prin fire trecea curent electric din belșug.

Se auzeau și pași. Sus de tot. Poate la etajul al treilea. Dar și aproape de el. Un ciocănit... Metal izbindu-se de ciment. Același zgomot, din nou. Cineva construia ceva. Sau distrusea ceva.

Ceva a trecut ușor pe lângă piciorul lui Mulch, a strivit instinctiv acel lucru. Era un păianjen. Doar un păianjen.

— Îmi pare rău, micuțule, a spus el către pata cenușie. Sunt un pic cam nervos.

Treptele erau din lemn, desigur. După miros, se părea că sunt mai vechi de un secol. Asemenea trepte scârțâiau și dacă doar te uitai la ele. Erau mai bune decât orice alarme antifurt. Mulch urca pe marginile treptelor, un picior înaintea celuilalt. Cât mai aproape de perete, unde lemnul avea mai mult suport și nu scârțâia așa de tare.

Acest lucru nu era atât de simplu cum părea. Picioarele dorfilor erau bune pentru săpat, nu pentru mișcări delicate și complexe de balet sau de balansat pe scânduri de lemn. Cu toate acestea, Mulch a ajuns la ușă fără niciun incident. Doar câteva scârțâituri minore, nimic însă care să poată fi detectat de urechile oamenilor sau de aparatura acestora.

Ușa, bineînțeles, era încuiată, dar ar fi fost totuna dacă nu era, pentru că aceasta nu îi puneă nicio problemă dorfului cleptoman.

Mulch și-a dus mâna la cap și și-a smuls un fir gros de păr. Părul dorfilor e total diferit de al oamenilor. Părul și capul lui Mulch erau o rețea de antene care îl ajutau să navigheze și să evite pericolele. Odată smuls din rădăcină, firul de păr a înțepenit imediat ca într-o rapidă *rigor mortis*. Mulch a îndoit vârful cu câteva secunde înainte ca acesta să devină complet rigid. Un cârlig perfect.

A zgâlțâit o dată, scurt, și încuietorea s-a deschis. Nu a fost nevoie decât să împingă de două ori. Măsurile de securitate lăsau mult de dorit. Era tipic pentru oameni, nu se așteptau niciodată la un atac de Dedesubt. Mulch a pășit pe un coridor acoperit cu parchet. Peste tot mirosea a bani. Ar fi putut face avere aici dacă ar fi avut timp.

A observat camere de supraveghere, chiar dedesubtul bolților. Așezate cu multă pricepere, umbrite natural. Dar eficiente, totuși. Mulch a stat pe loc un moment, pentru a calcula unghiul mort al camerelor. Erau trei camere pe coridor. Acoperire de nouăzeci de secunde. Nu mai era nicio cale dincolo de ele.

— Poți cere ajutor, i-a spus o voce în ureche.

— Foaly, a spus el, îndreptându-și ochiul cu lentila către cea mai apropiată cameră. Poți să faci ceva cu camerele? a șoptit el.

Dorful a auzit sunetul unei tastaturi și deodată ochiul lui drept a focalizat ca o lentilă de cameră video.

— Cameră Handy, a șușotit el. Trebuie să-mi fac și eu rost de una de-asta.

Vocea lui Root a răsunat prin casca minusculă.

— Ia-ți gândul, deținut. Sunt „cadou” de la guvern. Și ce ai face tu cu una ca asta în închisoare? Ai lua un prim-plan celui alt perete al camerei?

— Ești așa de drăguț, Julius. Care e problema? Ești gelos pentru că eu reușesc acolo unde tu ai dat greș?

Înjurăturile birjărești ale lui Root au fost acoperite de Foaly.

— Gata. Uite ce e. Un sistem de supraveghere simplu. Nici măcar digital. Prin antenele noastre, să retransmit

înregistrarea din ultimele zece secunde la fiecare cameră. Asta ar trebui să-ți dea câteva minute.

Mulch pufnea agitat.

— Cât îți ia asta? Sunt cam expus aici.

— A început deja, poți să pornești, a răspuns Foaly.

— Ești sigur?

— Sigur. E o problemă de electronică elementară. Eu mă joc cu sistemele de supraveghere ominești de pe vremea când eram la grădiniță. Așa că trebuie să ai încredere în mine.

„Aș avea mai multă încredere în oameni, când spun că n-ar vâna o specie pe cale de dispariție, decât într-un consultant al Forțelor”, s-a gândit Mulch. Dar cu voce tare a spus:

— Bine, am plecat. Dus sunt.

S-a furișat de-a lungul holului. Până și mâinile i se mișcau cu gesturi de felină, lovind aerul de parcă ar fi vrut să se facă mai ușor. „Ce a făcut centaurul a făcut bine”, se gândea el, pentru că nu vedea oameni agitați coborând scările, fluturând arme primitive ce funcționează cu praf de pușcă.

Scări. Ah, scări! Lui Mulch îi plăceau scările. Erau ca niște pasaje săpate de cineva care trecuse deja pe acolo. Găsea, inevitabil, că bunurile cele mai de valoare se află la capătul celălalt al scărilor. Lemnul de fag pătat și încrustațiile complexe erau de obicei asociate cu clădirile din secolul al XVIII-lea sau cu cele peste măsură de bogate. Mulch și-a plimbat degetul de-a lungul balustradei ornate. În acest caz, probabil că ambele asocieri se potriveau.

Totuși nu era timp de pierdut. Scările nu erau locuri care să rămând pustii pentru multă vreme. În special când era decretată stare de asediu. Cine putea ști câte gărzi însetate de sânge așteptau în spatele ușilor, dornice să adauge un cap de elf pe raftul lor cu trofee împăiate.

Mulch urca atent, suspectând pe oricine și pe orice. Chiar și fagul masiv putea să trosnească. A rămas la margine, evitând să calce pe porțiunea acoperită de covor. Dorful ținea minte de la a opta arestare a lui cât era de ușor să ascunzi sub presiune o alarmă activată sub o țesătură antică, miștoasă.

A ajuns în capătul scărilor și încă avea capul pe umeri. Dar

mai apărea o problemă. Digestia dorfilor, din cauza ritmului ei accelerat, poate fi destul de explozivă. Solul afânat de pe proprietatea Fowl era foarte aerat și o mare parte din acel aer intrase în intestinalele lui Mulch împreună cu solul și cu mineralele. Acum aerul voia să iasă afară.

Codul bunelor maniere al dorfilor spunea că gazul trebuie evacuat cât timp ei se mai află încă în tunel. Dar Mulch nu avusese timp pentru maniere. Acum regreta că nu s-a oprit un moment în beci. Problema era că gazul de dorf nu se ducea pe sus, ci numai pe jos. Imaginează-ți, dacă vrei, efectele devastatoare ale unui râgâit, în timp ce digeri o gură de lut. Tot metabolismul ți se dă peste cap. Nu e deloc plăcut. Astfel, anatomia dorfilor era concepută în așa fel încât tot gazul se evacua pe jos, ajutând la expulzia pământului nedorit.

Sigur că ar fi fost o cale mai simplă de a descrie acest proces, dar aceasta ar putea fi citită numai într-o carte pentru adulți.

Mulch se ținea cu mâinile de stomac. Trebuia să iasă din spațiul deschis. O explozie într-un asemenea loc ar putea face ferestrele țândări. S-a furișat pe coridor și a intrat pe prima ușă pe care a întâlnit-o.

Și mai multe camere video. Chiar surprinzător de multe. Mulch a studiat aria de acoperire a lentilelor. Patru dintre ele supravegheau spațiul general al încăperii, însă alte trei erau fixe.

— Foaly, ești acolo? a șoptit dorf.

— Nu! veni răspunsul, ca de obicei, sarcastic. Am lucruri mai bune de făcut decât să mă îngrijorez de colapsul civilizației.

— Da, mulțumesc. Nu uita faptul că viața mea e în pericol să-ți strice voia bună.

— O să fac tot posibilul.

— Am o încercare pentru tine.

Foaly a devenit, imediat, interesat:

— Serios? Spune!

Mulch și-a îndreptat privirea spre camerele ascunse pe jumătate în bolțile contorsionate.

— Am nevoie să știu exact unde bat cele trei camere.

Foaly a râs:

— Asta nu e o încercare. Acel tip de camere vechi emit fascicule slabe de ioni. Invizibile ochiului liber, desigur, dar nu și camerei-iris.

Aparatul din ochiul lui Mulch a licărit și a scânteiat.

— Auuu!

— Îmi pare rău. A fost un mic curent.

— Puteai să mă previi.

— O să suflu mai târziu să-ți treacă, plângăciosule! Credeam că dorfii sunt mai duri.

— Suntem duri. O să-ți arăt eu cât de duri suntem când mă întorc.

Vocea lui Root i-a întrerupt pe cei doi:

— N-o să arăți nimănui nimic, deținut, poate doar unde e toaleta în celula ta. Acum spune-mi ce vezi.

Mulch și-a rotit din nou privirea prin cameră, scanând-o cu ochiul lui sensibil la ioni. Fiecare cameră emitea un fascicul slab, ca ultimele raze ale soarelui înainte de asfințit. Razele erau proiectate pe un portret al lui Artemis Fowl senior.

— N-o fi în spatele tabloului? Oh, nu!

Mulch și-a lipit urechea de sticla tabloului. Nu auzea nimic electric. Deci nu era conectat la nicio alarmă. Ca să fie sigur, a mirosit marginea ramei. Nici urmă de plastic sau cupru. Doar lemn, oțel și sticlă și ceva plumb în vopsea. Și-a pus unghia în spatele ramei și a tras. Tabloul s-a deplasat ușor, fiind atașat într-o parte. Și în spatele lui, un seif.

— E un seif, a zis Foaly.

— Știu asta, deșteptule! Încerc să mă concentrez aici. Dacă vrei să mă ajuți, spune-mi combinația.

— Nicio problemă. A, apropo, mai vine un șoc electric. Poate că bebelușul ar vrea să-și sugă degetul ca să nu mai plângă.

— Foaly, o să... auuu!

— Gata. A fost dispozitivul pentru raze X.

Mulch privea fix seiful. Era incredibil. Putea să vadă mecanismele interioare ale acestuia. Butucii încuietorilor și

ascunzătorile își arătau contururile lor întunecate. A suflat peste degetele lui păroase și a răsucit butonul combinației. În câteva secunde, seiful era deschis în fața lui...

— Oh, a spus el dezamăgit.

— Ce este?

— Nimic. Doar bani omenеști. Nimic de valoare.

— Lasă-l, a ordonat Root. Încearcă o altă cameră. Dă-i drumul.

Mulch a dat din cap afirmativ. O altă cameră, cât mai avea timp. Dar ceva îl frământa. Dacă tipul ăsta era atât de deștept, de ce și-a pus seiful în spatele unui tablou? Banal. Nu se potrivea. Nu. Ceva nu era în ordine aici. Cumva încerca să-i păcălească.

Mulch a închis seiful și a așezat portretul înapoi pe perete. Acesta s-a mișcat din balamale lejer, ca și când nu ar fi avut greutate. Lejer. A balansat pictura din nou. A așezat-o la loc.

— Deținut, ce faci acolo?

— Ține-ți gura, Julius! Adică vreți să faceți liniște un moment, domnule comandant?

Mulch a privit de aproape profilul ramei. Era un pic mai groasă decât tablourile obișnuite. Destul de groasă. Chiar și dacă luăm în considerare rama din exterior. Cinci centimetri. Și-a plimbat unghia de-a lungul apărătoarei grele din spate și când a tras-o la o parte, s-a văzut...

— Un alt seif.

Era unul mai mic. Făcut la comandă, evident.

— Foaly, nu văd prin el.

— E căptușit cu plumb. Ești pe cont propriu, hoțomanule! Fă ce știi tu mai bine!

— Tipic, a murmurat Mulch, lipindu-și urechea de oțelul rece.

A făcut o încercare și a răsucit butonul. Bună treabă! Sunetele erau estompate de plumb, trebuia să se concentreze. Partea bună era că ceva atât de îngust nu ar avea decât trei înțuietori, cel mult.

Mulch și-a ținut respirația și a răsucit butonul ușor, ascultând fiecare dinte al roții zimțate. Pentru o ureche

normală, chiar și cu amplificare clicurile ar fi sunat uniform. Dar pentru Mulch, fiecare dintre zimți avea un sunet distinct și, când un dinte prindea, sunetul i se părea asurzitor.

— Unu, a numărat el trăgând aer în piept.

— Grăbește-te, deținut! Ți se duce timpul.

— Mă întrerupi ca să-mi spui asta? Acum văd cum ai ajuns comandant, Julius.

— Deținut, o să...

Dar nu mai conta. Mulch își scosese casca și și-o strecurase în buzunar. Acum se putea concentra la maximum.

— Doi.

Se auzeau zgomote afară. În hol. Venea cineva. Cineva cam cât un elefant de mare, după zgomotele pe care le făcea. Fără îndoială, era omul-munte care făcuse carne tocată Echipa de Intervenție.

Mulch clipi și își îndepărtă o picătură de sudoare dintr-un ochi. „Concentrează-te! Concentrează-te!” Zimții treceau cu câte un clic, unul după altul. Nimic nu prindea. Podeaua tresărea ușor sau poate doar i se părea lui.

„Clic, clic...” Haide. Haide. Degetele îi erau alunecoase din cauza transpirației, iar butonul îi scăpa. Mulch și-a șters mâinile de jachetă.

— Acum, drăguțule, hai, răspunde-mi!

Clic! Bang!

— Daa!

Mulch a răsucit mânerul. Nimic. Încă o ascunzătoare. A pipăit cu degetul fața metalică. Acolo era. O mică denivelare. Gaura unei microchei. Prea mică pentru cârligul pe care îl folosea el de obicei pentru a deschide încuietori. Era timpul să pună în aplicare un șiretlic pe care îl învățase în închisoare. Repede. Stomacul îi fierbea ca o oală de ciorbă, iar pașii se apropiau.

Alegând un fir de păr mai viguros din barbă, Mulch l-a introdus ușor în gaura cheii. Firul s-a întărit imediat, păstrând forma interiorului acesteia.

Mulch și-a ținut respirația și a răsucit. Fin și eficient ca minciuna unui goblin, încuietoarea s-a deschis. „Superb.

Pentru asemenea momente, aproape că merita să faci atâția ani de închisoare”, se gândea el.

Dorful cleptoman a deschis ușița seifului.

Frumos lucrat. Aproape că părea făcut în furnalele elfilor. Ușor ca un fulg. În interior, se afla o mică încăpere. Și în încăpere era...

— Oh, Doamne! a spus Mulch trăgând aer în piept.

Apoi lucrurile s-au desfășurat rapid. Șocul pe care Mulch îl avusese i se transmisese la intestine. Aerul în exces trebuia deci, să iasă. Mulch cunoștea simptomele. Picioarele i se înmuiaseră, avea crampe, stomacul îi bolborosea, fundul i se zguduia. În secunde care îi mai rămăseseră, acesta a înșfăcat obiectul din seif și, aplecându-se, și-a apucat genunchii cu mâinile, pentru mai mult suport.

Vântul reținut în interior ajunsese de intensitatea unui mic ciclon și nu mai putea fi nicicum stăvilit. Și a ieșit. Furtunos. Gazul sub presiune a deschis dosul pantalonilor lui Mulch și l-a izbit din plin pe bărbatul masiv care tocmai se furișa în spatele lui.

Artemis nu se dezlipea de monitoare. Acesta era momentul când lucrurile începeau de obicei să meargă prost pentru cei care se ocupau cu răpirile – exact atunci când operațiunea era gata pe trei sferturi. Văzând că până aici totul a mers conform planului, răpitorii încep să se relaxeze, își aprind câte o țigară, mai stau la taclale cu ostaticii. Și în momentul următor se trezesc pe burtă, cu o duzină de arme îndreptate spre ceafa lor. Dar nu și Artemis Fowl. El nu greșea niciodată.

Fără îndoială, elfii revizuiau înregistrările de la prima rundă de negocieri și căutau ceva care le-ar putea oferi vreun indiciu pentru următoarea acțiune. Există această cale. Nu trebuiau decât să o caute. Era îngropată suficient de adânc, pentru a părea întâmplătoare.

Era posibil ca Root să încerce altceva. Era perseverent, fără îndoială. Era genul care nu se lăsa dus de nas. Stătea deci în continuare de veghe.

Numai gândul la Root îi dădea fiori lui Artemis. A decis să

mai verifice o dată. A inspectat monitoarele. Juliet era încă în bucătărie, spălând ceva la chiuvetă. Spăla legumele.

Căpitanul Short stătea pe patul ei. Tăcută ca un mormânt, nu mai izbea cu patul în podea. Poate că se înșelase în privința ei. Poate că nu avea niciun plan.

Butler se afla la postul lui în fața ușii lui Holly. Ciudat. Ar fi trebuit să înceapă să patruleze până acum. Artemis a înșfăcat un walkie-talkie.

— Butler?

— Baza, Roger. Recepție.

— Nu ar trebui să patrulezi?

O pauză:

— Asta fac, Artemis. Patrulez în aria principală. Mă îndrept spre camera cu seiful. Îți fac cu mâna chiar acum.

Artemis a privit spre camerele din acea arie. Nimic. Din orice unghi ar fi privit. Nici urmă de valet care să-i facă semn cu mâna. A studiat monitoarele, numărând în șoaptă.

— Asta e!

Din zece în zece secunde câte un mic hop. Pe fiecare monitor.

— O buclă! a țipat el sărind de pe scaun. Ne transmit o buclă!

În boxă, îl auzea pe Butler care iuțea pasul și care apoi a început să alerge.

— Du-te în camera cu seiful!

Artemis a simțit că i se face greață. Un nod enorm i se așeză în stomac. Fusesse păcălit! El, Artemis Fowl, fusesse păcălit, cu toate că se aștepta ca ei să încerce. Era de neconceput. Numai din pricina aroganței. Se lăsase orbit de aroganță și acum tot planul se putea duce de râpă.

A mutat aparatul pe frecvența lui Juliet. Îi părea rău acum că dezactivase sistemul interfon din casă, dar nu funcționa pe o frecvență securizată.

— Juliet?

— Recepție.

Unde te afli în momentul ăsta?

— În bucătărie. Îmi distrug unghiile pe răzătoare.

— Las-o, Juliet. Du-te și vezi ce face prizoniera.

— Dar, Artemis, feliile de morcov se vor usca.

— Lasă-le, Juliet! i-a strigat Artemis. Lasă totul baltă și du-te să vezi ce face prizoniera!

Ascultătoare, Juliet a lăsat totul baltă, chiar și stația de recepție. O să fie bosumflată zile în șir. Nu contează. Nu avea timp acum pentru orgoliul rănit al unei adolescente. Avea probleme mai importante de rezolvat.

Artemis a apăsat pe butonul de pornire-oprire al întregului sistem computerizat de supraveghere. Singura lui șansă de a ieși din buclă era o restartare completă. După câteva momente de agonie în care nu se vedeau decât purici pe ecrane, monitoarele s-au stabilizat. Lucrurile nu erau așa cum păreau cu numai câteva secunde în urmă.

Era *ceva* grotesc în camera seifului. Se părea că cineva găsisese compartimentul secret. Nu numai atât, dar reușise să deschidă și încuietoearea secretă. Uimitor. Butler avea totuși situația sub control. Se furișă în spatele acelei ființe, astfel încât, în orice moment, intrusul ar fi putut fi pus cu fața la podea. Artemis și-a îndreptat atenția către Holly. Elful își reluasese ciocănitul în podea. Izbea cadrul patului încontinuu, ca și cum ar fi putut...

Atunci o idee i-a trecut prin minte lui Artemis, ca un șoc electric. Dacă Holly reușise cumva să strecoare ghinda în interiorul casei, un centimetru pătrat de pământ i-ar fi de ajuns. Dacă Juliet a lăsat ușa deschisă...

— Juliet! a strigat el în stație. Juliet, nu te duce acolo!

Dar era inutil. Aparatul fetei zăcea bâzâind pe podeaua din bucătărie, iar Artemis nu putea decât să o urmărească pe sora lui Butler cum se îndrepta grăbită spre celulă, mormăind ceva despre morcovi.

— Camera seifului! a exclamat Butler, grăbind pasul.

Instinctul îl făcuse să intre acolo trăgând cu toate armele, dar s-a conformat pregătirii lui. Armamentul elfilor era, cu siguranță, superior, și cine știe câte țevi de armă erau îndreptate în direcția lui de cealaltă parte a ușii. Nu. Precauția

era, fără îndoială, lucrul cel mai important în această situație.

A atins lemnul cu palma, ca să simtă vibrațiile. Nimic. Nu se afla nicio mașinărie acolo. Butler puse mâna pe mâner și îl răsuci ușor. Cu cealaltă mână a scos din tocul de pe umăr un pistol automat Sig Sauer. Nu era timp pentru pușca cu săgeți. Trebuia să împuște mortal.

Ușa s-a deschis fără niciun sunet, așa cum Butler se aștepta, pentru că el însuși unse toate balamalele din casă. În fața lui se găsea un... Ei, bine, Butler nu prea știa ce era acea ființă care se găsea în fața lui. Dacă n-ar fi știut, la prima vedere i s-ar fi părut că acea ființă care tremura semăna cu un enorm...

Și apoi ciudățenia a explodat, direcționând o cantitate enormă de reziduu de tunel direct spre nefericitul valet. Era același lucru cu a fi lovit de o sută de ciocane în același timp. Butler a fost zburat, efectiv, în perete.

În timp ce zăcea acolo, pierzându-și cunoștința, se ruga ca Artemis să nu prindă momentul pe video.

Pe Holly o părăseau puterile. Cadrul patului cântărea aproape de două ori cât ea, iar marginile îi lăsau tăieturi cumplite în palme. Dar nu se putea opri acum.

A izbit din nou în ciment. Un nor de praf cenușiu urca în spirale în jurul picioarelor ei. Se aștepta ca Fowl să apară în orice clipă și să-i aplice tratamentul hipodermic din nou. Până atunci însă...

A scrâșnit din dinți de durere și a ridicat cadrul la înălțimea genunchilor. Atunci a văzut ceva. Era o fâșie maronie în mijlocul cenușului. Era adevărat?

Uitând de durere, căpitanul Short a lăsat patul să cadă și și-a dat drumul în genunchi. Era, într-adevăr, o fâșie de pământ ieșind de sub ciment. Holly a scos ghinda din cizmă, strângând-o în degetele ei sângerânde.

— Te redau pământului căruia îi aparții, a murmurat ea, scormonind cu pumnul în spațiul minuscul. Și cer puterea care îmi revine!

În prima clipă nu s-a întâmplat nimic, poate nici în următoarea. Apoi Holly a simțit cum îi urcă magia în sus pe

braț, ca un șoc dintr-un gard electric împotriva trolilor. Șocul a făcut-o să se răsucească prin cameră. Pentru o clipă, i se păruse că lumea se învârtea într-un caleidoscop multicolor deconcertant, dar când lucrurile s-au reasezat, Holly nu mai era elful înfrânt de dinainte.

— Așa deci, stăpâne Fowl, a spus ea, privind scânteile albastre de magie de elf care-i vindecau rănila. Hai să vedem ce trebuie să fac ca să-mi dai permisiunea să plec de aici!

— Lasă totul baltă, mormăia Juliet supărată. Renunță la tot și vezi ce face prizoniera! Cu o precizie de expert și-a dat pletele blonde pe spate. Ce crede el, că sunt servitoarea lui?

A bătut cu palma în ușa celulei.

— Vezi că intru, fetiță elf. Voiam să te avertizez, dacă faci ceva jenant să te oprești.

Juliet a tastat combinația de acces.

— Și nu ți-am adus legumele și fructele spălate. Dar nu e vina mea. Artemis a *in-sis-tat* să vin imediat...

Juliet a amuțit, pentru că nu era nimeni care să o asculte. Vorbea la pereți. A așteptat o clipă să vină creierul ei cu o explicație. Dar nimic. Până la urmă s-a gândit să se uite mai bine.

A pășit cu grijă în cubul de beton. Nimic. Doar un tremur ușor în umbră. Părea o ceață. Era probabil din cauza nenorociților de ochelari. „Cum să vezi ceva când porți ochelari de soare la subsol?” Și erau așa de demodați, anii '90, nici măcar nu erau încă retro.

Juliet a aruncat o privire vinovată la monitor. Dacă și-ar fi scos ochelarii doar pentru o clipă? Ce s-ar fi întâmplat? A șters ramele, lăsându-și ochii să inspecteze camera.

Exact în acel moment, o siluetă s-a materializat în fața ei. Parcă tocmai apăruse din aer. Era Holly și zâmbea.

— Oo! Tu erai. Cum ai...

Elful a întrerupt-o, fluturându-și mâna.

— De ce nu-ți scoți ochelarii, Juliet? Chiar nu ți se potrivesc.

„Are dreptate”, s-a gândit Juliet. Și ce voce minunată. Ca

un sunet de clopoțel. Cine ar putea contrazice o asemenea voce?

— Sigur. Ochelarii de om al cavernelor trebuie dați jos. Frumoasă voce, apropo. Melodioasă și așa mai departe.

Holly a decis să nu încerce să „descifreze” comentariile ei. Era destul de greu să faci acest lucru când fata avea control deplin.

— Acum, o întrebare simplă.

— Nicio problemă.

„Ce idee bună”, s-a gândit ea.

— Câți oameni sunt în casa asta?

Juliet s-a gândit. Unu și cu unu și cu unu.

Și încă unu? Nu. Doamna Fowl nu era aici.

— Trei, a spus ea în cele din urmă. Eu și Butler, și, desigur, Artemis. Era și doamna Fowl aici, dar a plecat cu sorcova și pe urmă... a plecat cu sorcova.

Juliet a râs încet. Făcuse o glumă. Și încă una bună.

Holly a deschis gura ca să ceară o explicație, apoi s-a răzgândit. Făcuse o greșală, după cum avea să se dovedească.

— A mai fost cineva aici? Cineva ca mine?

Juliet își mușca buza:

— A mai fost un omuleț. Purta o uniformă ca a ta. Nu era prea drăguț. Deloc. Nu făcea altceva decât să strige și să fumeze țigări urât mirositoare. Și avea un ten oribil, roșu ca un rac.

Holly aproape că a zâmbit. Root venise personal. Fără îndoială că negocierile au fost un dezastru.

— Nimeni altcineva?

— Nu mai știu de altcineva. Dacă-l mai vezi pe acela, spune-i să stea departe de carnea roșie. Îl paște un atac de cord în orice moment.

Holly și-a înghițit un rânjet. Juliet era singurul om din câți știa care era, probabil, mai lucidă sub hipnoză.

— Bine, îi spun. Acum, Juliet, vreau să stai în camera asta. Orice ai auzi, nu ieși afară!

Juliet s-a încruntat:

— Camera asta? Dar e așa de plictisitoare. Nu are nici

televizor, nici nimic. Pot să urc în camera de zi?

— Nu. Trebuie să stai aici. Oricum, tocmai au instalat un ecran de perete. Ca într-o sală de cinema. Poți vedea lupte tot timpul.

Juliet aproape că a leșinat de plăcere. A luat-o la fugă prin cameră și a tras aer în piept, în timp ce imaginația ei suplinea imaginile.

Holly a clătinat din cap:

— Ei, bine, măcar una dintre noi e fericită.

Mulch și-a scuturat dosul ca să scape de bulgării de pământ care îi mai rămăseseră acolo. Dacă l-ar putea vedea mama lui acum, împrôșcând noroi pe Noroioși... Era o ironie, sau ceva de genul ăsta. Mulch nu fusese niciodată prea bun la gramatică în școală. Nici la poezie. Nu le vedea rostul. Acolo jos, în mine, era important să știi două fraze: „Uite, aur!” și „Prăbușire, toată lumea afară!” Nu era niciun înțeles ascuns acolo, nicio rimă.

Dorful și-a închis nasturii șlițului din spate al pantalonilor ce fuseseră deschiși de explozia din partea dorsală. Era timpul să o ia din loc. Își aruncase în aer toate posibilitățile de a scăpa nedescoperit. La propriu.

Mulch și-a recuperat casca și și-a fixat-o în ureche. Nu se știe niciodată, uneori chiar și Forțele de Ordine se pot dovedi de folos.

— ... Și când o să pun mâna pe tine, deținut, o să-ți dorești să nu fi ieșit din minele...

Mulch a oftat. Ei bine, nimic nou aici.

Ținându-și pumnul încleștat pe comoara găsită în seif, Mulch s-a întors să urmeze drumul pe care venise. Spre uimirea sa, a văzut un om împleticit printre balustrade. Mulch n-a fost surprins să vadă că materia lui reciclată îl împinsese pe omul-elefant câțiva metri prin aer. Gazele dorfilor provocaseră avalanșe și prin Alpi. Ce îl surprindea era faptul că omul reușise să se apropie așa de mult de el.

— Ești bun, îl atenționează el, cu un deget pe bodyguardul inconștient. Dar nimeni nu rămâne în picioare după ce

încasează o explozie de la Mulch Diggums.

Omul și-a mișcat pupilele al căror contur se vedea de sub pleoapele pâlpâinde.

Vocea lui Root a izbucnit în urechea dorfului:

— Mișcă-te, Mulch *Diggums*, până nu se ridică omul ăla și-ți rearanjează organele interne. A bătut toată Echipa de Intervenție, ca să știi...

Mulch a înghițit în sec și curajul l-a părăsit deodată.

— O *întreagă* Echipă de Intervenție? Poate c-ar trebui să mă întorc în subteran... pentru bunul mers al operațiunii.

Trecând în fugă pe lângă bodyguardul care gemea, Mulch a coborât scara sărind câte două trepte deodată. Nu avea rost să-și facă griji în legătură cu scârțâitul, când tocmai trimisese echivalentul intestinal al uraganului Hal urlând pe coridoare.

Aproape că ajunsese la ușa beciului, când a văzut o figură licărind în fața lui. Mulch a recunoscut ofițerul care îl arestase în cazul contrabandei cu tablouri renaștentiste.

— Căpitan Short!

— Mulch! Nu mă așteptam să te văd.

Dorful a ridicat din umeri:

— Julius avea o treabă murdară și cineva trebuia să o facă.

— Înțeleg. Tu îți pierduseși oricum magia. Isteț. Ce ai aflat?

Mulch i-a arătat lui Holly ce găsisese:

— Era în seif.

— O copie a Cărții! a spus Holly trăgând aer în piept. Nu e de mirare că am intrat în încurcătura asta. Ne știa fiecare pas dinainte.

Mulch a deschis ușa pivniței.

— Să mergem.

— Nu pot. Sunt sub ordin ochii-în-ochi să nu părăsesc casa.

— Magia și regulile voastre. N-ai idee ce liber te simți când ai scăpat de toate astea.

De sus răzbăteau zgomote ascuțite. Suna ca și cum un trol ar fi intrat într-o sticlărie.

— Putem dezbate probleme de etică mai târziu. Acum zic c-ar trebui să ne facem nevăzuți.

Mulch a dat din cap.

— De acord. Se pare că tipul a doborât o întreagă Echipă de Intervenție.

Holly s-a oprit, cu scutul pe jumătate activat.

— O echipă întreagă. Hmm! Complet echipată. Mă întreb...

A continuat activarea treptată a scutului, până a devenit invizibilă. Rânjetul a fost ultimul care i-a dispărut.

Mulch se gândea să mai rămână. Nu erau multe lucruri mai interesante de urmărit decât un ofițer Recon înarmat până în dinți atacându-i pe niște oameni care nu se așteaptă la nimic. Când căpitanul Short va termina cu Fowl, acesta o va ruga să părăsească reședința.

Fowl urmărea totul din camera lui de supraveghere. Nu putea să nege, lucrurile nu stăteau deloc pe roze. Nu erau bune deloc. Dar, cu siguranță, nu erau iremediabile. Încă mai spera.

Artemis a catalogat evenimentele care se petrecuseră în ultimele câteva minute. Sistemul de securitate al reședinței era compromis. Camera seifului fusese întoarsă pe dos, făcută țândări de vânturile unui elf. Butler își pierduse cunoștința, probabil paralizat de aceeași anomalie gazoasă. Ostatica se plimba liberă prin casă și își recăpătase puterile. Un personaj nemaiîntâlnit, în pantaloni de *cow-boy*, săpa tunele pe sub fundația lui, aparent fără să-i pese de regulile elfilor. Iar Norioșii recuperaseră o copie a Cărții, una dintre numeroasele copii pe care le făcuse, alta aflându-se într-un seif elvețian.

Artemis și-a îndreptat o șuviță de păr negru. În situația aceasta, avea să sape foarte adânc pentru a găsi aurul. A tras aer în piept de câteva ori, încercând să-și găsească *chi-ul*, așa cum îl învățase Butler.

După câteva momente în care a analizat problema, Artemis a realizat că acești factori nu schimbau foarte mult strategia de ansamblu a nici uneia dintre părți. Căpitanul Short era încă prizonieră în casă. Iar perioada de stopare se apropia de sfârșit. În curând, Forțele nu vor avea altă alternativă decât să lanseze bomba biologică și atunci Artemis Fowl le va servi

lovitura de grație. Desigur, totul depindea de comandantul Root. Dacă acesta era atât de puțin inteligent pe cât arăta, era foarte posibil ca întreaga schemă să se ducă de râpă. Artemis spera ca o persoană din echipa elfilor să fie suficient de deșteaptă pentru a sesiza „greșeala” pe care o făcuse în timpul negocierilor.

Mulch și-a deschis nasturii din spate ai pantalonilor. „E timpul să mușcăm țărâna”, cum se spunea jos, în mine. Problema cu tunelurile dorfilor era că se autosigilau. Dacă voiau să se întoarcă pe unde veniseră, trebuiau să sape din nou. Unii dorfi se întorceau exact pe aceeași cale, ingerând pământul mai puțin compact, predigerat. Mulch prefera să sape un tunel nou. Să mănânce același pământ de două ori nu i se părea prea apetisant.

Și-a deschis fâlcile și s-a propulsat ca o rachetă prin gaura făcută în podea. S-a calmat imediat cum a simțit că mirosul mineralelor îi umple nările. Scăpase. Era în siguranță. Nimic nu putea prinde un dorf în subteran, nici măcar râma de stâncă Skaylian. Sigur, aceasta dacă reușea să ajungă în subteran...

Zece degete foarte puternice l-au prins de glezne. Pur și simplu nu era ziua lui norocoasă. Mai întâi goblinul cu negi pe față, acum omul ăsta ucigaș. Unii nu se învață minte niciodată. Și de obicei aceștia sunt oamenii.

— 'asă-mă! a îngăimat el cu fâlcile deschise clămpănind în gol.

— Nicio șansă. N-ai să scapi viu din casa asta!

Mulch a simțit cum îl trage înapoi. Omul acesta era puternic. Nu existau multe ființe care să poată desprinde un dorf agățat de ceva. Zgâria pământul, adunând bulgări de lut impregnat cu vin și băgându-i în gura lui larg-deschisă. Nu avea decât o singură soluție.

— Hai, micuțele goblin! Afară cu tine!

Goblin! Mulch și-ar fi arătat indignarea dacă nu ar fi fost ocupat cu mestecatul lutului, lut cu care să-l împoaște pe inamicul său.

Omul a tăcut. Probabil că observase deschizătura pantalonilor și dosul lui. Fără îndoială că îi revenea în minte ceea ce se întâmplase în camera seifului.

— Oh...

Ce a urmat după „oh” rămâne la imaginația fiecăruia, eu însă sunt aproape sigur că a fost... „vai de mine”. S-a întâmplat însă că Butler nu a mai avut timp să termine propoziția expletivă, pentru că a ales în mod înțelept acel moment pentru a-i da drumul dorfului. A fost o decizie înțeleaptă, într-adevăr, pentru că exact în acel moment Mulch a decis să-și lanseze bulgării ofensivi.

Un bulgăre de pământ compact a zburat ca o ghiulea direct spre locul unde se aflase capul lui Butler cu o secundă mai devreme. Dacă s-ar fi aflat tot acolo, capul i-ar fi zburat de pe umeri. Ar fi fost neonorabil pentru un bodyguard de calibrul lui. Însă racheta-gălușcă de-abia i-a atins urechea. Oricum, forța cu care a trecut pe lângă el a fost suficient de puternică, încât Butler s-a răsucit ca un patinator pe gheață, căzând pe spate pentru a doua oară în tot atâtea minute.

Când acesta și-a recăpătat vederea, dorful dispăruse într-un vârtej de pământ. Butler a decis că e mai bine să nu-l urmeze. Să moară sub pământ nu se afla printre prioritățile de pe lista lui. „Dar va veni și ziua aceea, elfule”, a gândit el, rânjind. „Și cât mai repede”. Dar aceasta este o cu totul altă poveste.

În acel moment, Mulch s-a propulsat sub pământ. A avansat mai mulți metri prin vena de pământ moale, până și-a dat seama că nu era urmărit. Odată ce gustul pământului l-a liniștit, dorful a decis să pună la cale un plan de evadare.

Dorful și-a schimbat ruta, săpând spre vizuinile iepurilor pe care le văzuse mai devreme. Se gândea că poate centaurul nu condusese testele seismologice la fundația casei, altfel șiretlicul lui ar fi fost descoperit. Nu avea decât să se bazeze pe faptul că ei aveau alte probleme pe cap și nu se vor alarma prea tare din lipsa unui prizonier. Nu ar fi avut nicio problemă în a-l păcăli pe Julius, dar centaurul, el era creierul.

Busola internă al lui Mulch l-a ghidat spre vibrațiile

domoale ale iepurilor alergând prin tunele, pe care a început să le simtă după numai câteva minute. De aici înainte, sincronizarea avea să fie esențială dacă voia ca planul său să reușească. Și-a încetinit ritmul și a început să împingă ușor pământul cu degetele, până când a dat de peretele tunelului. Avea grijă să se uite în altă parte, pentru că tot ce vedea el apărea pe ecranele operaționale ale Forțelor de Ordine.

Așezându-și degetele pe podeaua tunelului, ca un păianjen întors cu susul în jos, Mulch aștepta. Și așteptarea lui n-a fost lungă. În câteva secunde a simțit mersul ritmic al unui iepure care se apropia. În secunda în care picioarele animalului au atins cursa, dorful i-a cuprins gâtul cu degetele lui puternice. Bietul animal nu mai avea nicio șansă.

„Îmi pare rău, prietene”, a gândit dorful. „Dacă ar fi fost o altă cale”...

Trăgând iepurele prin gaură, acesta și-a închis la loc fălcile și a început să strige:

— Se prăbușește! Tunelul se prăbușește! Ajutor! Ajutor!

Acum urma partea delicată. Cu o mână agita pământul din jurul lui și împrășca praf și bulgări în jurul capului său, iar cu cealaltă mână și-a scos camera-iris din ochiul stâng și a pus-o în cel al iepurelui. În întunericul din tunel și cu prăbușirea tunelului, ar trebui să fie aproape imposibil să-și dea seama de șmecheria lui.

— Julius! Te rog, ajută-mă!

— Mulch! Ce se întâmplă? Care e statutul tău?

„Care e statutul meu?” își spunea în gând dorful sceptic. Nici în momentele de criză comandantul nu renunța la prețiosul lui protocol.

— Eu... Aaah!

Dorful a scos un ultim strigăt, trecând apoi la o serie de sunete răgușite.

Poate puțin cam melodramatic, dar Mulch nu rezistase niciodată ocaziei de a juca puțin teatru. Cu o ultimă privire plină de regret spre animalul pe moarte, și-a deschis fălcile și a început să sape spre sud-est. La capătul tunelului era libertatea.

CAPITOLUL VIII

TROLUL

Root s-a aplecat înainte, urlând în microfon:

— Mulch! Ce se întâmplă? Care e statutul tău?

Foaly tasta furtunos:

— Am pierdut legătura video. Și audio.

— Mulch, vorbește-mi!

— Îi scanez semnele vitale... Ooooh!

— Ce? Ce e?

— Inima i-a luat-o razna. Îi bate ca inima unui iepure...

— Un iepure?

— Nu, stai... e...

— Ce? a întrebat comandantul trăgând aer în piept, temându-se că știa deja.

Foaly s-a lăsat pe spate în scaunul lui:

— S-a oprit! I s-a oprit inima.

— Ești sigur?

— Monitorizarea nu minte. Toate semnele vitale pot fi citite prin camera-iris. Nu se mai aude niciun bip. S-a dus.

Root nu putea să creadă. „Mulch Diggums, una dintre constantele vieții. Dus? Nu putea fi adevărat.”

— A reușit, să știi, Foaly. A recuperat o copie a Cărții, e mare lucru. Și a confirmat că Short e în viață.

Sprânceană lată a lui Foaly s-a ridicat pentru o clipă.

— Numai că...

— Ce? a întrebat Root, trezindu-i-se curiozitatea.

— Pentru o clipă, aproape de sfârșit, inima lui bătea neobișnuit de repede.

— Poate că a fost o defecțiune a aparatelor.

Centaurul nu era convins:

— Mă îndoiesc, senzorii mei nu mă înșală.

— Ce altă explicație ar putea fi? Ai încă imagini, nu?

— Da, prin ochi morți, fără îndoială. Nu mai este nicio scânteie de electricitate în acel creier. Camera merge pe propria ei baterie.

— Deci, asta e. Nu avem altă explicație.

— Așa s-ar părea, a spus Foaly clătinând din cap. Numai dacă nu... Nu, e prea fabulos.

— Vorbim de Mulch Diggums. Nimic nu e prea fabulos când vine vorba de el.

Foaly a dat să-și spună incredibila teorie, dar înainte de a rosti ceva, ușa navei s-a deschis.

— L-am prins! a strigat o voce triumfătoare.

— Da! l-a susținut un al doilea. Artemis Fowl a făcut o greșală!

Root s-a rotit cu scaunul. Erau Argon și Cumulus, așa-zișii analiști behavioriști.

— Oh, în sfârșit ne-am hotărât să trecem la treabă, nu-i așa?

Dar cei doi profesori nu se lăsau ușor intimidați. Erau uniți în entuziasmul lor. Cumulus a avut chiar tupeul să facă un gest de nepăsare cu mâna, ca reacție la sarcasmul lui Root. Acest lucru, mai mult decât orice altceva, l-a făcut pe comandant să se ridice și să-i asculte cu atenție.

Argon a trecut pe lângă Foaly și a introdus un disc laser în player-ul consolei. Pe ecran a apărut fața lui Artemis Fowl văzută prin camera-iris a lui Root.

— Ținem legătura, a spus vocea înregistrată a comandantului. Nu-ți face griji, găsesc singur ieșirea.

Fața lui Fowl a dispărut pe moment din cadru, în timp ce acesta se ridica de pe scaun. Root și-a ridicat privirea la timp pentru următoarea declarație înspăimântătoare.

— Foarte bine. Și ține minte, nimeni din rasa ta nu are permisiune să intre aici, cât timp sunt eu în viață.

Argon a apăsă butonul „pauză” triumfător.

— Aici e, după cum vedeți!

Fața lui Root și-a pierdut orice urmă de paloare.

— Aici e ce? Ce văd?

— Țțțț! a făcut Cumulus cum ar fi făcut unui copil încet la

mente. Aceasta s-a dovedit a fi o greșeală, pentru că Root l-a prins de barba ascuțită în mai puțin de o secundă.

— Acum, zise el cu o voce calmă, disimulantă. Hai să ne imaginăm că suntem presați de timp aici și explicați-mi fără aroganță și fără comentarii.

— Omul a zis că nu putem intra cât e el în viață, a spus Cumulus cu vocea scârțâind.

— Deci?

Argon a continuat:

— Dacă nu putem intra cât e el în viață...

Root a tras scurt aer în piept.

— Atunci putem intra când e mort.

Cumulus și Argus radiau.

— Exact, au spus ei la unison.

Root se scărpină în barbă:

— Nu știu ce să zic... nu prea avem o bază legală...

— Ba da, l-a contrazis Cumulus. E vorba de reguli elementare de gramatică. Omul a specificat că pătrunderea e interzisă atâta timp cât el e în viață. E echivalent cu o invitație pentru când va fi mort...

Comandantul nu era convins:

— Invitația e cel mult implicită.

— Nu, l-a întrerupt Foaly. Au dreptate. Avem argumente solide. O dată ce Fowl e mort, ușa ne e larg-deschisă. Chiar el a spus-o!

— Poate.

— Niciun poate, i-a retezat-o Foaly. Julius, avem o situație de criză aici, în caz că n-ai observat.

Root clătină ușor din cap.

— Unu: ai dreptate. Doi: o să merg pe varianta asta. Trei: bravo, voi doi... Și patru: dacă îmi mai spui o dată Julius, Foaly, o să te fac să-ți înghiți copitele. Acum fă-mi legătura cu Consiliul. Am nevoie de aprobare pentru aurul ăla.

— Imediat, comandante, Înălțimea Voastră, a spus Foaly rânjind. A decis să renunțe la comentariul cu copitele de dragul lui Holly.

— Așadar, trimitem aurul, gândea Root cu voce tare. Ei o

trimit pe Holly, clătim tot cu soluția albastră și apoi intrăm ca să recuperăm recompensa. E foarte simplu.

— E atât de simplu, încât e genial, a spus Argon entuziasmat. O lovitură pentru profesia noastră, nu-i așa, doctore Cumulus?

În capul lui Cumulus vâjâiau ideile:

— Conferințe, drepturi de autor, numai din film o să câștigăm o avere.

— Lăsați aiurelile sociologice în treaba lor. Toți spun aceleași baliverne despre lipsurile care duc la comportamente antisociale. Fowl ăsta n-a răbdad de foame nicio zi din viața lui.

— Foamea nu e de un singur fel, a spus Argon clătinând din cap.

— Așa e. Mai e foamea de succes. Foamea de putere. Foamea de...

Root și-a ieșit din fire:

— Afară! Ieșiți afară până nu vă sugrum pe amândoi. Și dacă aud un singur cuvîntel despre ce s-a întîmplat aici în vreun *talk-show* de după-amiază, o să știu de unde a venit.

Consultanții s-au retras cu băgare de seamă, hotărâți să nu-și sune agenții până nu vor ieși din raza lui Root.

— Nu știu dacă va aproba cererea Consiliul, a recunoscut Root după ce plecaseră cei doi. E vorba de o grămadă de aur.

Foaly și-a ridicat capul de după consolă.

— Cât de mult?

Comandantul i-a trimis o foaie de hârtie, care alunecă pe suprafața consolei.

— Atâta.

— E o grămadă. Foaly a scos un fluierat. O tonă. Doar lingouri mici, nemarcate. Numai douăzeci și patru de carate. Cel puțin, e o sumă rotundă.

— E un mare avantaj. Să țin minte să menționez asta când vorbesc cu Consiliul. Ai linia aia?

Centaurul a mârâit. Un mârâit negativ. Foarte obraznic să mârâi așa la un ofițer superior! Root însă nu avea energia necesară să-l pună la punct, dar s-a gândit că ar trebui să țină

mintea să-i reducă din salariu lui Foaly pe vreo câteva decenii. S-a frecat la ochi, extenuat. Diferența orară începea să se facă simțită. Cu toate că nu l-ar fi lăsat creierul să doarmă, deoarece fusese treaz când se oprise timpul, corpul său tânjea după odihnă.

S-a ridicat de pe scaunul lui și a dat ușa la perete ca să intre niște aer curat. Aerul era stătut. Aer de câmp de stopare. Nici măcar moleculele nu puteau scăpa, darămite un băiat!

Era agitație lângă portal. Agitație mare. O mulțime de soldați se adunaseră în jurul unei cuști suspendate. Cudgeon se afla în fruntea lor și toată trupa se îndrepta spre el.

Root a pășit afară spre ei.

— Ce e aici? a întrebat el nu prea politicos. Circ?

Fața lui Cudgeon era palidă, dar hotărâtă:

— Nu, Julius, e sfârșitul cercului.

Root a dat din cap:

— Înțeleg. Și aceștia sunt clovnii?

Foaly a scos capul pe ușă.

— Mă scuzați că vă întrerup metafora cu cercul, dar ce e aia?

— Chiar așa, locotenent, a spus Root clătinând din cap și privind spre cușca suspendată în aer. Ce e aia?

Cudgeon și-a făcut curaj luând înainte câteva guri de aer:

— Urmez o pagină din cartea ta, Julius.

— Așa ai făcut?

— Tu ai optat să trimiți înăuntru o ființă lipsită de magie. Și asta am de gând să fac.

— Tu nu optezi pentru nimic, *locotenent*, nu înainte să-ți dau eu ordin.

Cudgeon a făcut un pas înapoi fără să-și dea seama:

Comandantul s-a întors către Foaly.

— Vin de la Consiliu, Julius. Am sprijinul lor total.

— E adevărat?

— Așa se pare. Tocmai a venit înștiințarea pe linia de exterior. E petrecerea lui Cudgeon acum. A povestit Consiliului despre cererea de răscumpărare și despre cum l-ai trimis pe domnul Diggums. Știi cum sunt bătrânii când e

vorba să se despartă de aurul lor.

Root și-a încrucișat brațele:

— Unii m-au avertizat în legătură cu tine, Cudgeon. Mi s-a spus că o să mă înjunghii pe la spate. N-am crezut. Am fost nebun de-a dreptul.

— Nu e vorba despre noi doi, Julius. E vorba despre misiune. Ce se află în cușcă e cea mai bună opțiune pe care o avem.

— Și ce e în cușcă? Nu, nu-mi spune! Cealaltă ființă fără puteri magice din Elementele de Jos. Și primul trol pe care am reușit să-l prindem viu de mai mult de o sută de ani.

— Exact. Creatura perfectă pentru a-l învinge pe adversarul nostru.

Obrajii lui Root străluceau din cauza efortului de a-și stăpâni furia:

— Nu pot să cred că te gândești la așa ceva.

— Recunoaște, Julius, e, de fapt, aceeași idee pe care ai avut-o și tu.

— Nu, nu este. Mulch Diggums și-a ales în deplină cunoștință de cauză.

— Diggums e mort?

Root s-a frecat din nou la ochi.

— Așa se pare, da. O prăbușire a unui tunel.

— Asta dovedește că am dreptate. Un trol e mai rezistent.

— E un animal fără judecată! Te așteptai ca un trol să urmeze instrucțiunile?

Cudgeon a zâmbit. Un nou val de încredere în sine îl însuflețea, pe măsură ce acesta conștientiza situația.

— Ce instrucțiuni? Îi arătăm casa și ne retragem, îți garantez că oamenii aceia ne vor ruga să intrăm să-i salvăm!

— Și cu ofițerul meu cum rămâne?

— O să recuperăm trolul și o să-l încuiem cu mult înainte ca ea să se afle în pericol.

— Poți tu să-mi garantezi asta, nu-i așa?

Cudgeon a făcut o pauză:

— Este un risc pe care eu... pe care Consiliul e gata să și-l asume.

— Politică, i-a strigat Root. Totul e politică pentru tine, Cudgeon. Ca să-ți netezească ție drumul spre Consiliu. Mi-e scârbă de tine!

— Orice ai crede, continuăm cu această strategie. Consiliul m-a numit comandant în acțiune și dacă nu poți să treci peste problemele personale, dă-te la o parte din calea mea!

Root s-a dat la o parte:

— Nu-ți face griji, comandante, nu vreau să am nimic de-a face cu măcelul ăsta.

Cudgeon își arată fața cea mai sinceră cu putință.

— Julius, chiar dacă tu nu crezi, eu nu am decât interesele Poporului în minte.

— În special ale unei persoane.

Cudgeon a decis să-i treacă la strategia cu moralitatea.

— Nu pot să stau aici să ascult așa ceva. Fiecare secundă de discuții cu tine înseamnă timp irosit.

Root l-a privit fix în ochi:

— Asta înseamnă cam șase sute de ani laolaltă, nu-i așa, prietene?

Cudgeon nu i-a răspuns. Ce putea să zică? Ambiția avea un preț și prețul acela era prietenia.

Cudgeon s-a întors către echipa lui. Un grup de spriți aleși unul și unul, loiali numai lui:

— Duceți cușca pe aleea principală. Nu-i dați drumul până nu vă spun eu.

Trecu pe lângă Root și se uită în orice altă parte, numai la prietenul lui, nu. Foaly însă nu l-ar fi lăsat să treacă fără un comentariu.

— Hei, Cudgeon!

Comandantul în acțiune nu avea să tolereze acest ton. Nu în prima zi de lucru.

— Ai grijă cum vorbești, Foaly. Nimeni nu e indispensabil. Centaurul i-a zâmbit:

— Adevărat. Așa e cu politica. Ai dreptate aici.

Cudgeon, deși nu voia să audă, era totuși puțin interesat.

— Dacă aș fi în locul tău și aș avea o șansă, o singură șansă să prind un scaun în Consiliu, cu siguranță nu mi-aș lăsa

viitorul pe mâna unui trol.

Deodată, încrederea în sine pe care Cudgeon și-o căpătase de curând s-a evaporat, fiind înlocuită cu o strălucitoare paloare. Cudgeon și-a șters o sprânceană și s-a grăbit să ajungă din urmă cușca.

— Ne vedem mâine, i-a strigat Foaly din urmă. O să vii să-mi duci gunoiul.

Root a râs. Probabil că era prima dată când îl amuza un comentariu al centaurului.

— Așa, Foaly, a spus Root rânjind. Lovește-l pe trădător acolo unde îl doare: în ambiția lui.

— Mulțumesc, Julius.

Rânjetul i-a dispărut mai repede decât o moluscă prăjită la cantina poliției.

— Te-am avertizat cum e cu Julius, Foaly. Acum fă-mi din nou legătura aia. Vreau să am aurul ăla pregătit, atunci când planul lui Cudgeon o să se ducă de râpă. Vorbește cu toți cei din Consiliu care mă susțin. Sunt convins că Lope e de partea mea. Și Chartez, poate și Vinyáya. Întotdeauna i-am fost simpatic, așa atrăgător cum sunt.

— Glumești, nu-i așa?

— Nu glumesc niciodată, a spus Root.

Și a spus-o pe un ton serios.

Holly avea un plan, așa s-ar spune. Să se strecoare protejată de scut, să pretindă că deține niște armament de-al elfilor și să provoace agitație până când Fowl va fi obligat să o lase să plece. Și dacă o să provoace daune în valoare de câteva milioane de lire irlandeze, acestea vor fi considerate un bonus.

Holly nu se mai simțise așa de bine de ani de zile. Ochii ei arătau putere și simțea scânteii sub fiecare centimetru de piele. Uitase cât de bine se simțea când era plină de magie.

Căpitanul Short se simțea acum stăpânind pe situație. Era la vânătoare. Pentru asemenea situații se antrenase ea; la început, avantajul era de partea Noroioșilor, acum însă situația se schimbase. Ea era vânătorul, iar ei erau prada.

Holly a urcat scara imensă, atentă să nu dea peste valetul

uriaș. Cu acel individ nu avea de gând să-și asume niciun risc. Dacă i-ar fi cuprins craniul în mâinile lui, nu ar mai avea nicio șansă, cu sau fără cască, presupunând că ar fi făcut rost de o cască.

Casa aceea vastă era ca un mausoleu – nu era niciun semn de viață înăuntrul camerelor cu tavan boltit. Portretele erau sumbre. Fiecare avea privirea Fowl-ilor, ochii lor scânteiau și păreau suspicioși. Holly era hotărâtă să le prăjească pe toate, când își va redescoperi arma Neutrino 2 000. Un gest de răzbunare, dar consideră că se justifica după tot ce a pățit din cauza lui Fowl.

A urcat treptele repede, urmărind curba balustradei din capătul de sus al scării. O rază de lumină ca o lamă ieșea de sub ultima ușă de pe coridor. Holly își lipi palma de lemnul ușii și căută vibrațiile. Se simțea activitate înăuntru. Strigăte și zgomot de pași. Veneau spre ea.

Holly a sărit înapoi și s-a lipit de tapetul catifelat. A fost tocmai la timp. O matahală de om s-a năpustit pe ușă și s-a repezit apoi pe coridor, lăsând vârtejuri de curenți de aer în urma lui.

— Juliet! a strigat el, numele surorii lui rămânând suspendat în aer mult timp după ce acesta dispăruse pe scări în jos.

„Nu-ți face griji”, Butler, gândea Holly, „ea se distrează de minune, lipită de televizor la programul de lupte.” Ușa deschisă însă tocmai i-a oferit o ocazie. S-a strecurat înăuntru, înainte ca brațul mecanic să închidă ușa.

Artemis Fowl o aștepta, cu filtre antiscut conectate la ochelarii lui de soare:

— Bună seara, căpitane Short, a început el cu încrederea de sine nezdrucinată. Cu riscul de a spune un clișeu, te așteptam!

Holly nu i-a răspuns, nici măcar nu l-a privit pe cel care o sechestrase. Și-a folosit, în schimb, abilitatea dobândită prin antrenamentele ei, de a scana încăperea. Privirea ei poposea scurt pe fiecare suprafață.

— Ești încă, desigur, sub influența promisiunii făcute mai

devreme...

Dar Holly nu-l asculta, ci alerga spre o bancă de lucru din oțel de lângă peretele din partea opusă.

— Așadar, situația nu s-a schimbat deloc, ești încă ostatică mea.

— Da, da, da, a îngăimat ea plimbându-și degetele spre șirurile de echipamente confiscate de la Recuperare.

A ales o cască de camuflaj, pe care și-a așezat-o peste urechile-i ascuțite. Pompele pneumatice i-au fixat casca pe cap. Acum era în siguranță. Orice comandă îi va da Fowl de acum încolo, nu avea nicio însemnătate cât timp avea vizorul reflectorizant. Un microfon minuscul s-a activat automat. În următoarea clipă, avea contact.

— ... Pe toate frecvențele. Transmitem pe toate frecvențele. Holly, dacă mă auzi, adăpostește-te.

Holly a recunoscut vocea lui Foaly. Singurul lucru familiar în toată nebunia asta.

— Repet, adăpostește-te. Cudgeon trimite un...

— E ceva ce ar trebui să știu? l-a întrebat Artemis.

— Șșșș! a făcut Holly, îngrijorată de tonul vocii lui Foaly, care de obicei era șăgalnic: Repet. Vor trimite un trol înăuntru ca să-ți asigure eliberarea.

Holly a tresărit. Cudgeon hotăra acum. Nu era semn bun.

Fowl a întrerupt-o din nou.

— Nu e politicos, să știi, să-ți ignori gazda.

Holly a scos un mârâit agresiv:

— Ajunge!

Și-a retras pumnul cu degetele strânse. Artemis nici n-a clipit. Nu avea de ce. Butler intervenea întotdeauna înainte ca primul pumn să aterizeze. Apoi ceva i-a atras atenția în monitorul care supraveghea etajul întâi, o figură masivă, alergând pe scări în jos. Era Butler.

— Asta e, băiețel răsfățat, a spus Holly răutăcioasă. Ești pe cont propriu de data asta.

Înainte ca Artemis să aibă timp să deschidă larg ochii, Holly și-a adunat ceva forță în braț și l-a pocnit pe inamic drept în nas.

— Ooh! a făcut el, prăbușindu-se pe spate.

— Oh, da! M-am răcorit!

Holly și-a concentrat atenția pe vocea din cască.

— Am transmis o buclă către camerele din afară, pentru ca oamenii să nu vadă că se apropie pe alee. Dar e pe drum, crede-mă.

— Foaly, Foaly, recepție.

— Holly, tu ești?

— Unica. Foaly, nu e nicio buclă. Văd tot ce se petrece aici în jur.

— Ticălos mic... Probabil că a rebutat sistemul!

Elfii roiau pe alee. Cudgeon, arrogant, își dirija echipa. Iar în mijlocul agitației se afla o cușcă înaltă de cinci metri care plutea pe o pernă de aer. Cușca se afla exact în dreptul ușii conacului, iar cei de la Divizia Tehnică așezau un sigiliu de coliziune pe zidul din jurul ușii. Când era activat, mai multe bare dintr-un aliaj de metal de pe manșeta sigiliului erau detonate simultan, dezintegrând ușa. După ce praful se domolea, trolul nu avea încotro să se ducă decât în casă.

Holly a verificat celelalte monitoare. Butler reușise să o scoată pe Juliet cu forța din beci. Urcaseră scara care ducea la nivelul întâi și tocmai traversau holul. Exact în linia focului.

— *D'arvit*, a spus ea, traversând camera.

Artemis se sprijinea pe coate.

— Mi-ai tras un pumn, spuse el, uimit.

Holly și-a atașat un set de aripi Hummingbird.

— Așa e, Fowl, și de unde a venit pumnul ăla mai pot veni și alții. Stai pe loc dacă ții la sănătatea ta!

Pentru prima dată în viața lui, Artemis a realizat că nu avea o replică instantanee. A deschis gura, așteptând ca să-i dea răspunsul creierul lui. Dar nu venea nimic.

Holly și-a pus arma Neutrino 2 000 în toc.

— Așa e, noroiios mic ce ești. S-a terminat cu joaca. E timpul ca profesioniștii să intre în acțiune. Dacă ești cuminte, o să-ți cumpăr o acadă când mă întorc.

Și, când Holly era deja departe și plutea în aer pe sub stâlpii antici de fag din hol, Artemis a replicat:

— Nu-mi plac acadelele.

Un răspuns îngrozitor de inadecvat. Artemis a rămas șocat de replica pe care i-o dăduse. Chiar patetic. „Nu-mi plac acadelele.” Niciun geniu răufăcător cu puțin respect de sine n-ar pronunța măcar cuvântul acadele. Chiar trebuia să alcătuiască o bază de date cu răspunsuri deștepte pentru ocazii de genul ăsta.

Probabil că Artemis ar fi stat mult și bine acolo, detașat de situația prezenta, dacă ușa de la intrare nu ar fi explodat, zguduind casa din temelii. O asemenea explozie ar fi de ajuns să trezească pe oricine din visare.

Un spriț a venit să-i dea raportul comandantului în acțiune Cudgeon.

— Manșeta e pe poziție, domnule!

Cudgeon a dat din cap:

— Ești sigur că e etanșă, căpitane? Nu vreau ca trolul să iasă pe partea cealaltă.

— E mai etanșă decât portofelul unui goblin. Nu trece nici măcar o bulă de aer prin sigiliul acela. E mai etanșă decât...

— Foarte bine, căpitane, l-a întrerupt Cudgeon grăbit, înainte ca acesta să-și termine comparația plastică.

Alături de ei, cușca se zguduia puternic, aproape răsturnând suportul de pe perna de aer.

— Ar fi bine să aruncăm în aer nenorocita aia de ușa, comandante. Dacă nu-l lăsăm să iasă curând, băieții mei își vor petrece următoarea săptămână adunând...

— Bine, căpitane, bine! Detonează! Arunc-o în aer!

Cudgeon s-a grăbit să ajungă în adăpostul antiexplozie, mângâind ceva în caietul electronic de notițe. Memo: Amintește-le spriților să-ți vorbească frumos. Până una alta, eu sunt *comandant* acum.

Căpitanul cu gura spurcată s-a întors la șoferul care conducea cabina cuștii.

— Arunc-o, Chix! Scoate ușa din nenorocitele alea de balamale!

— Da, domnule. O scot din nenorocitele de balamale.

Executat!

Cudgeon a făcut o grimasă. Va ține o ședință generală mâine dimineață. La prima oră. Până atunci, își va pune simbolul de comandant pe banderola jachetei. Până și un spriț se va abține să nu înjure când le va sări în ochi logoul cu trei ghinde.

Chix și-a pus ochelarii de protecție antișrapnel, deși parbrizul cabinei era din cuarț. Ochelarii erau *cool*. Le plăceau fetelor. I se părea că este *macho* teribil. Așa erau spriții. Dă-i unuia o pereche de aripi și va crede că e darul lui Dumnezeu oferit femeilor. Dar nefericita goană după femei a lui Chix Verbil este o altă poveste. În aceasta, el are un singur rol: să apese pe butonul de detonare. Ceea ce a și făcut, cu mare pompă.

Douăzeci și patru de încărcături au fost detonate în casetele lor, împingând douăzeci și patru de cilindri din aliaj la o viteză de mai mult de o mie de kilometri pe oră. La impact, fiecare bară pulveriza aria de contact plus cincisprezece centimetri împrejur, spulberând eficient ușa din afurisitele de balamale, după cum ar fi spus căpitanul. Când praful s-a așezat, cei responsabili de cușcă i-au dat la o parte pereții și au început să bată cu palmele în panourile laterale.

Cudgeon privea din spatele scutului antiexplozie.

— Sunteți pe poziții, căpitane?

— Nu poți să aștepti o secundă, comandante? Chix? Cum e treaba?

Chix s-a uitat în monitorul cabinei.

— Se mișcă. L-au speriat bățiile. Acum ies ghearele. Mamă, ce namilă! N-aș vrea să fiu în pielea gagicii de la Recon dacă se nimerește să-i iasă în cale.

Pentru o clipă, Cudgeon a avut muștrări de conștiință, pe care însă le-a înlocuit repede cu reveria lui preferată – o imagine a lui cufundat într-unul din scaunele de velur bej ale Consiliului.

Cușca s-a zdruncinat aproape răsturnându-l pe Chix de pe scaun. Dar acesta se ținea în șa ca un călăreț de rodeo.

— Uooo! A ieșit! Încuiați și încărcați, băieți! Am senzația că

în orice clipă o să auzim strigăte de ajutor.

Cudgeon nu se obosea să încuie și să încarce. Prefera să lase această treabă în grija soldaților. Comandantul în acțiune se considera prea important ca să se pună într-o situație de risc. Pentru binele Poporului, în general, era bine ca el să rămână în afara zonei operaționale.

Butler cobora scările câte patru trepte deodată. Era, probabil, prima dată când îl abandona pe stăpânul Artemis într-o situație de criză. Dar Juliet era sora lui mai mică și, evident, ceva se întâmpla cu ea. Elful îi spusese ceva și ea stătea acum în celulă chicotind. Butler își imagina ce e mai rău. Dacă avea să i se întâmple lui Juliet ceva, nu știa ce o să facă.

A simțit cum o picătură de sudoare i se prelingea pe creștetul ras. Toată această situație se îndrepta în direcții ciudate. Elfi, magie, acum un ostatic liber prin casă. Cum ar fi putut el să țină totul sub control? Se folosesc echipe de câte patru oameni pentru paza unui amărât de politician, iar el trebuia să facă față în toată încurcătura asta de unul singur. Butler a sprintat pe coridor până în locul care nu demult fusese celula căpitanului Short. Juliet stătea întinsă pe pătui, fascinată de un perete de beton.

— Ce faci? a întrebat-o el gâfâind.

A scos un pistol Sig Sauer cu o dexteritate ce venea după o îndelungă experiență. Sora lui de-abia dacă s-a uitat la el.

— Liniște, maimuțoiule! Urmează *Louie – Mașina de Dragoste*. Nu-i așa de tare! Aș putea să-l bat și eu.

Butler a clipit, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Vorbea în dodii. Era drogată, evident.

— Hai să mergem! Artemis vrea să urcăm în camera de urgențe!

Juliet arăta cu un deget cu o manichiură perfectă spre perete.

— Artemis poate să mai aștepte. Țsta e pentru titlul intercontinental. Și e un meci personal. Louie a mâncat porcușorul lui Hogman.

Valetul s-a uitat cu atenție la perete. Era clar un perete gol. Nu avea timp pentru așa ceva.

— Așa e. Hai să mergem, a mârâit el, aruncându-și sora peste umărul lat.

— Nuuuu, brută, protesta ea bătând cu pumnii minusculi în spatele lui. Nu acum. Hogman. Hogmaaaaaan!

Butler a ignorat protestele ei și s-a pus pe fugă. Cine mai era și Hogman ăsta? Unul dintre iubiții ei, fără îndoială, pe viitor, avea de gând să urmărească cu mai multă atenție cine o vizitează acasă.

— Butler. Răspunde.

Era Artemis, îi vorbea prin stație. Butler a ridicat-o pe sora lui mai sus ca să poată ajunge la centură.

— Acadele! a urlat șeful lui.

— Ce ai spus? Mi s-a părut că ai zis...

— Eh... vreau să zic ieșiți afară. Adăpostiți-vă! Adăpostiți-vă!

„Adăpostiți-vă?” Termenul militar nu suna bine venind din gura lui Artemis. Ca un inel cu diamant într-o pungă de plastic.

— Să ne adăpostim?

— Da, Butler. Caută un adăpost. Credeam că dacă vorbesc în termeni simpli o să ajung mai repede la funcțiile tale cognitive. Evident, m-am înșelat.

Așa mai mergea. Butler s-a uitat prin hol după un adăpost. Nu avea prea multe opțiuni. Singurul adăpost era oferit de armurile medievale de lângă pereți. Valetul s-a strecurat într-o nișă din spatele unei armuri de cavaler din secolul al XIV-lea cu tot cu lance și buzdugan.

Juliet a lovit platoșa de piept a armurii.

— Te crezi periculos? Te dobor cu o singură mână.

— Liniște, i-a șoptit Butler.

Și-a ținut respirația și a ascultat. Ceva se apropia de ușa principală. Ceva mare. Butler s-a aplecat în afară suficient de mult ca să-și poată arunca un ochi pe hol...

Apoi ai putea spune că ușa a explodat. Dar acest cuvânt nu descrie exact ceea ce s-a întâmplat în realitate. Ușa a fost

spulberată în mii de fărâme. Butler mai văzuse așa ceva o singură dată, când un cutremur de gradul șapte dădăduse proprietatea unui cap al mafiei drogurilor din Columbia, cu câteva secunde înainte ca el să o arunce în aer. Aici a fost însă altfel. Mai bine localizat. Foarte profesionist. Era o tactică clasică antitero. Lovește-i cu fum și zgomot puternic, apoi intră când țintele sunt dezorientate. Orice ar fi urmat, nu era de bine. Era sigur de acest lucru. Avea dreptate.

Nori de praf se așezau ușor, formând o peliculă pe covorul tunisian. Doamna Fowl ar fi fost furioasă dacă ar fi ieșit din camera ei din pod. Instinctul lui îi spunea să se miște de-acolo. Să fugă în zigzag de-a lungul încăperii, îndreptându-se spre un nivel superior. Ar fi trebuit să stea aplecat ca să minimalizeze ținta. Avea vizibilitate. Acum ar fi momentul. În orice secundă se aștepta ca un șir de gloanțe să năvălească pe sub arcadă și cel mai nepotrivit lucru era să rămând la nivelul de jos.

În orice altă zi, s-ar fi mișcat de acolo. Ar fi ajuns la etaj înainte să aibă timp să se răzgândească. Dar astăzi o avea pe surioara lui pe umeri vorbind aiurea și în niciun caz nu voia să o expună la atacul cu arme de foc. În starea în care era Juliet, probabil că ar fi invitat comandoul de elfi la un meci de lupte. Și, cu toate că sora lui părea dură, era de fapt doar un copil. Nu se putea măsura cu personal militar antrenat. Butler s-a aplecat, a proptit-o pe Juliet de tapiseria din spatele unei armuri și și-a verificat piedica trăgaciului. Nu era pusă. „Așa. Veniți la mine, elfișorilor.”

Ceva se mișca în norul de praf. A observat imediat că acel ceva nu era un om. Valetul fusese la prea multe expediții safari ca să nu recunoască un animal. A studiat mersul animalului. Probabil o maimuță. Avea partea de sus a corpului asemănătoare cu cea a unei maimuțe, dar era mai mare decât orice maimuță pe care o văzuse el vreodată. Dacă era o maimuță, arma lui nu avea să-i folosească la nimic. Puteai să tragi de cinci ori în capul unui mascul și tot avea timp să te mănânce până creierul lui pricepea că e pe moarte.

Dar nu era o maimuță. Maimuțele nu aveau vedere de noapte. Ființa aceasta avea. Pupile purpurii, strălucitoare,

ascunse pe jumătate în spatele unor șuvițe de păr lung și stufos. Avea și colți, dar nu ca de elefant. Aceștia erau curbați, cu margini zimțate. Erau niște arme de scos mațele. Butler a simțit ceva în stomac. Mai avusese odată același sentiment. În prima zi la Academia Elvețiană. Era frica.

Acea ființă a pășit în afara labirintului de praf. Butler a tras aer în piept. Tot pentru prima dată de la Academie înapoi. Nu mai întâlnise vreodată până atunci un asemenea adversar. Valetul și-a dat seama de ceea ce făcuseră elfii. Trimiseseră înăuntru un vânător primitiv. Care nu era deloc interesat de magie și nici de reguli. Care ar fi ucis pe oricine îi ieșea în cale, fără să țină seama de specie. Era prădătorul perfect. Era evident după dinții ascuțiți care ar fi sfâșiat carnea, după sângele închegat sub unghiile lui și după ura din privire.

Trolul a înaintat stângaci, privind chiorăș prin lumina candelabrului. Ghearele îngălbenite zgâriau podeaua de marmură, din care săreau scântei. Adulmeca acum, sforăind curios, cu capul ridicat într-o parte. Butler mai văzuse acea poziție înainte – la boturile pitbulilor înfometaji, înainte ca proprietarii ruși să-i asmuță pe vreun urs pornit la vânătoare.

Capul lătos a înghețat, cu botul îndreptat exact în direcția ascunzătorii lui Butler. Nu era nicio coincidență. Valetul privea printre degetele metalice ale mânușii armurii. Acum venea urmărirea prăzii. O dată ce a recunoscut mirosul, prădătorul va încerca o apropiere în liniște, înainte de atacul-fulger.

Dar se părea că trolul nu citise *Manualul prădătorului*, pentru că nu s-a mai oboșit cu apropierea silențioasă, trecând direct la atacul-fulger. Se mișca mai repede decât Butler ar fi crezut că e posibil. Trolul a sprintat de-a lungul culoarului, răsucind armura medievală ca pe un manechin dintr-o vitrină.

Juliet a clipit.

— Ooo, a spus ea trăgând aer în piept. E Bigfoot Bob! Campionul canadian din 1998. Credeam că ești în Anzi să-ți cauți familia.

Butler nu s-a mai deranjat s-o facă să-și revină. Sora lui nu era lucidă. „Măcar avea să moară fericită”, se gândea el. În

timp ce mintea sa plăsmuia acea morbidă observație, arma lui Butler se ridică.

A apăsat pe trăgaci, atât de repede cât mecanismul Sig Sauer îi permitea. Două în piept și trei între ochi. Cel puțin, așa era planul. A nimerit loviturile în piept, dar trolul a intervenit înainte ca Butler să-și pună în aplicare planul. Intervenția a survenit sub forma colților secerători care s-au coborât sub nivelul gârzii lui Butler. S-au încolăcit în jurul trunchiului lui, sfâșiindu-i jacheta Kevlar întărită, ca și cum ar fi străpuns printr-o foaie de hârtie.

Butler a simțit o durere rece în momentul când colții zimțați i-au pătruns în piept. Și-a dat imediat seama că rana era mortală. De-abia mai putea să respire. Era din cauza plămânului care fusese atins. Sângele țâșnea pe blana trolului. Sângele lui. Nimeni nu putea să piardă atâta sânge și să mai rămând în viață după aceea. Oricum, durerea fusese înlocuită de o euforie curioasă. Era o formă de anestezic natural care se scurgea prin canale din colții animalului. Era mai periculos decât orice otravă. În câteva minute, Butler nu numai că nu se va mai lupta, dar va muri gângurind.

Valetul s-a luptat împotriva narcoticelor din sângele lui și s-a zbatut frenetic în strânsoarea trolului. Dar era inutil. Lupta se terminase aproape înainte de a începe.

Trolul a mârâit și a aruncat trupul rănit peste cap.

Corpul solid al lui Butler s-a izbit de perete la o viteză pe care oasele omenești nu ar fi putut-o suporta. Cărămizile au crăpat din tavan până la podea. Coloana lui Butler a cedat și ea. Acum, chiar dacă pierderea de sânge nu l-a terminat, paralizia îl va doborî cu siguranță.

Juliet era în continuare sub hipnoză.

— Hai, frate, nu mai sta lipit de zid, știm cu toții că te prefaci.

Trolul s-a oprit. O curiozitate primară i-a fost trezită de lipsa ei de frică. Ar fi bănuț că e vorba de un șiretlic, dacă ar fi putut să formuleze un gând așa de complex. Dar până la urmă, pofta a câștigat. A simțit miros de carne. Fragedă și proaspătă. Carnea de la suprafață era altfel. Îmbibată cu

aromele de suprafață. O dată ce a gustat carne din aer liber, îi era greu să se mai întoarcă la cea din subteran. Trolul și-a plescăit limba peste incisivi și a întins o mână acoperită cu blană lungă.

Holly și-a strâns aripile aproape pe corp, coborând în picaj. A trecut chiar pe deasupra balustradelor, ieșind într-o veranda acoperită de un dom de sticlă mată. Lumina din zona de stopare era filtrată în mod nenatural, divizându-se în fascicule azurii.

„Lumina”, se gândea Holly. Fasciculele concentrate au dat rezultate odată. Nu vedea niciun motiv de ce nu ar face-o și acum. Era prea târziu pentru bărbat, nu mai avea un os întreg, dar femeia mai avea încă vreo câteva secunde înainte ca trolul să o sfâșie.

Holly a coborât în spirale prin lumina albăstruie, căutând pe consola de comenzi pentru cască butonul Sonix. În general, acesta era folosit pentru câini, dar în acest caz ar fi fost de ajuns pentru a-i distra trolului atenția pentru o clipă. Atât cât Holly să aibă timp să ajungă la parter.

Trolul se apropie de Juliet pe furiș. Era o tactică rezervată celor lipsiți de apărare. Urma să-și introducă ghearele curbate ca niște cârlige sub coastele ei, sfâșiindu-i inima. În felul acesta, carnea rămânea întreagă și nu intervenea nici tensiunea din ultimul moment care să o facă să se întărească.

Holly și-a activat Sonixul... și nu s-a întâmplat nimic. Nu era bine. În general, un trol obișnuit ar fi fost cel puțin iritat de sunetele de frecvență ultraînaltă. Dar acest animal nici măcar nu și-a clătinat capul lățos. Existau două variante: unu, casca nu funcționa; doi: trolul era complet surd. Din nefericire, Holly nu putea să verifice, pentru că sunetele nu puteau fi auzite de urechile elfilor.

Oricare ar fi fost problema, Holly a fost forțată să adopte o strategie pe care nu ar fi folosit-o altfel: contact direct. Totul pentru a salva viața unui om. Se încadra la secțiunea opt. Fără îndoială.

Holly a smucit schimbătorul de viteze al aripilor. A trecut

de la viteza a patra direct la zborul în revers. Nu era bine pentru cutia de viteze. O să aibă reclamații de la mecanici, în cazul, puțin probabil, că ar fi supraviețuit coșmarului. După ce a schimbat brusc viteza, Holly s-a răsucit în aer în așa fel încât tocurile cizmelor ei să fie îndreptate direct spre capul trolului. Holly a făcut o grimasă. Două lupte cu același trol. Incredibil.

Tocurile l-au lovit pe trol direct în moalele capului. La acea viteză, forța G trebuie să fi fost de cel puțin o jumătate de tonă la impact. Numai datorită întăriturilor din costumul ei, picioarele lui Holly nu s-au rupt. Chiar și-așa, și-a auzit genunchiul trosnind. A simțit durerea până în creștet. Și-a ratat manevra de retragere. În loc să se propulseze la o altitudine unde ar fi fost în siguranță, Holly s-a agățat de spatele trolului, încâlcindu-se imediat în șuvițele lui de păr care semănau cu niște frânghii.

Trolul era și el iritat. Nu numai că cineva îl întrerupsese de la masă, dar acum acel cineva se cuibărise și în blana lui, la un loc cu melcii sanitari. Animalul s-a îndreptat, încercând să ajungă cu laba peste umăr. Ghearele curbate au zgâriat casca lui Holly, lăsând șanțuri paralele în aliajul de metal. Juliet era în siguranță pentru moment, dar Holly îi luase locul pe lista persoanelor aflate în pericol.

Trolul o strângea din ce în ce mai tare. Reușise cumva să prindă în ghearele lui casca lui Holly, care avea un strat antifrecare. Foaly spunea că era imposibil să prinzi ceva acoperit cu stratul antifrecare.

Căpitanul Short s-a trezit ridicată în sus spre fața binecunoscutului ei inamic. Holly se străduia să se concentreze, în ciuda durerii și a confuziei. Picioarul i se legăna ca un pendul, iar respirația trolului venea peste ea în valuri râncede.

Avusese un plan, nu-i așa? Doar nu zburase până aici doar ca să se ghemuiască la podea și să moară. Trebuie să fi fost o strategie. În toți acei ani, în Academie, trebuie să fi învățat ceva. Oricare ar fi fost planul, acesta plutea rătăcit undeva între durere și șoc. Plutea rătăcit.

— Luminile, Holly...

Auzea o voce care îi răsună în cap. Probabil că vorbea singură. O percepea ca pe o experiență exterioară minții ei. Ha! Ha! Trebuie să țină minte să-i spună lui Foaly despre asta... Foaly?

— Aprinde luminile, Holly. Dacă apucă să te lovească cu colții, vei fi moartă înainte ca magia să te mai poată ajuta.

— Foaly, tu ești?

Holly poate că rostise cuvintele cu voce tare sau poate doar în gând. Nu era sigură.

— Fasciculele luminoase de tunel, căpitane! a spus o altă voce. Nu la fel de caldă. Apasă pe buton, acum! E un ordin!

Ooo! Era Root. Iar o să iasă prost. Prima dată la Hamburg, apoi Martina Franca și acum aici.

— Da, domnule, a îngăimat ea, încercând să vorbească pe un ton convingător.

— Apasă acum, căpitan Short!

Holly a privit fix trolul în ochii lui nemiloși și a apăsas pe buton. Era o scenă foarte melodramatică. Sau așa ar fi fost dacă luminile ar fi mers. Din nefericire pentru ea, Holly luase în grabă una din căștile canibalizate de Artemis Fowl. Așadar, nu avea Sonix, nu avea filtre și nu avea lumini de tunel. Tuburile de halogen erau încă instalate, dar firele se deconectaseră în timpul investigațiilor lui Artemis.

— Aoleu! a spus Holly gâfâind.

— Aoleu? a urlat Root. Ce vrea să însemne asta?

— Fasciculele nu funcționează, i-a explicat Foaly.

— Oh... vocea lui Root s-a înmuiat.

Ce altceva mai putea spune?

Holly îl privea fix pe trol. Dacă nu ar fi știut că trolii erau animale fără judecată, ai fi băgat mâna în foc că bestia rânjea. Stătea acolo, cu sângele scurgându-i-se din mai multe răni de pe piept. Căpitanului Short nu i-a plăcut faptul că se rânjea la ea.

— Râzi de asta! a spus ea și l-a izbit pe trol cu singura armă pe care o avea la îndemână: capul ei cu caschetă.

Un gest curajos, fără îndoială, dar la fel de eficient ca și încercarea de a tăia un copac cu o pană. Din fericire, lovitura

nerecomandată a avut și un efect secundar. Pentru o fracțiune de secundă, două fire conductoare s-au conectat și au trimis electricitate către unul dintre fasciculele de tunel. Patru sute de wați de lumină albă au penetrat ochii purpurii ai trolului, trimițând fulgere de agonie către creierul acestuia.

— He! He! a îngăimat Holly în secunda de dinainte ca trolul să intre în convulsii.

Spasmele acestuia au trimis-o, rostogolindu-se, de-a lungul podelei parchetate, cu piciorul târâș după ea.

Peretele se apropia cu o viteză alarmantă. „Poate”, se gândea Holly optimistă, „este unul din acele contacte după care nu simți durerea decât mai târziu. Nu, a răspuns partea ei pesimistă, mă tem că nu”. S-a izbit într-o tapiserie narativă Norman, care s-a și prăbușit peste ea. Durerea a fost imediată și copleșitoare.

— Uuuf, a gemut Foaly. Până și eu am simțit-o.

Imaginea a înghețat. Senzorii de durere au sărit peste limitele cunoscute: Plămânii îți sunt distruși, căpitane. O să ne părăsești pentru un timp. Dar nu te îngrijora, Holly, magia ar trebui să-și facă deja efectul.

Holly simțea scânteile albastre ale magiei grăbindu-se spre numeroasele ei răni. Bine că avusese ghinda! Dar era prea puțin și prea târziu. Depășise pragul durerii. Chiar în momentele când își pierdea cunoștința, mâna ei a ieșit de dedesubtul tapiseriei. A picat exact peste brațul lui Butler și i-a atins pielea. Uimitor. Omul nu murise încă. Pulsul, tenace, îi trimitea încă sângele către membrele zdrobite.

„Vindecă-te”, și-a spus în gând Holly și magia i s-a scurs prin degete.

Trolul se găsea în fața unei dileme – pe care dintre femei să o mănânce prima. Trebuia să aleagă. Durerea agonizantă care îi zăbovea încă în capul lăptos nu îi ușura deloc alegerea și nici pumnul de gloanțe din țesutul lui adipos de pe piept. Până la urmă s-a hotărât asupra celei de la suprafață. Carnea de om era mai fragedă. Nu era densă ca aceea de elf, la care ar fi trebuit să mestece mult.

Animalul s-a aplecat, atingând bărbia fetei cu gheara lui

galbenă. O jugulară pulsa, curbată ușor, de-a lungul gâtului. „Inima sau gâtul?” se întreba trolul. Gâtul, era mai aproape. Și-a întors gheara în așa fel încât marginea ascuțită să apese țesutul uman, moale. O singură mișcare cu gheara ascuțită și propria ei inimă i-ar fi trimis sângele în afara corpului.

Butler s-a trezit, ceea ce era o surpriză. Și-a dat seama că era încă în viață pentru că simțea dureri cumplite pe fiecare centimetru pătrat al corpului său. Nu era bine. Era în viață, dar având în vedere faptul că gâtul lui era răsucit la 180 de grade, nu va mai fi în stare nici măcar să scoată câinele la plimbare, ce să mai vorbim de a-și salva sora!

Valetul și-a mișcat degetele. Îl dureau de-nnebunea, dar măcar le putea mișca. Era uimitor că mai avea funcțiile motrice, după trauma pe care o suferise coloana lui vertebrală. Degetele de la picioare păreau a fi în regulă și ele, dar s-a gândit că putea fi doar o senzație-fantomă, căci nu le putea vedea.

Rana din piept părea că nu mai sângerează și acum putea gândi limpede. În tot corpul era mult mai bine decât ar fi trebuit să fie! Ce se întâmpla aici?

Butler a observat ceva. În jurul toracelui său dansau scânteii albastre. Probabil că avea halucinații.

Își imagina lucruri plăcute care să-i distragă atenția de la ceea ce era inevitabil. Însă halucinația era foarte reală.

Scânteile se adunau în jurul unei zone puternic lovite și se afundau în piele. Asta nu era halucinație! Ceva extraordinar i se întâmpla! Ceva magic!

Magic? Cuvântul i-a trezit o amintire în creierul său recent reasamblat. Magia elfilor îi vindeca rănilile. Și-a răsucit capul și a făcut o grimasă când a văzut șirul de vertebre care alunecau în toate părțile. O mână se odihnea pe brațul lui. Scânteile se scurgeau din mâna firavă a elfului, găsim rănilile, loviturile și oasele rupte. Erau multe răni de vindecat, dar micuțele scânteii le rezolvau pe toate repede și eficient. Ca o armată de castori mitici care reparau daunele de după furtună.

Butler simțea cum i se sudează oasele și sângele care se

retrăgea din cheagurile pe jumătate coagulate. Când vertebrele s-au aranjat la locurile lor, capul i s-a întors singur, iar puterile i-au revenit deodată când magia i-a redat cei trei litri de sânge pe care i-a pierdut prin rana din piept.

Butler a sărit în picioare, a sărit literalmente. Era din nou el însuși. Nu. Era mai puternic decât fusese el vreodată. Suficient de puternic ca să se mai lupte o dată cu bestia care stătea aplecată deasupra surorii sale.

A simțit inima întinerindu-i parcă: acum îi bătea repede, ca un motor. „Calm”, și-a spus el. Pasiunea e dușmanul eficienței. Dar cu sau fără calm, situația era gravă. Bestia aproape reușise să-l omoare o dată și acum nu avea nici măcar pistolul Sig Sauer. Lăsând la o parte abilitățile lui, ar fi fost bine să aibă o armă. Ceva mai greu. Gheata lui s-a lovit de un obiect metalic. Butler și-a coborât privirea spre lucrurile răvășite după trecerea trolului... Perfect!

Pe ecran, nu se vedeau decât purici.

— Haide! Îl grăbea Root. Hai mai repede!

Foaly l-a dat la o parte, împingându-și cu cotul superiorul.

— Poate dacă n-ai insista să blochezi toate panourile de circuite...

Root s-a dat la o parte iritat. Lui i se păreau vinovate panourile că stăteau în spatele său. Capul centaurului a dispărut într-un panou de acces.

— Vezi ceva?

— Nu, doar interferențe.

Root a lovit ecranul cu palma. Nu era o idee bună. În primul rând pentru că era o șansă la un milion ca această manevră să ajute la ceva și, în al doilea, pentru că ecranele cu plasmă se încingeau foarte tare după o utilizare îndelungată.

— *D'arvit!*

— Apropo, nu atinge ecranul!

— Aa, ha, ha, ha! Avem timp de glume acum, nu-i așa?

— Nu, nu avem. Vezi ceva?

Deodată, pe ecran au apărut forme și contururi.

— Asta e! Oprește aici! Avem semnal!

— Am activat camera secundară. E o cameră video veche, obișnuită, dar trebuie să ne descurcăm cu ea.

Root nu mai comenta. Privea ecranul. Trebuie să fie un film. Nu putea crede că e adevărat ceea ce se întâmpla acolo.

— Așadar ce se întâmplă acolo? E interesant?

Root a încercat să-i răspundă, dar vocabularul lui milităresc pur și simplu nu includea suficiente superlative.

— Ce? Ce e?

Comandantul a încercat:

— E... omul! N-am mai văzut... Oh, lasă, Foaly... Trebuie să vii să vezi cu ochii tăi.

Holly vedea totul printr-o gaură din faldurile tapiseriei. Dacă nu ar fi văzut cu ochii ei, nu ar fi crezut. De fapt, de-abia când a urmărit înregistrările video ale raportului ei a fost sigură că nu a fost o halucinație cauzată de trauma suferită. Așa cum era, acea casetă video a devenit ulterior legendară. Inițial a circulat prin cercul Cineasților Amatori, apoi a intrat în biblioteca Academiei, la secțiunea donații.

Omul își punea o armură medievală. Părea incredibil, dar avea de gând să se lupte corp la corp cu trolul. Holly a încercat să-l avertizeze, a încercat să spună ceva, dar magia nu-i vindecase încă plămânii.

Butler și-a închis vizorul, ridicând în aer un înfricoșător buzdugan.

— Acum, a răcnit el prin grilajul vizorului, o să-ți arăt eu ce-o să pățești dacă te atingi de sora mea!

Omul a răsucit buzduganul de parcă ar fi fost bastonul unei majorete și l-a trimis exact între omoplații trolului. O asemenea lovitură, deși nu fatală, cu siguranță i-a distras trolului atenția de la prada sa.

Butler și-a sprijinit piciorul pe coapsa trolului și și-a smuls arma din spatele acestuia. Buzduganul a ieșit cu scrâșnet dezgustător, ca de ventuză. Omul a sărit înapoi și s-a retras într-o poziție defensivă.

Trolul se apropia de el, cu toate cele zece gheare întinse la maximum. Picături de venin i se scurgeau din vârfurile

fiecărui colț. Joaca se terminase. Dar de această dată nu va alege atacul-fulger. Animalul obosise, era rănit. Ultimului atac trebuia să-i acorde tot atâta respect cât atacului unui alt mascul din aceeași specie. Din punctul de vedere al trolului, teritoriul îi fusese invadat. Și nu era decât o singură cale de rezolvare a unei asemenea dispute – modul în care trolii rezolvă orice dispută...

— Trebuie să te avertizez, spuse Butler, sobru. Sunt înarmat și pregătit să utilizez forță letală, dacă va fi necesar.

Holly ar fi gemut dacă-ar fi fost în stare să facă acest lucru. Îl tachinează! Omul încerca să-l provoace pe trol într-o competiție *macho*! Ulterior însă, căpitanul Short a realizat că se înșelase. Nu cuvintele erau importante, ci tonul. Calm, liniștitor. Vorbea ca un dresor care i se adresează unui unicorn speriat.

— Îndepărtează-te de femeie! Ușurel!

Trolul și-a umflat obrazii și a urlat. Era o tactică de intimidare a adversarului. Testa terenul. Butler nici măcar n-a clipit.

— Da, da, m-ai speriat. Acum dă-te la o parte din ușă ca să nu fiu nevoit să te fac bucățele!

Trolul sforăia, iritat de această reacție. În general, răgetul lui făcea orice ființă s-o ia la goană prin tunel.

— Haide, pas cu pas. Ușurel. Încet, uriașule!

Aproape că vedeai în ochii trolului o undă de incertitudine. Poate că acest om era...

Și atunci Butler a atacat. S-a învărtit în jurul colțurilor și i-a aplicat un upercut devastator cu arma medievală. Trolul se retrăgea legănându-se și-și agita furios ghearele. Dar era prea târziu: Butler era deja în afara razei lui de acțiune. Se retrăgea spre cealaltă parte a coridorului.

Trolul a pornit după el, clătinându-se, și-și scuipa dinții ieșiți din alveole. Butler s-a lăsat pe genunchi, aluneca și se rostogolea pe podeaua lustruită ca un patinoar. Se apleca brusc și făcea piruete în fața urmăritorului său.

— Ia uite ce am găsit, zise el ridicând pistolul Sig Sauer.

De această dată, nu mai avea de gând să-l țintească în

piept. Butler și-a descărcat pistolul între ochii trolului într-o rază de vreo 10 centimetri. Ceea ce nu știa Butler era că, în timpul miilor de ani în care trolii se împungeau între ei, aceștia își dezvoltaseră o muchie groasă, osoasă care le acoperea fruntea. Așadar, deși trăsesese cum scria la carte, gloanțele nu penetraseră craniul, cu toate că aveau un înveliș de teflon.

Oricum, zece gloanțe Devastator nu puteau fi ignorate de nicio ființă de pe pământ și trolul nu făcea excepție. Gloanțele au penetrat craniul acestuia lăsând urme ca de tatuaj și i-au cauzat instantaneu niște contuzii. Animalul s-a retras, clătinându-se, și s-a lovit cu palma peste frunte. Butler l-a tuns într-o clipă și i-a lovit cu buzduganul piciorul blănos atât de tare, încât țepii acestuia au penetrat talpa înfigându-se în podea.

Trolul era rănit și orbit de sângele care i se scurgea pe față. Era jalnic.

Oricine ar fi simțit remușcări, dar nu și Butler. El văzuse prea mulți oameni sfâșiați de colții animalelor rănite. Acesta era momentul în care animalul era foarte periculos. Nu era vreme pentru milă, trebuia să-l distrugă fără scrupule.

Holly nu putea decât să privească neajutorată cum omul își alegea ținta cu grijă și cum îi aplica lovituri care-l slăbeau din ce în ce mai mult pe trolul deja rănit. Prima dată i-a zdrobit tendoanele, făcându-l să cadă în genunchi, apoi și-a aruncat buzduganul și a trecut la treabă cu mâinile băgate în mânuișile de metal ale armurii, care erau, poate, mai ucigătoare decât buzduganul. Nefericitul trol riposta patetic, reușind din când în când să-l atingă cu câte o lovitură. Nu a reușit însă să penetreze armura medievală. Între timp, Butler opera ca un chirurg. Presupunând că fizicul trolului este asemănător cu cel al oamenilor, îi aplica animalului lovitură după lovitură, reducându-l astfel, în doar câteva secunde, la o grămadă de blană care tremura. Era o priveliște care-i provoca milă. Și valetul nu terminase încă. Și-a scos mânuișile pline de sânge și și-a încărcat din nou pistolul.

— Hai să vedem câte oase ai sub bărbie!

— Nu! a spus Holly trăgând prima gură de aer. Nu face asta!

Butler a ignorat-o, punându-i trolului țeava pistolului sub bărbia trolului.

— Nu o face... Îmi ești dator!

Butler s-a oprit. Juliet era în viață, era adevărat. Era confuză, dar trăia. A pus piedica pistolului. Fiecare neuron din creierul lui îi striga să tragă. Dar Juliet era în viață.

— Îmi ești dator, omule!

Butler a oftat. Mai târziu avea să regrete.

— Foarte bine, căpitane. Bestia o să trăiască și o să mai lupte încă. Norocul lui că sunt în toane bune astăzi!

Holly a scos un sunet. Era ceva între un văitat și o încercare de a râde.

— Acum, hai să scăpăm de prietenul nostru cel blănos! Butler a rostogolit trolul inconștient pe un cărucior de cărat armuri și l-a tras spre ușa distrusă. Împingând cu putere, i-a făcut vânt în noaptea suspendată.

— Și să nu mai pui piciorul pe-aici! a strigat el.

— Uimitor, a spus Root.

— Mie-mi spui? l-a susținut Foaly.

CAPITOLUL IX

ASUL DIN MÂNECĂ

Artemis a încercat mânerul ușii și s-a ales cu palma arsă. Îi rămăsese imprimat conturul minerului. Elful trebuie să o fi încins cu arma. Foarte isteață. O variabilă mai puțin în ecuație. Același lucru l-ar fi făcut și el.

Artemis nu și-a irosit timpul încercând să forțeze ușa. Era din oțel armat și el avea numai 12 ani. Nu trebuia să fie un geniu ca să-și dea seama că nu o poate deschide, deși el era moștenitorul familiei Fowl, însă, a trecut la peretele cu monitoare și a urmărit desfășurarea evenimentelor de acolo.

Și-a dat seama imediat ce puneau la cale cei de la Forțele de Ordine trimiteau înăuntru un trol ca să obțină un strigăt de ajutor, interpretat ca o invitație, apoi o Trupă de Intervenție formată din goblini dădea năvală și asedia conacul. Foarte inteligent. Și imprevizibil. Era a doua oară când își subestima dușmanii. Cumva, avea să vină și o a treia greșală de acest fel.

În timp ce drama de la parter putea fi văzută pe monitoare, sentimentele lui Artemis treceau de la teroare la mândrie. Butler reușise, îl învinsese pe trol, fără să rostească măcar un strigăt de ajutor. Urmărind cele ce se petreceau, Artemis a început să aprecieze, la justa lui valoare, poate pentru prima dată, serviciul oferit de familia Butler.

Artemis a activat radioul pe trei benzi, transmițând pe toate frecvențele.

— Comandante Root, presupun că monitorizezi toate canalele...

Pentru câteva momente, nu s-a auzit altceva decât zgomotul care venea de la boxele minuscule, apoi Artemis a auzit clinchetul ascuțit al butonului unui microfon.

— Te aud, omule! Cu ce te pot ajuta?

— Vorbesc cu comandantul?

S-a auzit un zgomot, filtrat de pânza neagră, subțire care acoperea boxele. Părea un nechezat slab.

— Nu, nu e comandantul. Sunt Foaly, centaurul. Cu cine vorbesc? Cu omul patetic care sechestrează elfi?

Lui Artemis i-a trebuit un moment pentru a-și da seama de faptul că tocmai fusese insultat.

— Domnule... ah... Foaly, se pare că nu ai studiat manualul de psihologie. Nu e o idee bună să te pui rău cu deținătorul de ostatici. S-ar putea să fiu instabil psihic.

— S-ar putea? Ești cu siguranță! Dar nu contează, în curând, vei fi un nor de molecule radioactive!

Artemis a râs:

— Aici greșești, prietene patruped. Când bomba va fi detonată, eu voi fi deja departe de zona de stopare.

Era rândul lui Foaly să râdă:

— E o cacialma, omule! Dacă ar fi fost vreo cale să scapi din câmpul de stopare, aș fi găsit-o până acum. Cred că vorbești prin...

Din fericire, în acel moment Root a preluat microfonul.

— Fowl, aici comandantul Root. Spune ce vrei.

— Vreau să te informez, comandante, că, în ciuda faptului că nu te-ai ținut de cuvânt, sunt încă dispus să negociez.

— Nu am nicio legătură cu trimiterea trolului. A fost trimis împotriva voinței mele.

— Ceea ce contează este că *a fost* trimis, și a fost trimis de către Forțe. Orice fărâmbă de încredere pe care am avut-o în voi s-a dus. Așa că vă dau ultimatumul meu. Aveți 30 de minute să trimiteți aurul, altfel voi refuza să o eliberez pe căpitanul Short. Și nici nu o voi lua cu mine când voi părăsi câmpul, ci o voi lăsa aici să fie făcută bucați de bomba biologică.

— Ești nebun, omule? Te amăgești. Tehnologia Noroioșilor a rămas cu secole în urma noastră. Nu există nicio cale de scăpare din câmp.

Artemis s-a aplecat mai aproape de microfon, etalându-și zâmbetul lui de fiară sălbatică.

— Nu este decât o singură cale să aflăm, Root. Ești pregătit să pariezi viața căpitanului Short pe bănuiala ta?

Ezitatea lui Root a fost subliniată de fâșâitul de interferență. Când a venit, într-un târziu, răspunsul lui avea exact nota de înfrângere potrivită.

— Nu, a spus el oftând. Nu sunt. O să primești aurul, Fowl. O tonă. Douăzeci și patru de carate.

Artemis a rânit. „Ce actor, comandantul nostru!”

— Treizeci de minute, comandante! Numără secundele dacă ți s-a oprit ceasul. Aștept, dar nu prea mult!

Artemis a întrerupt convorbirea și s-a lăsat pe spate în scaunul lui cu pivot.

S-ar părea că momeala a fost înghițită. Fără îndoială, analiștii Forțelor au clasificat invitația lui „accidentală”. Elfii vor plăti pentru faptul că au crezut că-și vor recupera aurul după ce el va fi mort. Făcut pulbere de bomba biologică. Ceea ce el, desigur, nu va fi. Teoretic.

Butler a tras trei rânduri de focuri de armă în cadrul ușii. Gloanțele Devastator ar fi ricoșat din ușa de oțel direct în el. Cadrul însă era din aceeași piatră poroasă utilizată inițial la construcția casei. Se sfărâma precum creta. Era o eroare gravă de securitate care trebuia remediată imediat după ce toată treaba aceasta se va fi terminat.

Stăpânul Artemis aștepta calm pe scaunul lui, în fața panoului de monitoare.

— Bună treabă, Butler!

— Mulțumesc, Artemis. Am fost în încurcătură pentru un moment, acolo. Dacă nu era căpitanul...

Artemis a dat din cap:

— Da, am văzut. Vindecarea este una din abilitățile elfilor. Mă întreb de ce a făcut-o.

— Și eu mă întreb, a spus Butler cu o voce moale. Cu siguranță, nu o meritam!

Artemis i-a aruncat o privire tăioasă:

— Păstrează-ți încrederea, prietene. Sfârșitul se apropie!

Butler a dat din cap încercând chiar să zâmbească. Dar

zâmbea numai cu gura, nu și cu inima.

— În mai puțin de o oră, căpitanul Short se va întoarce la ai ei, iar noi vom avea fonduri suficiente pentru a ne relansa în afaceri mai de bun-gust.

— Știu. Doar că...

Artemis nu mai trebuia să-l întrebe. Știa deja ce simțea Butler. Elful le salvase amândurora viețile și totuși el insistă să o țină ostatică. Pentru un om de onoare ca Butler, acest lucru era aproape insuportabil.

— Negocierile sunt gata. Orice s-ar întâmpla, ea va fi înapoiată neamului ei. Nimic nu i se va întâmpla căpitanului Short! Ai cuvântul meu.

— Și Juliet?

— Da?

— Este sora mea în pericol?

— Nu. Niciun pericol.

— Atunci, elfii au de gând să ne dea aurul și să plece acasă?

Artemis a pufăit ușor:

— Nu tocmai. Au de gând să detoneze o bombă biologică pe proprietatea Fowl în secunda în care căpitanul Short a ieșit de aici.

Butler a dat să zică ceva, dar a ezitat. Evident, planul avea mai multe detalii. Stăpânul Fowl avea să-i spună când va considera el că trebuie să știe. Așa că, în loc să-i pună întrebări șefului său, s-a mulțumit să facă o simplă afirmație.

— Am încredere în tine, Artemis!

— Da, i-a spus băiatul, greutatea încrederii apăsându-i sprâncenele în jos.

Cudgeon făcea ceea ce știa politicienii să facă mai bine: pasa responsabilitatea.

— Ofițerii tăi i-au ajutat pe oameni, a izbucnit el, arătându-se foarte indignat. Toată operațiunea mergea conform planului până când femeia voastră l-a atacat pe agentul nostru.

— Agent? a râs Foaly înfundat. Acum trolul e agent.

— Da, este. Și omul acela l-a transformat în carne tocată. Toată situația ar fi fost sub control dacă nu intervenea departamentul vostru de incompetenți.

În mod normal, Root ar fi explodat într-o asemenea situație. Dar el știa că, de fapt, Cudgeon se agăța de orice, în încercarea lui disperată de a-și salva cariera. Așadar, comandantul nu a făcut altceva decât să zâmbească.

— Hei, Foaly?

— Da, comandante.

— Avem atacul trolului înregistrat pe dischetă?

Centaurul a scos un oftat dramatic.

— Nu, domnule, am terminat dischetele chiar înainte ca trolul să intre.

— Ce rău îmi pare!

— Regretabil de-a dreptul!

— Înregistrarea aceea i-ar fi fost de mare folos comandantului în acțiune la audierile ce urmau.

Cudgeon s-a înfierbântat:

— Dă-mi dischetele, Julius. Știu că le aveți aici. Asta e obstrucționare flagrantă.

— Tu ești singurul care se face vinovat de obstrucționare aici, Cudgeon. Te folosești de această situație ca să promovezi.

Fața lui Cudgeon s-a făcut la fel de roșie ca și a lui Root. Situația îi scăpa de sub control și el știa acest lucru. Chiar și Chix Verbil și ceilalți spriți îi scăpau de sub control.

— Tot eu sunt comandant aici, Julius. Dă-mi dischetele sau o să fiu nevoit să te arestez.

— Chiar așa? Tu și armata cui?

Pentru o secundă, pe chipul lui Cudgeon se putea citi aceeași aroganță de mai devreme. Aceasta s-a evaporat atunci când a observat absența ofițerilor în jurul lui.

— Așa e, a râs încet Foaly. Nu mai ești comandant în acțiune. Au sunat de jos. Ești așteptat la Consiliu și nu cred că te cheamă ca să te avanseze.

Probabil că rânjetul lui Foaly l-a făcut pe Cudgeon să-și piardă cumpătul.

— Dă-mi dischetele, a urlat el, lipindu-l pe Foaly de naveta

de control.

Root i-ar fi lăsat să se încaiere un pic, dar nu avea timp ca să se amuze.

— Nu ești cuminte, a spus el, îndreptându-și degetul arătător către Cudgeon. Nimeni nu-l bate pe Foaly, în afară de mine.

Foaly s-a albit la față:

— Ai grijă cu degetul ăla. Ai încă...

Degetul mare al lui Root i-a atins *accidental* încheietura și astfel i-a deschis o minusculă valvă de gaz. Gazul eliberat a propulsat o săgeată tranchilizantă prin învelișul de latex, direct în gâtul lui Cudgeon. Comandantul în acțiune, care în curând avea să fie soldat, a picat ca o piatră.

Foaly s-a frecat la gât.

— Frumoasă lovitură, comandante!

— Nu știu despre ce vorbești. A fost un accident. Am uitat că am degetul fals. Au mai existat precedente, am impresia.

— Da, da, sigur. Din nefericire, Cudgeon va fi inconștient timp de câteva ore. Până se trezește el, toată distracția va fi gata.

— Ce rușine! Root și-a permis să rânjească, după care s-a întors la treabă. Aurul e aici?

— Da, tocmai l-au adus.

— Bine.

A strigat apoi spre soldații lui Cudgeon, care stăteau de-o parte rușinați de ceea ce făcuseră:

— Încărcați-l pe un vehiculul pneumatic și trimiteți-l înăuntru. Dacă mai faceți vreo boacăna, vă pun să vă mâncați aripile. S-a-nțeles?

Nu i-a răspuns nimeni, dar cu siguranță s-a făcut înțeles.

— Bine. Acum, la treabă!

Root a intrat în naveta de control, cu Foaly tropăind din copite în urma lui. Comandantul a închis zdravăn ușa.

— E armată?

Centaurul a răsucit niște butoane care păreau importante pe consola principală.

— Acum este.

— Vreau s-o lansezi cât mai repede cu putință.

A privit prin geamul reflectorizant antilaser.

— Numărăm minutele. Văd că lumina soarelui începe să pătrundă.

Foaly s-a aplecat peste tastatura lui cu o expresie serioasă.

— Magia se destramă. În cincisprezece minute, ne vom afla în lumina plină a zilei de la suprafață. Fasciculele neutrino se dezintegrează.

— Văd, zise Root – ceea ce, era o altă minciună. Bine, nu văd. Dar înțeleg cum e cu cele cincisprezece minute. Asta înseamnă că ai zece minute să o scoți pe căpitanul Short de acolo. Dacă nu te încadrezi în timp, după cele zece minute, vom fi pentru toată omenirea ținte la fel de ușoare ca rațele de pe lac.

Foaly a activat încă o cameră. Aceasta era conectată cu vehiculul pneumatic. A atins cu degetul experimentativ o peliculă de direcție. Vehiculul a țâșnit înainte cu o viteză așa de mare, încât Chix Verbil aproape că a fost decapitat.

— Bun stil de condus, a mormăit Root. O să urce și treptele?

Foaly nici măcar n-a ridicat privirea din computerele lui.

— Compensator de spațiu. Manșeta de 1,5 metri. Nicio problema.

Root i-a aruncat o privire.

— Faci asta numai ca să mă enervezi, nu-i așa?

Foaly a ridicat din umeri.

— S-ar putea!

— Ai noroc că nu sunt încărcate cu săgeți și celelalte degete ale mele. Mă-nțelegeți?

— Da, domnule.

— Bine. Acum, hai să o aducem acasă pe căpitanul Short.

Holly plutea sub verandă. Fâșii de lumină portocalie sfâșiau orizontul. Câmpul de stopare se risipea. Mai erau doar câteva minute până când Root avea să clătească totul cu soluția albastră. L-a auzit pe Foaly cum îi bâzâia în ureche.

— OK, căpitane, aurul sosește. Fii pregătită de plecare!

— Ce? Noi nu negociem cu sechestratorii? a întrebat Holly surprinsă. Ce se petrece aici?

— Nimic, i-a spus Foaly, pe un ton obișnuit. Un simplu schimb. Aurul intră, tu ieși. Pe urmă trimitem racheta. Un bubuit mare albastru, și s-a terminat totul.

— Fowl știe de bombă?

— Zice că da și că ar ști și cum să scape din câmp.

— E imposibil.

— Corect.

— Dar vor muri toți.

— Mare lucru! a răspuns Foaly. Holly și-l imagina ridicând din umeri. Așa se întâmplă când te pui cu Poporul.

Holly era răvășită. Nu era nicio îndoială că Fowl era un pericol pentru Civilizația de Dedesubt. Puține lacrimi se vor vărsa deasupra corpului lui. Dar fata, Juliet, era nevinovată. „Merită o șansă”, se gândea Holly.

A coborât la o altitudine de doi metri. La înălțimea lui Butler. Oamenii se adunaseră în ruinele care mai rămăseseră în holul principal. Se simțea revolta între ei.

Holly l-a privit acuzator pe Artemis:

— Le-ai spus?

Artemis a privit înapoi spre ea.

— Ce?

— Da, elfule, ce să ne spună, a repetat Juliet pe un ton beligerant, încă intrigată de povestea cu hipnoza.

— Nu te preface că nu știi, Fowl. Știi despre ce vorbesc.

Artemis niciodată nu s-a putut preface pentru multa vreme că nu știe.

— Da, căpitane, știu. Despre bombă. Grija ta ar fi înduioșătoare dacă m-ar privi și pe mine. Oricum, nu te îngrijora. Totul se desfășoară conform planului.

— Conform planului! a spus Holly, trăgând aer în piept. A arătat spre camera devastată. Asta a fost tot parte din plan? Butler a fost la un pas de a fi ucis. A fost o parte din plan?

— Nu, a recunoscut Artemis. Trolul a fost o scăpare. Dar irelevant per ansamblu.

Holly de-abia rezista impulsului de a-l lovi din nou pe omul cel palid. S-a întors însă spre Butler.

— Ascultați vocea rațiunii, pentru Dumnezeu! Nimeni nu a scăpat vreodată din câmp.

Fața lui Butler încremenise, de parc-ar fi fost cioplită în piatră.

— Dacă Artemis zice că se poate, atunci se poate.

— Dar sora ta? Ești gata să-i riști viața din loialitate pentru un infractor?

— Artemis nu e un infractor, dom'șoară. E un geniu. Acum, te rog, eliberează-mi câmpul vizual. Monitorizez intrarea principală.

Holly a urcat la șase metri înălțime.

— Sunteți nebuni cu toții? În cinci minute, veți fi toți praf! Vă dați seama?

Artemis a oftat:

— Ți-ai primit răspunsul, căpitane. Acum, te rog, acesta este un pas important în desfășurarea evenimentelor.

— Evenimente! Sechestrare! Cel puțin ai curajul să recunoști că este vorba de sechestrare!

Artemis își pierdea răbdarea:

— Butler, mai avem vreun tranchilizant?

Valetul a dat din cap, dar nu a vorbit. În acel moment, dacă ar fi primit ordin să o sedeze, nu era sigur că ar fi vrut sau că ar fi putut să o facă. Din fericire, atenția lui Artemis a fost distrasă de activitatea de pe alee.

— Aa, se pare că Forțele au capitulat. Butler supraveghează transferul. Dar fii vigilent! Prietenii noștri elfi nu ne pot trișa.

— Tu vorbești! a mormăit Holly.

Butler s-a grăbit spre ușa demolată pentru a verifica încărcătorul și piedica pistolului Sig Sauer de nouă milimetri. Era aproape bucuros că intervenise puțină activitate militară care să-l scape de dilemă. În asemenea situații recurgea la antrenament, nu la sentimente.

Dăre fine de praf încă mai zăboveau suspendate în aer. Butler și-a concentrat privirea, printre firele de praf, dincolo de alee. Filtrele pe care le purta peste ochi i-au arătat că nu se

apropia niciun trup cald. Era totuși un vehicul mare, care părea să meargă singur spre intrarea principală, plutind pe o pernă de aer. Fără îndoială, stăpânul Artemis ar fi înțeles cum funcționează această mașină, dar el, Butler, nu se întreba decât dacă ar fi capabil sau nu să o distrugă.

Vehiculul s-a izbit de prima treaptă.

— Halal compensator automatic, a spus Root sforăind.

— Da, da, da, zise Foaly, la asta lucrez acum!

— E recompensa, a strigat Butler.

Artemis a încercat să-și domolească entuziasmul. Nu era momentul să lase emoțiile să-l stăpânească.

— Vezi dacă nu sunt capcane.

Butler a pășit cu precauție pe verandă. Bucăți din mici fântâni arteziene zăceau împrăștiate pe jos.

— Fără forțe ostile. Pare să se autopropulseze.

Vehiculul a urcat greoi treptele.

— Nu știu cine conduce vehiculul ăsta, dar ar trebui să mai ia niște lecții.

Butler se aplecă la pământ și verifică vehiculul de dedesubt.

— Niciun dispozitiv exploziv vizibil.

A scos un detector din buzunar și i-a scos antena telescopică.

— Nu sunt nici microfoane. Nimic detectabil. Dar ce avem aici?

— Oh, ah, a făcut Foaly.

— E o cameră.

Butler a intrat și a smuls lentila ochi-de-pește, trăgând de cablu.

— Noapte bună, domnilor!

Cu toate că purta o încărcătură grea, vehiculul reacționa ușor la atingerea lui Butler, alunecând peste prag, pe culoar. S-a oprit acolo bâzâind ușor, de parcă ar fi așteptat să fie descărcat.

Acum, când momentul sosise în sfârșit, Artemis se temea parcă, să se bucure de el. Îi era greu să creadă că după atâtea luni strategia lui era aproape înfăptuită. Desigur, ultimele minute erau vitale pentru operațiune, fiind și cele mai

periculoase.

— Deschide-l, a spus el, surprins de tremurul propriei voci.

Era o clipă irezistibilă. Juliet s-a apropiat cu ochii sticlind. Chiar și Holly și-a pus aripile într-o treaptă de viteză inferioară, coborând până când picioarele atingeau ușor plăcile de marmură. Butler a desfăcut fermoarul carcasei negre și a împins capacul în spate, peste încărcătură.

Nimeni nu zicea nimic. Artemis își imagina că, undeva, se auzea *Uvertura 1 812*. Aurul stătea acolo, în șiruri de lingouri strălucitoare. Părea că posedă o aură, o căldură, dar și un pericol inerent. Mulți erau gata să moară sau să omoare pentru imensa bogăție pe care aurul le-ar aduce-o.

Holly era fascinată. Elfii au o afinitate specială pentru minerale, acestea aparțin pământului, dar aurul era mineralul lor preferat. Ce strălucire, ce alură!

— Au plătit, a spus ea răsuflând greu. Nu pot să cred!

— Nici eu, a murmurat Artemis. Butler, e veritabil?

Butler a luat un lingou din grămadă. A introdus vârful unui cuțit în lingou și a scos o bucățică de aur.

— E veritabil, a spus el, ridicând bucățica de aur în lumină. Acesta, în orice caz.

— Bine, foarte bine. Începe să descarci, te rog. O să trimitem vehiculul înapoi cu căpitanul Short.

La auzul numelui ei, Holly s-a trezit din febra aurului.

— Artemis, renunță, niciun om n-a reușit să-și păstreze aurul elfilor. Și au încercat timp de secole. Forțele vor face orice ca să-și păstreze averea.

Artemis a dat din cap amuzat.

— Ți-am spus...

Holly l-a prins de umeri.

— Nu poți scăpa! Nu înțelegeți?

Băiatul s-a uitat la ea, calm.

— Pot să scap, Holly. Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu pot!

Așa a și făcut. Căpitanul Short s-a uitat în ochii de un albastru-închis ai sechestratorului ei și a văzut adevărul acolo. Și pentru o clipă, a crezut și ea.

— Mai e timp, a spus ea disperată. Trebuie să găsim ceva. Am puteri magice.

O cută de ușoară enervare a încrețit fruntea băiatului.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, căpitane, dar nu poți face nimic.

Artemis s-a oprit, privirea i s-a îndreptat pentru un moment spre camera din pod. „Poate”, gândea el, „nu-mi trebuie atâta aur.” Oare nu era conștiința lui cea care îi îndepărta gustul dulce al victoriei? S-a înfiorat. „Întoarce-te la planul tău. Revino la plan. Fără emoții.”

Artemis a simțit o mână bine cunoscută pe umăr:

— Totul e în regulă?

— Da, Butler, descarcă în continuare. Ia-o pe Juliet ca să te ajute. Trebuie să vorbesc cu căpitanul Short.

— Ești sigur că totul e în regulă?

Artemis a suspinat:

— Nu, prietene, nu sunt sigur, dar oricum e prea târziu acum.

Butler a dat din cap și s-a pus din nou pe treabă. Juliet mergea cu pași mărunți după el, ca un terier.

— Acum, căpitane, în legătură cu magia...

— Ce e cu ea?

Ochii lui Holly erau plini de suspiciune.

— Ce trebuie să fac ca să-mi cumpăr îndeplinirea unei dorințe?

— Ei, bine, a spus Holly aruncând o privire spre vehicul. Ce oferi în schimb?

Root nu era deloc relaxat. Benzi de lumină galbenă, din ce în ce mai mari, străbăteau orizontul. Mai erau câteva minute. Doar minute. Țigara care-i băga toxine în corp nu-i domolea deloc migrena.

— Ați evacuat tot personalul neesențial?

— Da, dacă nu cumva s-au furișat înapoi de când m-ai întrebat ultima dată.

— Lasă-mă, Foaly, crede-mă, nu e momentul. Ai vreo veste de la căpitanul Short?

— Nu, am pierdut legătura video de la incidentul cu trolul. Presupun că i-a murit bateria. Ar trebui să-i scoatem casca urgent, altfel radiațiile îi vor prăji creierul. N-ar fi bine, după atâta efort.

Foaly s-a întors la consolă. O lumină roșie a început să pâlpâie ușor.

— Ia stai! Senzorul de mișcare! Avem activitate la intrarea principală.

Root s-a apropiat de ecrane.

— Poți să o mărești?

— Sigur.

Foaly a tastat coordonatele, măbind imaginea cu 400%.

Root s-a așezat pe scaunul care îi era cel mai la îndemână.

— Văd oare ceea ce cred eu că văd?

— Da, a spus Foaly chicotind. Asta e mai tare decât faza cu armura.

Holly ieșea din casă. Cu aurul.

Cei de la Recuperare au înconjurat-o într-o jumătate de secundă.

— Să ne îndepărtăm de zona de pericol, căpitane, a spus un sprit, prinzând-o de cot.

Un altul a pus un senzor de radiație deasupra căștii ei.

— Avem o ruptură la o sursă, căpitane. Trebuie să-ți spraiem capul imediat.

Holly a deschis gura pentru a protesta și aceasta i-a fost umplută imediat de spumă radio-supresoare.

— Nu puteți aștepta cu asta? a întrebat ea cu gura plină de spumă.

— Ne pare rău, căpitane, timpul ne presează. Comandantul vrea un raport înainte de detonare.

Holly a fost repezită către Divizia Mobilă a Conducerii, fără ca picioarele ei să atingă pământul. Peste tot în jur, Echipa de Curățători ai Recuperării scanau zona după urme ale asediului. Cei de la Divizia Tehnică demontau antenele de teren, pregătindu-se să scoată totul din priză. Vehiculul era condus spre portal. Era necesar ca totul să fie transferat la o

distanța sigură înainte ca bomba să fie detonată.

Root aștepta pe trepte.

— Holly, a zis el la repezeală. Adică, vreau să spun, căpitane, ai reușit!

— Da, mulțumesc, domnule!

— Și aurul. E, într-adevăr, o pană în pălăria ta.

— Nu e tot comandante, cred că e doar jumătate.

Root a clătinat din cap.

— Nu contează, vom avea și restul curând.

Holly și-a șters sprânceana de spumă.

— M-am gândit la asta, domnule. Fowl a mai făcut o greșală. Nu mi-a ordonat să nu mai intru în casă. Și, având în vedere că el m-a adus acolo prima dată, invitația rămâne valabilă. Aș putea să intru și să fac o ștergere de memorie. Am ascunde aurul în pereți și am putea face o altă stopare mâine seară.

— Nu, căpitane.

— Dar, domnule...

Fața lui Root și-a recăpătat toată tensiunea pe care o pierduse.

— Nu, căpitane. Consiliul nu are de gând să facă o excepție pentru un om sechestrator. N-o să se întâmple. Mi s-au dat ordine și, crede-mă, sunt bătute în cuie.

Holly l-a urmat în sediu.

— Dar, domnule, fata. E nevinovată!

— Victimă de război. S-a amestecat cu cine nu trebuia. Nu mai putem face nimic pentru ea.

Lui Holly nu-i venea să creadă:

— Victimă de război? Cum poți să spui asta? O viață e o viață.

Root s-a întors brusc, apucând-o de umeri.

— Ai făcut tot ce ai putut, Holly. Nimeni nu ar fi reușit face mai mult. Ai recuperat o mare parte din recompensă. Suferi de ceea ce oamenii numesc Sindromul Stockholm, ai stabilit o legătură cu sechestratorii. Nu-ți face griji, va trece! Dar oamenii aceia știu despre noi. Nu mai putem să-i salvăm acum.

Foaly și-a ridicat privirea din calculele lui.

— Nu e adevărat. Bine ai venit, apropo!

Holly nu putea să piardă nici măcar o secundă pentru a-i răspunde la urare.

— Ce vrei să spui? Ce nu e adevărat?

— Sunt bine, mulțumesc că mă întrebi.

— Foaly, au strigat Root și Holly la unison.

— Ei bine, în Carte scrie:

***„Dacă Noroiosul reușește să adune aur în
ciuda magiei și a puterii elfilor, aurul e al
lui în spre a-l păstra până la moarte.”***

Deci dacă trăiește, a câștigat. E simplu. Nici Consiliul nu va contrazice Cartea.

Root se scărpină în bărbie.

— Ar trebui să mă îngrijorez?

Foaly a râs amuzat.

— Nu. Tipii ăia sunt ca și morți.

— *Ca și* nu e suficient.

— E un ordin?

— Afirmativ, soldat.

— Eu nu sunt soldat, a spus Foaly și a apăsător pe buton.

Butler aproape că nu era deloc surprins:

— L-ai dat înapoi?

Artemis a dat din cap afirmativ.

— Cam vreo jumătate. Avem încă o comoară. În jur de cincisprezece milioane de dolari la prețul de vânzare de azi.

Butler nu întreba de obicei. Dar de data aceasta a trebuit să o facă.

— De ce, Artemis? Poți să-mi spui?

— Cred că da. Băiatul i-a zâmbit. Îi eram datori căpitanului. Pentru serviciile oferite.

— Asta e tot?

Artemis a dat din cap. Nu era nevoie să vorbească despre dorință. Ar putea fi percepută ca o slăbiciune.

— Hmm, a spus Butler, pe un ton mai inteligent decât expresia feței sale.

— Acum ar trebui să sărbătorim, a spus Artemis, schimbând subiectul. Ce ziceți de niște șampanie?

Băiatul s-a îndreptat cu pași mari spre bucătărie înainte ca privirea lui Butler să-l disece.

Până ce au ajuns ceilalți, Artemis umpluse deja paharele cu Dom Perignon.

— Sunt minor, știu, dar sunt sigur că mama nu s-ar supăra. Doar de data asta.

Butler a simțit că ceva nu era în regulă. Oricum, a luat paharul subțire de cristal care i se oferise.

Juliet l-a privit pe fratele ei mai mare.

— Totul e în regulă?

— Cred că da. A sorbit o înghițitură. Știi că te iubesc, nu-i așa, surioară?

Juliet s-a încruntat – încă un lucru pe care derbedeii locali îl considerau foarte atrăgător. L-a lovit pe fratele ei în umăr.

— Ești așa de sentimental pentru un *bodyguard*...

Butler l-a privit pe șeful lui drept în ochi.

— Vrei să bem paharele acestea, nu-i așa, Artemis?

Artemis i-a întors o privire la fel de fixă.

— Da, Butler. Chiar asta vreau.

Fără să mai scoată un cuvânt, Butler a golit paharul. Sora lui l-a urmat. Valetul a simțit imediat gustul tranchilizantului și, deși ar fi avut timp suficient să-i rupă gâtul lui Artemis Fowl, nu a făcut-o. Nu era nevoie să o supere pe Juliet în ultimele ei clipe.

Artemis și-a urmărit prietenii cum se prăbușeau la podea. Îi părea rău că-i înșelase. Dar dacă aceștia ar fi știut de plan, anxietatea ar fi scăzut efectul sedativelor. A privit bulele de aer din paharul său. Venise timpul pentru partea cea mai îndrăznească a planului. Cu o urmă de ezitare, Artemis a înghițit șampania condimentată cu tranchilizant.

Artemis a așteptat calm ca medicamentul să fie absorbit de corpul lui. Nu trebuia să aștepte mult, pentru că fiecare doză fusese calculată după greutatea corporală. În timp ce

gândurile începeau s-o ia razna, i-a trecut prin minte că s-ar putea să nu se mai trezească niciodată. „E cam târziu să am dubii”, și-a spus el și s-a cufundat în somn.

— A plecat, a spus Foaly. S-a lăsat pe spate îndepărtându-se de consolă: nu mai depinde de mine.

Au urmărit traiectoria rachetei de după ferestrele securizate. Era, într-adevăr, o armă remarcabilă, pentru că focosul era ușor, iar direcția putea fi menținută la o rază exactă. Elementul radioactiv din miezul ei era solinium doi, care avea o jumătate-de-viață de paisprezece secunde. Aceasta însemna că Foaly putea face ca racheta să afecteze numai conacul Fowl, nici măcar un fir de iarbă în afara lui. Și, în plus, radiațiile vor dispărea din clădire în mai puțin de un minut. În cazul în care vreo scânteie de solinium nu va lovi ținta, aceasta va fi prinsă de câmpul de stopare. Crimă simplificată la maximum.

— Traiectoria e preprogramată, a explicat Foaly, deși nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție. Va zbura în hol și va exploda. Capsula și mecanismul de aprindere sunt din aliaj de plastic și se vor dezintegra complet. Nicio urmă.

Root și Holly urmăreau arcul descris de bombă. După cum era prevăzut, a trecut prin ușa sfărâmată fără a deranja nici măcar o pietricică din zidurile medievale. Holly și-a îndreptat atenția către camera din vârful bombei. Pentru o clipă, a văzut din nou uriașul hol unde până de curând fusese prizonieră. Era pustiu acum. Niciun om nu era acolo. „Poate”, s-a gândit ea. „Poate”. Apoi s-a uitat spre Foaly și spre aparatura de sub degetele lui. Și-a dat seama că oamenii nu aveau nicio șansă.

Bomba a explodat. Un glob de lumină albastră s-a întins scânteind și a umplut fiecare colț al casei cu razele ucigătoare. Florile au pălit, insectele s-au uscat, peștii au murit în acvarii. Niciun centimetru cub nu a scăpat. Artemis Fowl și ai lui nu puteau să scape. Era imposibil.

Holly a suspinat, întorcându-și privirea de la clătirea albastră care ucisese deja totul.

Cu toate planurile lui mărețe, Artemis Fowl își găsisese

sfârșitul. Nu știa de ce, dar îi plângea trecerea.

Root era mai pragmatic.

— OK, îmbarcarea. Costumele de protecție, toată lumea.

— Suntem în siguranță, a spus Foaly. N-ai ascultat nimic din ce ți-au spus la școală?

Comandantul a sforăit:

— Am încredere în știință cam până unde te pot arunca pe tine, Foaly. Radiația are obiceiul să mai rămână chiar și după ce unii cu cunoștințe științifice ne asigură că a dispărut. Nimeni nu face un pas în afară fără costum de protecție. Cu excepția ta, Foaly. Numai costume bipede. Oricum, te vreau la monitoare, în caz că...

„În ce caz?” se întreba Foaly. Dar n-a mai comentat. S-a gândit să o lase pentru un „Ți-am spus eu”, mai târziu.

Root s-a întors către Holly.

— Ești gata, căpitane?

Trebuia să intre din nou. Ideea de a identifica trei cadavre nu o atrăgea deloc pe Holly. Dar știa că e treaba ei. Ea era singura care cunoștea interiorul casei.

— Da, domnule. Sunt gata!

Holly a ales un costum din raft și l-a tras peste uniformă, ca la antrenamente, verificând atent pelerina vulcanizată înainte de-a o îmbrăca. O scădere a presiunii ar fi însemnat că undeva ar exista o fisură, ceea ce ar fi fost fatal.

Root a aliniat Echipa de Recunoaștere la fața locului. Cei care mai rămăseseră din Recuperare 1 nu ar mai fi intrat pentru nimic în lume în acea casă.

— Ești sigur că tipul ăla mare s-a dus?

— Da, căpitan Kelp, într-un fel sau altul.

Bucluc nu era convins:

— Țsta e unu mare și rău. Cred că are și el magia lui.

Caporalul Grub chicotea, dar s-a ales imediat cu o urecheală. A mormăit că o să-i spună el lui mami și și-a pus repede casca.

Root simțea cum i se înroșește fața.

— Hai să-i dăm drumul! Misiunea voastră e să localizați și să recuperați aurul. Aveți grijă la capcane! Nu aveam

încredere în Fowl când trăia și n-am nici acum, când e mort.

Cuvântul „capcane” a atras atenția tuturor. Ideea unei bombe-surpriză care să explodeze la înălțimea capului era de ajuns să-i neliniștească pe soldați. Nimeni nu construia arme atât de crude ca acelea ale oamenilor.

Ca ofițer junior al Reconului, Holly era în fruntea trupei. Și, deși nu se aștepta să găsească persoane ostile înăuntru, și-a simțit mâna căutând pistolul Neutrino 2 000.

Casa era cufundată în tăcere, liniștea nu era spulberată decât de zgomotul ușor al ultimelor flăcări de solinium. Moartea era acolo, în tăcere. Conacul era un loc al morții. Holly îi simțea chiar mirosul. În spatele zidurilor medievale zăceau trupurile a milioane de insecte, iar sub podea, se răceau trupurile păianjenilor și ale șoarecilor.

S-au apropiat de ușă cu băgare de seamă. Holly a măturat zona cu un scanner cu raze X. Nu era nimic altceva sub pietre decât pământ și un cuib de păianjeni morți.

— Gata, a spus ea în microfon. Intru! Foaly, ai urechile pe recepție?

— Sunt chiar acolo cu tine, draga mea, a răspuns centaurul. Asta dacă nu calci pe vreo mină. În cazul ăsta, sunt înapoi în sediul operațional.

— Ai vreun semnal termic?

— Nu. Nu după o clătire albastră. Văd căldură reziduală peste tot. În primul rând de la flăcările de solinium. Nu se va calma decât în câteva zile.

— Dar niciun fel de radiație, nu-i așa?

— Așa e.

Root a sforăit. Nu era convins. Prin câști suna ca și cum ar fi strănutat un elefant.

— Se pare că trebuie să măturăm casa asta folosind metodele vechi.

— Grăbiți-vă! Vă dau cinci minute până când reședința Fowl se va alătura restului lumii.

Holly a pășit prin locul în care, cândva, fusese ușa. Candelabrul continua să se lege ușor, ca un efect al forței de detonare, altfel totul era așa cum își amintea.

— Aurul e la subsol, în celula mea.

Nimeni nu a răspuns. Nu în cuvinte. Cineva a reușit să scoată un sunet. Chiar în microfon. Holly s-a întors. Bucluc sta ghemuit și se ținea cu mâinile de stomac.

— Nu mă simt bine, a zis el gemând. Nu ar mai fi fost nevoie să zică nimic, luând în considerare vărsăturile de pe cizmele lui.

Caporalul Grub a vrut să zică ceva, probabil o frază care ar fi conținut cuvântul „mami”. Dar ce-a ieșit a fost un jet concentrat de lichid biliar. Din nefericire, Grub n-a avut timp să-și deschidă vizorul înainte de-a i se face rău. Nu era o priveliște plăcută.

— Ahh, a făcut Holly apăsând pe butonul care deschidea vizorul caporalului. Un *tsunami* de rații regurgitate au năvălit peste costumul lui de protecție.

— Oh, pentru Dumnezeu, a spus Root, făcându-și loc cu coatele printre cei doi frați.

Nu a ajuns prea departe. A făcut un pas dincolo de prag și a început să vomite, la fel ca și ceilalți.

Holly și-a îndreptat camera spre ofițerii bolnavi.

— Ce se întâmplă aici, Foaly?

— Caut. Stai puțin.

Holly auzea tastele computerului lovite furtunos.

— OK, acces de vomă, vertij spațial... Oh, nu!...

— Ce e? a întrebat Holly. Dar știa deja. Poate că știuse tot timpul.

— E magia, a spus Foaly la repezeală. Era atât de agitat, încât cuvintele de-abia se înțelegeau. Nu pot intra în casă până când Fowl nu e mort. E o reacție alergică extremă. Asta înseamnă... e incredibil... înseamnă că...

— Au reușit, a completat Holly. E viu. Artemis Fowl e viu.

— *D'arvit*, a spus Root gemând și a mai aruncat un jet de vomă pe plăcile de teracotă.

Holly a continuat de una singură. Trebuia să vadă cu ochii ei dacă trupul lui Artemis era acolo. Ar fi fost la un loc cu aurul. De acest lucru era sigură. Aceleași portrete de familie se uitau în jos spre ea, dar acum păreau mai degrabă arogante

decât austere. Holly ar fi descărcat câteva gloanțe de Neutrino 2 000 în ele. Dar ar fi fost contrar regulilor. Dacă Artemis Fowl câștigase, asta era! Nu aveau să fie alte incriminări.

A coborât scara care ducea în celulă. Ușa se legăna ușor, după explozie. O flacăra de solinium ricoșa prin cameră ca un fulger albastru capturat. Holly a intrat, temându-se un pic de ceea ce s-ar putea să vadă sau să nu vadă.

Nu era nimic. Nimic mort, în orice caz. Doar aurul. Două sute de lingouri, aproximativ. Erau așezate pe salteaua pătutului ei. În șiruri ordonate, militarești. Butler, săracul, singurul om care se luptase cu un trol și îl învinsese.

— Comandante? Recepție. Terminat.

— Afirmativ, căpitane. Cadavre?

— Negativ, domnule. Dar am găsit restul recompensei.

O pauză lungă:

— Lasă-l, Holly. Știi regulile. Ne retragem.

— Dar, domnule, trebuie să fie o cale...

Foaly a întrerupt conversația.

— Niciun dar, căpitane. Număr secunde până la lumina zilei. Și nu avem multe șanse de reușită dacă trebuie să ieșim în vremea amiezii.

Holly a oftat. Avea dreptate. Poporul putea să aleagă momentul retragerii, cât timp plecau înainte de dezintegrarea câmpului. O scotea însă din sărite ideea că au fost învinși de un om. De un adolescent om. A mai aruncat o privire prin celulă. Și-a dat seama că o puternică ură a luat naștere în ea, și trebuia să scape de ea mai devreme sau mai târziu. Holly și-a băgat pistolul la loc în toc. Mai bine mai devreme. Fowl câștigase de această dată, dar unul ca el nu avea să se odihnească pe lauri. Avea să se întoarcă cu alt plan de făcut bani. Și, când va veni, o va găsi pe Holly Short așteptându-l. Îl va aștepta cu o armă mare și cu un zâmbet.

Pământul era moale în vecinătatea perimetrului câmpului de stopare. Timp de jumătate de mileniu, canalizarea proastă din zidurile medievale transformase terenul într-un loc mlăștinos. Pe acolo, ieșise Mulch la suprafață.

Terenul moale nu era singurul motiv pentru care el alesese locul acesta. Un alt motiv era mirosul. Un bun dorf de tunel poate să simtă mirosul aurului printr-o jumătate de kilometru de rocă de granit. Mulch Diggums avea unul din cele mai bune nasuri din tunel.

Vehiculul pneumatic plutise, practic, fără supraveghere. Doi dintre cei mai buni ofițeri de la Recuperare erau staționați de-o parte și de alta a recompensei recuperate, dar în momentul acela ei chicoteau pe seama comandantului răpus de greață.

— Nu poa' să dea tot afară, ă, Chix?

Chix a dat din cap, imitând tehnica de vomitat a lui Root.

Pantomima lui Chix Verbil s-a dovedit a fi acoperirea perfectă pentru un mic furtișag. Mulch și-a curățat intestinele înainte de-a ieși din tunel. Ultimul lucru de care avea nevoie era o explozie neașteptată de gaz să-i alerteze pe ofițerii Forțelor în legătură cu prezența sa. Dar nu avea de ce să-și facă griji. Putea să-l plesnească cu o râmă umedă pe Chix Verbil peste față și el tot nu l-ar fi observat.

În câteva secunde, acesta transferase douăzeci și patru de lingouri în tunel. A fost cel mai ușor furt pe care l-a operat vreodată. Julius chiar că-i făcuse o favoare implicându-l în toată afacerea asta. Lucrurile nu puteau să iasă mai bine decât atât. Era liber ca păsărea cerului, bogat și, în primul rând, considerat mort. Când cei de la Forțe vor realiza că aurul a dispărut, Mulch va fi la o jumătate de continent distanță. Dacă vor mai realiza!...

Dorful a coborât mai jos în pământ. Trebuia să facă mai multe drumuri ca să transporte toată comoara. Dar merita întârzierea. Cu atâția bani, putea să se pensioneze de tânăr. Trebuia, desigur, să dispară complet. Planul se alcătua deja în mintea lui șireată.

Avea de gând să se mute la suprafață, pozând într-un pitic cu aversiune față de lumină! Va putea să cumpere un apartament cu jaluzele groase. Poate în Manhattan sau în Monte Carlo. Va părea ciudat, desigur, un pitic care să se ascundă de soare, dar el va fi un pitic nespus de bogat. Iar

oamenii vor accepta orice poveste, oricât de incredibilă, când văd că le iese și lor ceva din acea poveste. Preferabil, ceva verde care se poate îndoi și număra.

Artemis a auzit o voce strigându-l. Era și o față în spatele vocii, dar era în ceață. Greu de zis cine era. Tatăl lui, poate?

— Tată?

Cuvântul suna straniu venind din gura lui. Era nefolositor. Ruginit. Artemis a deschis ochii. Butler stătea aplecat deasupra lui.

— Artemis, te-ai trezit!

— Ah, Butler, tu ești!

Artemis s-a ridicat, amețit de efort. A așteptat ca mâna lui Butler să-l ajute, fiindcă se sprijinea pe coate. Aceasta n-a venit. Juliet era întinsă pe un șezlong, saliva scurgându-i-se pe perne. Evident, efectul tranchilizantului nu trecuse încă.

— Nu au fost decât pastile de somn, Butler. Inofensive.

Ochii valetului aveau o strălucire periculoasă:

— Explică-te!

Artemis se freca la ochi.

— Mai târziu, Butler, acum mă simt un pic...

— Artemis, sora mea zace drogată pe canapea. Puteai să o omori. Așa că explică! Acum!

Artemis și-a dat seama că i se dăduse un ordin. S-a gândit dacă să se supere sau nu, apoi a decis că poate Butler avea dreptate. Mersese prea departe.

— Nu ți-am spus despre tranchilizante pentru că ai fi rezistat efectului. E o reacție normală. Și era necesar pentru bunul mers al planului ca toți să adormim imediat.

— Bunul mers al planului?

Artemis s-a cufundat într-un scaun confortabil:

— Câmpul de stopare era cheia acestei afaceri. Era asul din mânecă al Forțelor. Este ceea ce i-a făcut imbatabili tot timpul. Orice incident poate fi izolat. Acest lucru și bomba biologică fac o combinație perfectă.

— De ce a trebuit să fim drogați?

Artemis i-a zâmbit.

— Privește pe fereastră. Nu vezi? Au plecat. S-a terminat.

Butler a privit prin perdele. Lumina era strălucitoare și limpede. Nici urmă de albastru. Totuși valetul nu părea deloc impresionat.

— Au plecat acum. Dar vor reveni diseară. Îți garantez.

— Nu, e împotriva regulilor. Am câștigat. E gata, jocul s-a încheiat.

Butler a ridicat o sprânceană:

— Somniferele, Artemis?

— Să nu deviez de la subiect, înțeleg!

Răspunsul lui Butler a fost o tăcere adâncă:

— Somniferele. Foarte bine. A trebuit să găsesc o cale să scăpăm din câmpul de stopare. Am căutat prin carte, dar nu era nimic. Nicio idee. Poporul nu a găsit încă o soluție. Așa că m-am dus la Cartea Veche a lor, despre timpul când și noi, și ei trăiam împreună. Știi poveștile: despre elfii care făceau pantofi în timpul nopții, despre spriții care curățau casa. Înapoi în timpul în care coexistam într-o anumită măsură. Favoruri magice în schimbul forturilor lor. Cel mai mare, desigur, era Moș Crăciun.

Lui Butler aproape că i-au sărit sprâncenele de pe față.

— Moș Crăciun?

Artemis și-a ridicat palmele.

— Știu, știu. Și eu am fost sceptic. Dar se pare că imaginea noastră comună despre Moș Crăciun nu vine de la un sfânt turc, ci este o umbră a unui regel din dinastia Front a elfilor. Este cunoscut drept Cel Amăgit.

— Nu are un nume grozav, cum sunt de obicei.

— Așa e. Regele credea că lăcomia Noroișilor putea fi stinsă dacă le făcea cadouri scumpe. Îi chema pe toți magicienii o dată pe an și îi puneă să facă o stopare a timpului peste regiuni vaste. Grupuri de spriți erau trimiși cu cadourile atunci când oamenii dormeau. Sigur, n-a mers. Lăcomia oamenilor nu putea fi stinsă, în niciun caz cu cadouri.

— Dar dacă oamenii... adică noi... Dacă ne-am fi trezit?

— Aa, da! Excelentă întrebare. Aici e cheia problemei. Nu ne-am fi trezit. Asta e esența stopării. În orice stare ai intra,

așa rămâi. Nu poți nici să te trezești, nici să adormi. Trebuie să fi observat oboseala din corpul tău în aceste ultime ore. Totuși mintea nu te lăsa să adormi.

Butler a dat din cap. Într-o oarecare măsură, lucrurile deveneau mai clare.

— Teoria mea era că, pentru a scăpa din câmpul de stopare, trebuia doar să adormim. Era doar starea noastră de conștiință care ne ținea prizonieri.

— Ai riscat foarte mult pentru o teorie.

— Nu a fost doar o teorie, am avut pe cine să testăm.

— Pe cine? Aa, Angeline!

— Da, mama. Din cauza somnului ei indus de medicamente, ea se mișca în mod firesc fără să fie afectată de câmp. Dacă nu aș fi văzut acest lucru, pur și simplu m-aș fi predat Forțelor și m-aș fi supus ștergerii de memorie.

Butler a sforăit pe nas. Nu credea.

— Să recapitulăm pentru că noi nu puteam adormi în mod natural, am administrat câte o doză din medicamentele mamei. Simplu.

— Te-ai descurcat bine. Un minut în plus și...

— De acord. Băiatul clătina din cap. Lucrurile păreau tensionate spre sfârșit. *Era vital*, ca să pot să-i conving pe elfi.

A făcut o pauză pentru ca Butler să poată procesa toată informația.

— Ei? Sunt iertat?

Butler a oftat. Pe șezlongul ei, Juliet sforăia ca un marinar beat. A zâmbit când a văzut-o:

— Da, Artemis, totul e iertat. Un lucru însă...

— Da?

— Nu mai facem asta niciodată... Elfii sunt prea... umani.

— Ai dreptate, a spus Artemis, ridurile din jurul ochilor adâncindu-i-se. Niciodată. O să ne rezumăm la afaceri mai de bun-gust pe viitor. Legale – nu-ți pot promite.

Butler a dat din cap. Era destul de bine.

— Acum, tinere stăpân, n-ar trebui să vedem ce e cu mama ta?

Artemis a devenit și mai palid, dacă acest lucru era posibil.

Oare căpitanul i-a refuzat dorința? Avea dreptul.

— Da, ar trebui. Să o lăsăm pe Juliet să doarmă. O merită din plin.

S-a uitat în sus, de-a lungul scărilor. Să aibă încredere în elf? Ar fi fost prea mult să spere... O ținuse totuși prizonieră. Și-a reproșat, în tăcere. Imaginează-ți. Să plătești atâtea milioane pentru o dorință. Câtă naivitate.

Apoi, ușa camerei din pod s-a deschis.

Butler și-a scos arma instantaneu.

— Artemis, treci în spatele meu. E cineva înăuntru.

Băiatul i-a făcut semn cu mâna să se dea la o parte.

— Nu, Butler, nu cred.

Pulsul îi zvâcnea în urechi, sângele îi pulsa chiar și în vârfurile degetelor. E posibil? E, oare, adevărat? O siluetă a apărut pe scară. Îmbrăcată într-un halat de baie, cu părul încă ud, după duș:

— Arty, a strigat ea. Arty, ești acolo?

Artemis a vrut să-i răspundă. A vrut să o ia la goană pe scară, cu brațele deschise. Dar nu a putut. Funcțiile motorii îl părăsiseră.

Angeline Fowl cobora; cu o mână se sprijinea ușor de balustradă. Artemis uitase cât de grațioasă era mama lui. Picioarele ei goale abia atingeau covorul de pe trepte și într-o clipită a fost lângă el.

— Bună dimineața, dragule! a spus ea strălucitoare, ca și cum ar fi fost o zi obișnuită.

— Ma... mamă, s-a bâlbâit Artemis.

— Hai, vino să mă îmbrățișezi!

Artemis a făcut un pas înainte, spre brațele mamei. Era caldă și fermă. Mama avea un parfum aparte. S-a simțit din nou băiatul de dinainte.

— Îmi pare rău, Arty, i-a șoptit ea în ureche.

— Pentru ce?

— Pentru tot. În ultimele luni, nu am fost în apele mele. Dar lucrurile se vor schimba. S-a terminat cu trăitul în trecut.

Artemis a simțit o lacrimă ce-i curgea pe obraz. Nu era sigur a cui era.

— Și nici măcar nu am un cadou pentru tine.

— Cadou?

— Sigur, a spus mama lui, pe o voce melodioasă, învârtindu-se cu el. Nu știi ce zi e astăzi?

— Ce zi?

— E Crăciunul. E ziua de Crăciun! Se obișnuiește să oferi cadouri, nu?

„Da”, s-a gândit Artemis. Tradițional. Regele elf.

— Și uită-te la locul acesta! E sobru ca un mausoleu. Butler?

— Da, doamnă.

— Sună-l pe Brown Thomas. Numărul setului de platină. Redeschide-mi contul. Spune-i lui Helene că vreau o redecorare pentru Crăciun. La treabă!

— Da, doamnă, la treaba.

— Oh, și trezește-o pe Juliet, vreau ca lucrurile mele să fie mutate în dormitor. Podul e plin de praf.

— Da, doamna. Chiar acum, doamnă!

Angeline Fowl l-a luat de mână pe fiul său.

— Acum, Arty. Vreau să știu tot. În primul rând, ce s-a întâmplat aici?

— Redecorăm. Prin vechea ușă se infiltra umezeala.

Angeline s-a încruntat, total neconvinsă.

— Înțeleg. Și școala? Ai hotărât ce carieră vrei să urmezi?

În timp ce răspundea la aceste întrebări, în mintea lui Artemis se producea un vârtej. Era din nou un băiat. Viața lui avea să se schimbe dramatic. Planurile lui de acum încolo trebuiau să fie mult mai ingenioase, dacă voia să scape de sub urmărirea atentă a mamei. Dar va merita.

Angeline Fowl nu avusese dreptate. Îi adusese un cadou de Crăciun.

EPILOG

Acum, după ce am trecut prin raportul cazului, trebuie să înțelegi ce persoană periculoasă este acest Fowl.

Există tendința de a-l dramatiza pe Artemis. De a-i atribui calități pe care acesta nu le are. Faptul că și-a dorit să o vindece pe mama sa nu e un semn de afecțiune. A făcut-o doar pentru că Serviciile Sociale investigau deja acest caz și avea să fie doar o chestiune de timp până când avea să fie pus sub îngrijire.

Nu a scos la iveală existența Poporului doar pentru a continua să-l exploateze de-a lungul anilor, ceea ce a și făcut cu diverse ocazii. Singura lui greșală a fost aceea de a o lăsa pe căpitan Short în viață. Holly a devenit expertul principal al Forțelor în cazurile Artemis Fowl, iar expertiza ei s-a dovedit inestimabilă în lupta împotriva dușmanului celui mai de temut al Poporului. Lupta a continuat de-a lungul mai multor decenii.

În mod ironic, cel mai mare triumf pentru ambii protagoniști a fost atunci când au fost nevoiți să coopereze în timpul insurecției goblinilor. Dar aceasta e o altă poveste.

Raportul a fost întocmit de: Doctor J. Argon, psiholog behaviorist pentru Arhiva Academiei.

Detaliile sunt exacte în procent de 94%, restul de 6% fiind inevitabile exploatări.

⁽¹⁾ *butler*, în lb. Engleză – „valet” (n. tr.).

⁽²⁾ Pătrar – un sfert de lună; perioadă de timp măsurată după fazele lunii (n. tr.).

⁽³⁾ Eiriu sau Eirie – numele sub care era cunoscută în Evul Mediu Irlanda (n. tr.).

⁽⁴⁾ Senilex – un exploziv deosebit de puternic (n. tr.).

⁽⁵⁾ James Moriarty – personaj care apare în numeroase romane ca inamicul lui Sherlock Holmes (n. tr.).